

Sợ Cô Quạnh Mới Yêu Anh

Contents

Sợ Cô Quạnh Mới Yêu Anh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	15
4. Chương 4	22
5. Chương 5	29
6. Chương 6	37
7. Chương 7	43
8. Chương 8	50
9. Chương 9	57
10. Chương 10	62

Sợ Cô Quạnh Mới Yêu Anh

Giới thiệu

Nếu cô quạnh là nước, như vậy cô ở trong nước. Nếu em cô quạnh, hãy để anh ở trong lòng em. Cô,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-co-quanh-moi-yeu-anh>

1. Chương 1

Mở đầu

Trong miệng ngậm bánh đậu đỏ từ cửa hàng bánh ngọt đi ra, khéo mắt nhìn giấy hồng tường bên phải gần mặt đất của cửa hàng bánh ngọt, Phương Thu Trừng gương mặt tuần tú trai gái khó phân biệt bị mê hoặc một lát.

Dán tờ đó ở chỗ đó, là sợ người ta nhìn thấy hay sao?

Dựa vào lòng hiếu kỳ,tay cô xé tờ giấy hồng xuống, để sát vào trước mắt cẩn thận nhìn.

Hoá ra là một miếng giấy thông báo cho thuê phòng.

Vốn dĩ cô đang hào hứng bỗng biến mất, thầm nghĩ thuận tay ném tờ giấy hồng, sau đó tiếp tục ăn bánh đậu đỏ của cô, vừa đi về nhà cô ngủ. Nhưng phía dưới tờ giấy hồng một hàng chữ nhỏ lại hấp dẫn tầm mắt của cô.

Hoan nghênh bạn gia nhập nếu bạn cảm thấy bị cô quạnh.

Cô quạnh Cô?

Trong lòng có một cỗ xúc động nói không nên lời, làm cô nắm chặt tờ giấy hồng trong tay, buổi sáng cô theo địa chỉ trên tờ giấy màu hồng đi đến.

“Dù sao, nhìn một cái cũng không có vấn đề gì?” Cô nói nhủ trong lòng mình.

Khi cô đi đến địa chỉ trên tờ giấy hồng, có một sự thúc đẩy làm cô càng muốn thuê nơi này ngay lập tức. Đây là một toà nhà nhỏ ba tầng,tường ngoài màu trắng mờ làm cho người ta có một loại cảm giác nhàn nhã như đang ở nước ngoài, hơn nữa, khiến cô động tâm nhất là ngoài cửa này còn có một mảnh cỏ xanh mượt.

Không sai, tuy rằng không giống khu nhà cao cấp có một mảnh cỏ lớn, nhưng nơi này đích thực có một mảnh cỏ,mười mấy người lẫn lộn ở trên cũng không có vấn đề.

Giống như bị mê hoặc vươn ngón tay dài ấn chuông, bất ngờ có một bản giao hưởng của số mệnh vang lên làm cô không khỏi giật mình, lui về sau vài bước, kinh ngạc dừng lại.

“Làm sao, làm sao có thể có người dùng bài hát này làm chuông điện thoại, thật muốn dọa người ta chết nha?” Cô một tay xoa nhẹ ngực,chỉ cảm thấy bản thân bị giật mình không nhẹ.

Khi cô còn chưa hồi phục tinh thần lại thì một người phụ nữ xinh đẹp đã tới mở cửa rồi.

Ánh mắt đầu tiên người phụ nữ kia nhìn là mặt cô, lại nhìn tờ giấy hồng trong tay cô, sau một lúc khá lâu, mới hỏi tên người khó có thể nhận biết nam hay nữ trước mặt này: “Xin hỏi. Ngài là tới thuê nhà sao?” Thanh âm của cô rất dịu dàng, làm cho người ta như lọt vào gió xuân.

Phương Thu Trùng gật gật đầu, không có mở miệng trả lời cô.

“Ách. Ngài là.” Người phụ nữ ấp úng, muốn nói lại thôi.

Bộ dáng này Phương Thu Trùng đã từng thấy rất nhiều,người phụ nữ này chắc là muốn hỏi cô, đến cùng cô là đàn ông hay là phụ nữ? Nhưng rõ ràng là người phụ nữ này không biết là nên mở miệng như thế nào.

Hiện hậu của cô làm Phương Thu Trùng nhìn với cặp mắt khác xưa.

Bởi vì hầu hết mọi người đều nghĩ rằng cô không để ý, trực tiếp chỉ vào mặt cô để chất vấn cô đến cùng là nam hay nữ. Ít nhất, bà chủ nhà bây giờ của cô cũng là một người như vậy.

So sánh, cô thích bà chủ trước mắt hơn.

“Tôi gọi Phương Thu Trùng, 24 tuổi, là phụ nữ.” Dựa vào sự thúc đẩy muốn thuê phòng ở nơi này, cô chủ động giải thích với người phụ nữ xinh đẹp trước mặt.

Nghe vậy, bà chủ nhà xinh đẹp vui rạo rức nghiêng người, mời cô vào nhà.“Hoan nghênh hoan nghênh, tôi tên là Mạc Giải Ngữ, là chủ nhà nơi này. Phương tiểu thư uống trà không?”

“Không cần phiền như vậy ạ.” Nhìn cô bộ dáng nhẹ nhàng thở ra, Phương Thu Trùng gượng lên một nụ cười đẹp.“Xin hỏi cô muốn phân phòng thuê cho bao nhiêu người?” Thấy cô nhìn đến đàn ra, mắt quen với mọi người nhìn kinh sợ Phương Thu Trùng cũng không để ý, thẳng hỏi ra vấn đề trong lòng.

“Ba người, bao gồm tôi ở bên trong.” Chủ nhà xinh đẹp thật sáng khoái trả lời cô.

Ba người?

Vậy là cô có một không gian đầy đủ đi làm chuyện của cô, sẽ không chịu bất luận ảnh hưởng của kẻ nào. Điều kiện này, càng hấp dẫn cô rồi.

Cho nên, cô lập tức quyết định.

“Tôi muốn thuê lâu ba nơi này, có thể chứ?” Phương Thu Trùng dương môi hỏi, vừa nghĩ lấy có gì để rời đi nhà hiện tại, lại không bị bà chủ nhà mắng đến thối đầu.

“Có thể, có thể.” Mạc Giải Ngữ vội vàng gật đầu.

“Vây, những ngày tiếp theo, cần phải nhờ cô giúp đỡ nhiều rồi.” Phương Thu Trùng nói.

Sau đó không lâu, một nữ sinh bộ dạng thật đáng yêu cũng chuyển vào, cùng các cô ở chung một nhà, ba người hòa thuận vui vẻ ở cùng nhau, xây dựng một tình bạn tâm đầu hợp ý.

Chim khổng lồ bay lướt qua bầu trời, Phương Thu Trùng ngẩng đầu nhìn chiếc máy bay lượn trên bầu trời xanh biếc, trong lòng không khỏi nổi lên một trận kiêu ngạo. Chiếc máy bay này là cô vừa mới tự tay kiểm tra, đem những bộ phận dù rất nhỏ sửa chữa thật tốt.

Thân là nhân viên sửa chữa máy bay cô tuyệt đối không thể làm qua loa, bởi vì nếu xảy ra sai sót gì, nhưng phải xem xét trân trọng hàng trăm mạng người, cho nên cô nhất định phải cẩn thận tỉ mỉ đem linh kiện kiểm tra tốt, xác định tất cả điều không có việc gì, mới bằng lòng buông tay, nhìn chiếc máy bay như con mình rời đi bản thân, bay về phía chân trời.

Bởi vì cô làm việc cẩn thận nghiêm túc, tuyệt không làm lỗi, cho nên rất nhanh, cô có thể như một người đàn ông đứng vững chân chỉ đạo bộ phận sửa chữa, trở thành một trong những nhân viên sửa chữa.

“Thật tốt! Tiểu Phương, chỉ trong nửa tiếng ngắn ngủn mà cậu đã đem sườn máy bay sửa chữa tốt lắm!” Đó là một đồng nghiệp của cô, Trần Cường dùng sức vỗ bờ vai của cô, rộng rãi khen ngợi cô.

Tuy rằng cô là phụ nữ, nhưng tuyệt không dùng đó như một cái cớ. Ngược lại, cô chủ động, có bốc đồng, máy bay cô sửa chữa tuyệt đối sẽ chạy đều, cũng không gây phiền toái cho những người khác, còn thường thay người khác giải quyết tốt hậu quả. Bởi vì cô hào phóng ngay thẳng không làm ra vẻ, và sự nhiệt tình trong công việc, cho nên tất cả nhân viên sửa chữa đều rất thích cô, toàn bộ coi cô như. “Anh em” .

Tất cả đều bởi vì khuôn mặt này của cô.

Khuôn mặt này, đẹp trai làm cho thân là đàn ông như bọn họ cũng phải không khỏi tự ti, dù thực sự không xứng đáng để chết vì cô, nhớ lại trong nhà còn có mẹ già, còn chưa cưới vợ, bọn họ thật sự muốn đâm đầu vào tường chết cho rồi.

Hơn nữa thường ngày cô không có tùy ý mặc áo sơ mi quần jeans, chỉ là mặc một bộ đồng phục nhân viên sửa chữa trắng tấp, cho dù cử chỉ cô thật lịch sự, càng không thô lỗ, nhưng toàn bộ nhân viên tổ sửa chữa vẫn là không có cách nào coi cô như một người phụ nữ.

Lúc này một trận gió thổi qua, lướt nhẹ qua giọt nước trên trán Phương Thu Trùng, cô nhẹ nhàng lao nhẹ, vốn chỉ là một động tác rất đơn giản, nhưng do cô làm, nháy mắt sức quyến rũ nhắc lên gấp mấy trăm lần, đẹp trai giống như nhân vật nam chính trong truyện tranh, làm Trần Cường thích xem truyện tranh cũng phải choáng váng.

Khẽ đưa mắt lên nhìn hấn “Cậu nhìn cái gì?” Phương Thu Trùng nhàn nhạt hỏi, hoàn toàn không cảm thấy động tác của mình có bao nhiêu hấp dẫn người.

Trần Cường dùng sức lắc đầu, âm thầm nhắc nhở bản thân: “Tôi không có đồng tính luyến ái, tôi không có đồng tính luyến ái.” Nhớ lại mẹ hàng đêm đều ở bên tai mình nhắc nhở, bản thân nhất định mang về một người yêu “Nữ” trở về làm vợ của hấn, hấn nhất định không thể thích tiểu Phương.

Hắn hoàn toàn đã quên, trong miệng hấn tiểu Phương là một người phụ nữ.

Lỡ tai Thu Trùng không có không tốt nên nghe được những lời lảm bảm của hấn, lập tức quay đầu không hề để ý tới hấn, lại lần nữa ngẩng đầu, thì máy bay đã biến mất ở phía bầu trời rồi.

Trong lòng nổi lên một trận mất mát.

Đây là cảm giác chim mẹ tiên đưa đứa nhỏ sao?

Tự giễu cười, cô bắt đầu đi trở về khu sửa chữa, hoàn toàn không để ý tới Trần Cường vẫn còn đi theo phía sau cô.

“Tiểu Phương, cậu xem xong rồi à?” Người cùng tổ sửa chữa với cô, Viên Đô biết cô có một thói quen, chính là mỗi lần sửa chữa xong một chiếc máy bay, cô nhất định sẽ đi nhìn theo máy bay rời đi.

“Ừm.” Gật gật đầu, Phương Thu Trùng trở lại vị trí công việc mình mới vừa làm, bắt đầu thu thập linh kiện rơi rớt trên đất cùng với dụng cụ.

“Tiểu Phương, cấp trên có người đến tuần, cậu ở lại nói một tiếng nha.” Nghe thấy cô đã trở về, tổ trưởng khẩn cấp hô to, sợ cô sẽ nghe không rõ ràng.

“Đã biết.” Cô đáp lại cho có lệ.

Quản lý Tầng, ba năm ngày sẽ đến kiểm tra một lần, cho nên căn bản không cần để ý tới; chỉ có tổ trưởng Tam Bát là nghĩ như chuyện đại sự gì, thế nào cũng phải bốn phía thông báo.

Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Thu thập xong, lại đếm số lượng dụng cụ bên trong thùng, cô đứng lên, phát hiện các đồng nghiệp cùng tổ đã đi ra, chỉ còn lại vài nhân viên tổ sửa chữa đang đợi tới thay phiên bọn họ làm việc.

Cô hai tay khiêng một cái rương dụng cụ nặng trĩu về kho cất chứa đồ, để nhân viên sửa chữa tổ thứ hai đến thay ca có thể nhanh chóng tìm được dụng cụ họ muốn.

Cảnh vật kho chứa đồ quá sức quen thuộc, cô thậm chí ngay cả đèn cũng lười mở, trực tiếp đi vào kho tốiมืด, liền dùng lực đem thùng dụng cụ đẩy lên cái giá.

Xoay người, muốn đi ra kho chứa đồ, không ngờ lại đụng trúng một thân hình nam tính cao lớn ầm ập.

Trong bóng đêm, cô nhìn thấy có một đôi con người chớp cũng không chớp nhìn cô; mà cô, tim đập đập không khỏi liên hồi. Chỉ vì đôi mắt này chuyên chú như lửa nóng, đủ để cho toàn thân người ta nóng lên.

“Anh là ai? Nơi này không phải bất ai cũng đều có thể vào được.” Ý thức được bản thân suy nghĩ cái gì, Phương Thu Trùng mở đầu nói trước, giọng nói khàn khàn nói.

“Tìm được em rồi.” Không có trả lời câu hỏi của cô, người đàn ông thì thào ra tiếng.

Tìm được cô?

“Tiên sinh, tôi thật khẳng định tôi chưa bao giờ gặp qua anh, cũng không biết, anh nhận sai người rồi.” Chuyển đi thân mình để cự ly hai người có chút thân cận quá kéo ra, cô nhàn nhạt mà nói: “Còn có, mời anh rời đi nơi này.” Rất không khách khí hạ lệnh đuổi khách.

“Không.” Bàn tay to nóng rực nắm giữ cổ tay cô, lời cô gần bản thân, cũng đem cự ly của hai người bị cô kéo ra kéo ngắn lại. “Anh không muốn em lại rời anh.”

Cô có chút bị dọa đến, không thể tin được bản thân gặp phải biến thái, hơn nữa còn là ở chỗ làm việc của mình.

“Buông tôi ra!” Cô giãy dụa, không nghĩ tới hai tay kiềm chế mình thật chặt giống như hai sợi dây xích sắt, hoàn toàn không tránh được anh. “Lập tức buông tôi ra! Bằng không tôi sẽ la lên đó!”

“Đừng sợ, anh không nghĩ muốn đả thương hại em đâu. Anh chỉ là. Tìm em lâu lắm, lâu lắm rồi.” Vui mặt vào cổ cô, âm thanh anh thì thào khàn khàn nói.

“Tôi không hề biết anh! Buông tôi ra!” Cảm thấy đối phương đem đôi môi nóng rực dán vào cổ mẫn cảm của mình, thân mình cô không khỏi run run lên.

“Em thật mẫn cảm.” Anh tán thưởng nói, càng thêm làm càn ở trên gáy cô hôn nhẹ xuống, sử dụng tình cảm dụ dỗ bá đạo cùng kiềm chế của anh cho cô.

“Không.” Cô cắn môi, không muốn để anh biết được, chỉ là một cái hôn nhẹ này đã làm cô muốn rên rỉ ra tiếng.

Bởi vì cô không có cùng người khác tiếp xúc thân thể quá nhiều, cho nên rất ít người biết, kỳ thực thân thể của cô cực kì mẫn cảm, nhất là cổ da thịt bên tai sau.

Người đàn ông thở dốc quanh quẩn ở bên tai, nụ hôn rơi ở trên người càng ngày càng nóng rực. Bàn tay to nam tính từ từ xoa trước ngực của cô, đùa Hoa Lôi cô đã sớm có phản ứng.

Cô sẽ hét lớn tiếng lên, cầu cứu, nhưng anh hôn, khẽ vuốt của anh lại khiến cô cảm giác thật thoải mái, không muốn anh buông ra.

Cô vùng mạnh nắm tay chống cự ở trước ngực anh, nhưng hai tay lại vô lực, chỉ có thể kề sát anh, cảm giác tim đập của anh truyền tới lòng của cô.

Động tác của anh thuần thực mà cấp tốc, khi cô ý loạn tình mê, bàn tay to chen vào quần áo lao động của cô, xóc lên áo trong người của cô lên, trực tiếp nắm giữ bộ ngực không tính là đầy đà của cô.

“Em cứ nhiên không có mặc bra!” Đã giống như hưng phấn cũng giống như tức giận rít gào, môi dán sát vào lỗ tai của cô. Ngửi khí tuy rằng không tốt, nhưng động tác bàn tay anh lại càng thêm tùy tiện ma quái.

Cô cắn chặt môi, không dám nói ra, bởi vì cô biết, nếu cô buông lỏng miệng, sẽ theo sự nhào nặng không ngừng của anh mà phát ra tiếng rên rỉ.

Cô không phải là người phụ nữ đáng người đẩy dạn, lúc chạy nhảy không kích ra nổi bao nhiêu sóng lớn mãnh liệt, hơn nữa cô không thích cảm giác bị trói buộc, cho nên dựa vào quần áo lao động rộng rãi, trên người chỉ có áo trong là xong chuyện.

Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới, áo trong này cứ nhiên thuận lợi cho đàn ông hoạt động như vậy!

“Mọi người mau một chút!” Bỗng dưng, có một tiếng rống to vang lên, để cho lý trí tạm thời mất đi của Phương Thu Trùng trở lại trong óc.

Trời ơi! Cô cứ nhiên cùng một người đàn ông xa lạ làm loại chuyện thân mật này, hơn nữa cô còn không biết diện mạo người đàn ông! Cô thở mạnh, dùng sức đẩy anh ra Lần này, có thể không có phòng bị, cô thể nhưng có thể đẩy anh ra, thoát đi kiểm chế của anh.

Cô ngay cả dùng khí quay đầu nhìn cũng không có, thẳng cúi đầu chạy ra kho chứa đồ, thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn người nào tiến vào kho chứa đồ để đặt dụng cụ.

Nhìn chằm chằm bóng lưng chạy trốn của cô, người đàn ông chậm rãi đi ra khỏi kho chứa đồ, để ánh mặt trời trực tiếp hắt lên trên tóc màu bạc của anh.

Anh chậm rãi nắm chặt lòng bàn tay mình, thuộc về xúc cảm mềm mại tinh tế của cô, cùng với phản ứng gợi cảm trực tiếp mà đáng yêu này, lần nữa làm anh buông tay không được.

“Lần này, anh tuyệt đối sẽ không để cho em chạy trốn nữa đâu.” Anh thì thào nói nhỏ.

Đêm, thật nóng.

Bàn tay to nam tính mơn trớn trước ngực trần trụi của cô, ngón tay dài kẹp Lôi quả của cô đứng thẳng lên, tùy ý khiêu khích, đùa bỡn; mà cô lại còn ngênh hợp đùa bỡn của anh, trong miệng phát ra từng tiếng rên rỉ kiều mị.

“Em muốn.” Cô đưa lên vòng eo mảnh khảnh, tay nhỏ bé để lên bả vai rộng cường tráng của người đàn ông, mềm mại đáng yêu lại không biết xấu hổ nói.

Người đàn ông nhìn cô một cái, tách hai chân đang vô lực của cô ra, rồi sau đó.

Phương Thu Trùng kinh sợ mở mắt ra, thở dốc từ trên giường ngồi thẳng người.

Trong lúc đó cô vùi mặt vào hai tay, không dám tin bản thân cứ nhiên sẽ gặp mộng xuân, hơn nữa, đối tượng còn là cái người xa lạ kia! Cô làm sao có thể, làm sao có thể dám đương như vậy chứ?

Hơn nữa cô có thể cảm giác được, giữa hai chân nơi tối tư mật của mình, vì khi nãy ở trong mộng triền miên mà ướt rồi. Trời ạ! Có ai có thể nói cho cô, cô đến cùng là như thế nào không?

Vì sao cô vì một người xa lạ, thậm chí là không biết diện mạo người xa lạ mà mơ thấy chuyện này? Chẳng lẽ cô đã đến nông nổi chưa thỏa mãn dục vọng, cho nên tùy tiện thấy mộ người đàn ông đã khiến cô dục hỏa đốt người?

Tự mình chán ghét xốc chăn lên, cô chân không, chạy vào phòng tắm nhỏ, đem bản thân từ đầu đến chân tẩy trừ một lần, nhất là dịch giữa hai chân.

Thật là hổ thẹn!

Nước lạnh lạnh buốt cũng không thể giải đi cảm giác hổ thẹn của cô, cô đứng ở trong phòng tắm, chỉ cảm thấy bản thân nhanh chóng bị một trận hổ thẹn bao phủ rồi.

Không thể lại đợi trong phòng, cô đóng vòi nước, cầm khăn lông cấp tốc lau khô thân mình, lại mặc quần áo vào, ra phòng tắm, liền cầm lấy chìa khóa xe trên mặt bàn, lao ra khỏi phòng.

“Thu Trùng, đã trễ thế này còn đi ra ngoài sao?” Vừa đi đến đại sảnh, liền gặp Mạc Giải Ngữ.

Đón nhận đôi mắt lo lắng của người ở chung, vào khoảng khắc đó Phương Thu Trùng cảm thấy trong nháy mắt nước mắt muốn tràn ra mi. Nhưng cô vẫn nhịn xuống, “Mình. . . . Đúng!” Vội vàng gật gật đầu, không để Mạc Giải Ngữ có cơ hội hỏi thêm câu gì, cô nhanh chóng chạy ra khỏi nhà.

Cười chiếc xe máy vô cùng xinh đẹp của mình, cô thậm chí cả mũ bảo hiểm cũng không đội mà phóng vút đi.

Từ một lần tình cờ cười lên xe máy, cô liền không thể tự kiềm chế yêu loại cảm giác nhanh như tia chớp của nó. Không có cảm tốc độ chạy như bay trên đường lớn, nghênh đón những cơn gió mùa hè nóng bức tấp vào khuôn mặt đau rát, nhưng cô không có giảm lại tốc độ một chút nào, ngược lại càng ngày càng gia tăng tốc độ nhanh hơn.

Gió mạnh cuốn lấy tóc dài của cô, mơ hồ cảnh sắc trước mắt, may mắn hiện tại trên đường không có chiếc xe nào chạy, bằng không nhìn cách chạy xe của cô như vậy, không có gì bất ngờ xảy ra mới là lạ.

Chạy nhanh một hồi, buồn bực trong lòng cảm thấy thoáng rút đi, cô mới giảm tốc độ lại, bản thân tùy ý tiếp tục chạy trên con đường không người.

Bỗng dưng, tiếng sóng biển vỗ truyền vào trong tai. Cô ngẩn ra, dùng sức đạp thắng xe xuống, sau đó phát hiện bản thân cứ nhiên đi tới bờ biển. Thật sự là gặp quỷ, vừa mới tốc độ xe mình chạy tới cùng không khổng chế được đến mức nào, cứ nhiên có thể chạy đến bờ biển?

Bất quá, đã đến đây, liền ở trong này nghỉ ngơi một lát đi. Bởi vì trừ bỏ máy bay có thể khiến cô bình tĩnh trở lại, cũng chỉ có biển lớn thôi.

Leo xuống chiếc xe máy, cô tựa mình vào thân xe, hai tròng mắt ngóng nhìn mặt biển tối như mực, bên tai lại nghe từng tiếng sóng biển vỗ vào, cảm giác bản thân quá mức chấn động rất cục bình phục lại, hồi phục yên bình như trước khi những chuyện đó chưa phát sinh.

Gió đêm mang theo mùi đặc biệt của nước biển thổi tới, một tia cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái thay thế được không khí oi bức, cô không tự giác cởi giày ra, đi xuống bờ cát không người. Những hạt cát không tính là tỉ mỉ luồn qua bàn chân của cô, truyền đến một cảm giác hơi hơi đau đớn.

Đã bao lâu, cô chưa tới bờ biển rồi đây? Cô ngồi xổm xuống nắm lên một nắm cát, sau đó để cát tùy ý từ những khe hở giữa ngón tay chảy xuống.

Chắc là từ khi Ông Ngoại & Bà Ngoại rời đi cô, cô không bao giờ tới bờ biển nữa rồi. Bởi vì bờ biển, từng mang rất nhiều kỉ niệm đẹp của cô cùng hai người yêu thương cô Ông Ngoại & Bà Ngoại, mỗi lần cô nghĩ đến bờ biển, cô sợ mình sẽ nhìn vật mà nhớ người, sợ nhện không được rơi lệ.

Bất quá, hiện tại tựa hồ cô đã vượt qua khó khăn này.

Tuy rằng những kỉ niệm tốt đẹp lần nữa hiện lên trong đầu cô, nhưng trừ bỏ hai mắt chua chát, mũi hơi cay, nước mắt cô, cũng không có như cô mong muốn mà rơi xuống.

Hoá ra thời gian thật sự có thể làm nhạt đi tất cả khí ức đau khổ, này bao gồm chuyện cha mẹ rời bỏ cô.

Cha mẹ cô, là một đôi vợ chồng cực kì trọng nam khinh nữ. Cho nên từ nhỏ đến lớn, bọn họ đều chỉ yêu thương em trai nhỏ hơn cô một tuổi, bất luận cô nỗ lực thế nào, nhưng bọn họ chính là không chú ý cô. Có đôi khi, cô không khỏi nghĩ, kỳ thực cô chỉ là đứa con được nhặt về sao, cho nên bọn họ mới không xem trọng cô.

Lí do cô thích xe máy, chính là bởi vì cảm giác này giống như cùng gió hòa nhập vào một, đã kích thích, có thể có đủ năng lực quên đi thái độ lạnh nhạt của cha mẹ, quên đi cảm giác bản thân luôn bị cô độc mãi mãi.

Nói nó đòi mạng, kỳ thực tuyệt không khoa trương. Một người bạn học của cô chỉ vì cô độc mà cắt cổ tay tự dẫn, nói cái loại đau này có thể chứng minh bản thân tồn tại. Mà cuối cùng, bởi vì cô cắt quá sâu, cứu không được, vô ích huỷ hoại một cô gái mười lăm tuổi chỉ vì cô độc.

Mà bản thân Phương Thu Trùng, bởi vì cảm giác cô độc này, kém một chút liền lầm đường lỡ bước; khiến cho cô tỉnh táo lại, không có xác định đi lên đường nghiên, là một hồi tai nạn xe cộ.

Cô không bị thương, cũng không phải cô gặp rắc rối, mà là người nam sinh đi song hành cùng cô, uống rượu lại không sợ chết lái xe, kết quả đụng phải lối đi bộ, còn người bị thương là một người qua đường.

Cô tận mắt thấy thân mình anh cao gầy bị xe máy đụng, rồi sau đó nặng nề rơi xuống đất; máu đỏ tươi chói mắt, lấy tốc độ khó tin chảy ra từ thân thể anh, nhuộm đỏ mặt đất.

Người đàn ông gây chuyện kia tức thời sợ tới mức xách xe chạy đi mất, không dám ở lại tại chỗ; mà những người khác, cũng chạy trốn theo tên kia, chỉ còn lại có cô.

Không biết từ đâu mà cô có dũng khí, cô cứ nhiên không có chạy đi, thậm chí run run lấy điện thoại cầm tay ra, kêu xe cứu thương, rồi sau đó đi lên phía trước, nhìn anh nằm trên mặt đất; cô không có nâng anh dậy, sợ anh sẽ phải chịu thương tổn quá nặng, cho nên cô chỉ là ở bên tai anh, nói nhỏ: “Anh cố gắng một chút, xe cứu thương sẽ mau đến thôi.”

Người nọ, cố hết sức mở hai mắt, cô có thể thấy đau đớn trong mắt anh, cho nên cô không cần nghĩ ngợi nắm tay anh, “Anh không có việc gì, cố gắng! Không cần ngủ, phải cố gắng lên!”

Đối phương nắm tay cô, lực đạo không lớn, nhưng cũng đủ để cô biết, anh có ý chí muốn sống rất mạnh.

Mũi không khỏi cay nồng, cô hơi hơi dùng sức, nắm chặt tay anh, “Đúng vậy. Anh phải cố gắng, anh sẽ không có việc gì. Tôi sẽ ở đây cùng anh.” Cô cổ vũ, dùng ôn nhu cùng với kiên định mà trước giờ chưa từng sử dụng qua.

Chỉ chốc lát, xe cứu thương đến, mang anh rời đi. Cô đi theo vào trong bệnh viện, cô và anh có nhóm máu giống nhau, cho nên khi cô biết trong viện không đủ máu, tự động tặng một túi máu lớn cho anh; Sau đó, bởi vì chưa đến tuổi trưởng thành không có bằng lái, cô bị người ta xách đi cục cảnh sát, chờ ba mẹ đến lãnh cô về.

Một lần này về sau, cô liền thay đổi.

Tuy rằng cảm giác cô độc vẫn tồn tại như cũ, nhưng cô không dùng cách ngu xuẩn để chứng minh mình tồn tại nữa, mà là đổi cách liều mình đọc sách, liều mình tham gia khóa hoạt động, dùng một trận đấu để chứng minh giá trị bản thân, thay đổi một cách rõ ràng, ngay cả chính cô cũng không thể phủ nhận. Cô tìm không được lý do bản thân thay đổi, có lẽ là ý chí muốn sống của người kia làm cô cảm động, hoặc là cô sợ loại cảm giác treo sống chết trên đường chẳng?

Cô đột nhiên sao lại nhớ lại chuyện ngày đó chứ?

Nhận thức này, làm cô lại không thể nói gì rồi.

Bởi vì, cô đã thật lâu, thật lâu không nghĩ đến chuyện này, quả nhiên, tối hôm nay cô bị nằm mơ mộng xuân như vậy, làm cô hoàn toàn không khống chế được rồi. Chẳng những nhớ tới đủ loại chuyện cũ, thậm chí còn dùng một tốc độ không thể tin chạy như bay trên đường nữa chứ.

Có lẽ, cô cần đến một ly rượu mạnh, để cảm xúc căng thẳng của mình thả lỏng một chút.

Cho dù rượu đối với thân thể không có tốt lành gì, nhưng Phương Thu Trùng không thể không thừa nhận một điểm, đó là vào một thời điểm nào đó rượu là một loại thuốc hay làm cho tâm tình người ta thả lỏng và cơ thể tốt lên.

Than nhẹ một tiếng, cô một lần nữa sải bước đến xe máy của bản thân. Bất quá, lần này, cô nhớ được đội mũ bảo hiểm lên, bản thân đỡ phải nhận được một hoá đơn xử phạt.

Hết thấy chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa, cô mới mở máy, chạy như bay hướng quán bar gần nhất mà đi.

Đêm Thần là khu náo nhiệt nổi tiếng nhất về câu lạc bộ đêm, cũng có tiếng cho nam nữ tìm kiếm Tình Một Đêm. Địa điểm nổi tiếng về tình ái.

“Anh đẹp trai, ngồi một mình cảm thấy rất buồn phải không?” Cô em trang điểm xinh đẹp khẽ gợi, một tay chống mặt bàn hơi cúi người, tùy ý để bộ ngực lớn suýt nữa lộ ra cổ áo đập vào trong mắt mọi người.

Size này khó gặp khiến ánh mắt Phương Thu Trùng cũng phải dừng ba giây, sau đó cô em cho rằng bản thân thành công câu được “Anh đẹp trai”. Cô lại xoay mặt, “Tôi đối cô không có hứng thú, đi tìm người đàn ông khác đi.” Cô uống một hớp rượu, nhàn nhạt nói, hảo tâm đề nghị cô em đừng lãng phí thời gian trên người cô.

Đổi lại là những người đàn ông khác dám như vậy đối với cô em, cô em đã sớm tức giận đến lật bàn đá người. Nhưng trước mắt là “Trai đẹp”, là cực phẩm trong cực phẩm, đúng là một vật phẩm hiếm có, cho nên cô em tràn ra ngọt ngào, hơn nữa còn tươi cười, mười móng tay màu cam hướng lên khuôn mặt tuấn mĩ bất khả tư nghị sờ soạng.

“Tôi chỉ đối với đàn ông có hứng thú, đừng lãng phí thời gian ở trên người tôi.” Đầu ngón tay cô em còn chưa đụng tới mặt, đã bị Phương Thu Trùng dùng chai rượu ngăn cách cái tay đang thò tới kia.

Mười ngón tay chợt dừng giữa không trung, nếu nhìn ở dưới sẽ làm cho người khác cảm giác như móng quỳ.

Ngẩng đầu lên, nhìn nhìn mặt cô em, sắc mặt này chỉ có thể dùng hai chữ “Phấn khích” để hình dung. Bất quá mặc kệ chuyện của cô ta, cho nên Phương Thu Trùng tiếp tục uống rượu ở trong tay.

Kế tiếp hơn nửa đêm, trước bàn Phương Thu Trùng, từng có không ít phụ nữ cùng với nam đồng tính luyến ái giả tiến lên bắt chuyện, nhưng không có nửa thích “phụ nữ” người đàn ông dùng chân ở trước mặt cô, kết quả này, khiến người có chuẩn bị tâm lý như cô tuyệt không ngoài ý muốn.

Uống liền mấy ly bia, chăm chú nhìn đồng hồ trên cổ tay, nhìn cây kim chỉ số ba sau cô liền đặt tiền xuống, cùng người phục vụ ở quán rượu lên tiếng chào hỏi xong liền đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Hai con người cực nóng, ngăn trở động tác của cô. Cô dùng bước, đứng ở tại chỗ, dọc theo ánh mắt có chút quá mức cần rõ nhìn lại.

Đó rõ ràng là một người đàn ông ngoại quốc, có một đôi màu xanh lá đậm, cùng với hương vị phương đông rất mạnh mẽ cùng đẹp trai, nhưng những điều này cũng không tính cái gì, đặc biệt nhất, là tóc anh theo sự chuyển động của đèn bảy màu trên trần cũng biến đổi theo.

Là tóc bạc sao? Nhìn anh đứng lên, một điểm cũng không giống người già, chắc không phải là trung niên đầu nhĩ. Cho nên màu tóc này là màu sắc tự nhiên. Như vậy anh thoát nhìn một chút cũng không quý dị, ngược lại, kết hợp với nó còn khiến anh đã thần bí lại gợi cảm, khó trách cô em vừa mới bị cô cự tuyệt, lập tức đem mục tiêu chuyển dời đến trên người anh.

Cô em xinh đẹp khẽ gợi rõ ràng cả người đã sắp dính trên người anh, nhưng anh cũng không làm hành vi thô tục gì, mắt của anh luôn luôn nhìn Phương Thu Trùng, thật giống như cô mới là người anh thật sự muốn vậy.

Chỉ có cô, chỉ có cô.

Ý nghĩ kì quái này làm Phương Thu Trùng không thể không chế vờ tay, ngón trở thon dài, giống như triệu hồi anh vậy, vậy vậy.

Anh sẽ tới, cô có loại dự cảm này.

Người đàn ông kia, nhìn cô, thật lâu cũng không có động tác.

Là cô đã đoán sai sao? Cô liếc mắt nhìn anh một cái, sau đó không chút quyến luyến nào xoay người, giả bộ không nhìn tới ánh mắt cười nhạo vui sướng của cô em khi thấy người gặp họa.

Rời đi Đêm Thần âm ỹ, cô đi đến trước xe máy mình.

Cô uống rượu, không thể lái xe. Cầm lấy chìa khóa, cô quay đầu suy nghĩ.

Nhưng cô còn chưa có kịp để chìa khóa vào túi quần, một cách tay không biết từ chỗ nào tới, đoạt đi chìa khóa của cô.

Chìa khóa xe bị đoạt đi, trên lý luận cô sẽ lập tức đuổi theo tên cướp, đem chìa khóa xe cướp về, nhưng là tối hôm nay cô không có tinh thần và thể lực cùng hưng trí kia, hơn nữa bởi vì cái tên “Cướp” kia ngay thẳng ưỡn người đứng ở bên cạnh cô, ngay cả chạy nữa bước cũng không có.

Cô nghi hoặc nhìn về phía cái tên “Cướp” kia, cư nhiên đúng là người đàn ông kia.

Đèn đường có chút lờ mờ, màu tóc anh thoạt nhìn có chút nhạt, lại theo tia sáng bóng, cho nên, đó là tóc bạc? Thật sự là màu sắc rất ít, thật không biết anh là người lai nước nào, lại có thể có màu xinh đẹp này.

“Có việc à?” Giọng nói cô lạnh nhạt hỏi.

“Không phải em kêu tôi đó sao?” Anh hỏi lại cô, bàn tay to vẫn nắm giữ chìa khóa xe của cô không tha.

“Tôi cho rằng, anh không có hứng thú chứ.” Vừa vặn không phải thiếu một bộ hưng phấn, không phải mỹ nữ ngực to thì không thể, thế nào vừa rời khỏi Đêm Thần, lại giống như thay đổi thành một người khác vậy? Hơn nữa, cô cũng còn chưa có quyết định muốn hay không cùng anh Tình Một Đêm.

“Như vậy hiện tại tôi nói với em, tôi có hứng thú.” Giọng của anh rất thấp, thật trầm, này là một loại dùng để biện hộ nói, tuyệt đối sẽ làm cho giọng phụ nữ hoá đá trở nên tuyệt vời.

“Hiện tại có hứng thú rồi hả?” Thật là người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp, Phương Thu Trùng kiêu kích đá lòng mày trái,” Cô em vừa mới dính trên người anh đâu rồi? Tôi đối người phụ nữ hoặc là 3p [1] một chút hứng thú cũng không có nha.” Cô cố ý nói qua, cho rằng người đàn ông này là nam nữ đều yêu.

Trải qua cả một đêm, cô sẽ không còn ngây thơ cho rằng người đàn ông này coi cô như người phụ nữ, nghĩ cùng cô “Người phụ nữ” này lên giường.

Hơn nữa, nếu anh thật là coi cô như người phụ nữ lại đối với cô cảm thấy hứng thú, thời điểm cô hướng anh ngoắc ngoắc ngón trỏ, anh đã sớm nhào tới, sau khi cô rời đi mới đuổi theo, trừ bỏ anh đột nhiên cảm thấy cô thật mê người, mê người đến đối với những người phụ nữ khác còn có cương trở ngại, anh làm như vậy cũng chỉ có thể giải thích anh chỉ là bắt đất dĩ muốn che giấu chuyện anh yêu cả nam lẫn nữ.

Cô sẽ không kiên cường cho rằng bản thân có lực hấp dẫn lợi hại như vậy, làm anh không thể không có cô. Cho nên hành động đơn thuần của anh là do nguyên nhân thứ hai sao?

Phương Thu Trùng không kỳ thị đồng tính luyến ái hoặc yêu cả nam lẫn nữ, nhưng cô khinh bỉ người không dám trực tiếp thừa nhận định hướng tình dục của bản thân, bởi vậy, hiện tại đại tiểu thư cô đối với anh, không, có, hưng, thú rồi!

Nghe vậy, cô dưới ánh sáng u mờ, nhìn trán anh hiện lên gân xanh.

Cô nghĩ cười khê ra tiếng, để anh biết khó mà lui, để anh rút xa cô một chút, chẳng qua, cô chưa từng nghĩ tới, người đàn ông này sẽ nói ra những lời nói làm cô kinh ngạc như thế. . . .

.

“Tôi biết, tôi cũng không tính cùng người phụ nữ khác lên giường.” Anh nói xong, tóc trắng bạc bị một luồng gió thổi bay lên, mấy sợi tóc phủ xuống che được độ sâu nhưng không thể che đi đôi mắt.

Tim đập, lỗ nhip.

“Một người phụ nữ khác?” Ý tứ trong lời nói này là chỉ muốn mình cô thôi sao?

Anh một mặt không hiểu nhìn cô, cho rằng cô nghe không hiểu lại giải thích: “Tôi không có hứng thú cùng hai người hoặc cùng hai người phụ nữ lên giường, tôi không chơi trò chơi nhiều p như vậy.”

Tốt lắm, cô hiểu rồi: “Anh biết, tôi là phụ nữ?” Cô có chút khó tin hỏi. Trải qua nhiều lần đả kích, cô thật đúng là có chút không dám tin tưởng ánh mắt của một ai đó sẽ không bị mờ trước ngọc trai, nhìn ra được cô thật là phụ nữ.

“Vì sao không nhìn ra được? Đây thật rõ ràng không phải sao?” Anh ngược lại không hiểu ra sao cả hỏi lại cô.

Thật rõ ràng? Anh có biết hay không, những lời này của anh, cô đợi đã biết bao lâu rồi không?

Cô hướng anh, lộ ra một chút cười.

“Đến nhà em, hay là đến khách sạn?” Nhìn cái thoáng cười của cô, anh nói thẳng trọng điểm, đưa ra một lựa chọn để cô quyết định.

Nhìn người đàn ông trước mặt, cô có nên đáp ứng hay không đây?

Cô vốn không có tính cùng một người đàn ông xa lạ phát sinh quan hệ, nhưng là anh nhìn ra cô chân thực khác với người khác, không biết vì sao lại khiến cô không thể mở miệng cự tuyệt.

“Như thế nào?” Trầm mặc của cô, làm anh nhin không được hỏi.

Anh muốn cô, hơn nữa còn là rất muốn, bằng không anh sẽ không dùng ánh mắt chuyên chú như vậy, nhìn chăm chăm vào cô.

Nên, hoặc không nên?

“Em không muốn?” Chờ đợi lâu quá, anh hỏi.

“Nếu không muốn, không miễn cưỡng em.”

“Anh sẽ đi tìm phụ nữ khác sao?” Cô tò mò hỏi.

Anh không mở miệng, chỉ có dùng một ánh mắt cô nhìn không hiểu nhìn cô.

Anh sẽ không.

Một chút khó có thể nói rõ suy nghĩ, nổi lên trong ngực của cô.

“Được.” Cô mở miệng, bởi vì xúc động cũng bởi vì không hiểu suy nghĩ của mình ra sao nữa, “Đi khách sạn.”

Không biết có phải hay là cô nhìn lầm chẳng, khi cô trả lời xong, cô thể nhưng thấy trong đôi mắt xanh kia lách lên một chút ánh sáng.

Nhưng là anh không có cho cô nhiều thời gian để nhìn kĩ nó, anh nắm tay cô, đi vào một khách sạn gần nhất.

[1] 2 nữ 1 nam, hoặc 2 nam 1 nữ

2. Chương 2

Phương Thu Trùng cũng không biết, tình ái giữa nam nữ có thể kịch liệt như vậy, dọa người như vậy.

Từ khi bọn họ bước vào phòng khách sạn, cửa còn chưa có đóng hoàn toàn, anh đã đem cô kéo vào trước ngực, nhiệt liệt hôn cô, vuốt ve toàn thân cô, tìm kiếm những chỗ mẫn cảm nhất trên người cô, sau đó lại vô cùng trí tình dục khiêu khích trên chọc, khiến cô phát ra một tiếng lại một tiếng, khó nhịn lại vui vẻ thổ dốc.

Mà anh, tựa hồ thật yêu thích đùa bỡn cơ thể cô vậy, đối với thân hình không tính là đầy đặn của cô yêu thích không tha. Làm cô vì anh triệt để ẩm ướt xong, người đàn ông này liền nhanh chóng cởi quần dài cùng quần lót lẫn nhau, lấy bao cao su ra dùng xé mở đội, lấy tư thế đứng thẳng đem cô để ở trên ván cửa muốn cô.

Không biết là vì anh quá lớn, hay bởi vì cô chưa bao giờ cùng bất kì ai ở cùng nhau quá, cơ thể bị xâm nhập truyền đến một trận kháng cự, gắt gao co rút lại co rút lại, cô đau đến khó chịu nhăn mày, rất muốn kéo anh ra, nhưng là cô thật ghét sự tự ái nên không để bản thân làm chuyện mất mặt như thế, cho nên cô chỉ là cắn môi, ầm ừ.

Anh tiến thật sâu vào cô, dẫn tới chỗ sâu nhất của cô. Nhưng trái lại sự ngạc nhiên của cô, anh không có lập tức hay dùng lực luật động, ở trên thân thể cô cướp lấy khoái cảm. Ngược lại anh dừng lại, đầu ngón tay của anh đùa bỡn nhào nắn trong tiểu huyệt sưng đỏ ẩm ướt của cô, làm cô chảy ra càng nhiều thủy dịch.

Anh tận lực vuốt ve, thân thể của cô, rất nhanh liền thích ứng anh, thậm chí còn dâng lên một cổ dục vọng, muốn anh dùng lực ra vào cô.

Cô chủ động đem chân thon vòng qua vòng eo lớn của anh, vòng eo như rắn vắn vẹo, làm thủy huyết dưới người mình lúc nhẹ lúc mạnh cọ xát nhau, phun ra nuốt vào nam tính cực nóng lại cứng rắn của anh.

Tự chủ của anh không có tốt như cô nghĩ, chống không được vài cái vận vẹo của cô, liền hung hăng đem cô áp bên trên ván cửa, bắt đầu dùng sức rong ruổi. Thất lực không ngừng đưa đẩy, chẳng những không có làm cô cảm thấy khó chịu, thậm chí khiến cô rất nhanh liền đạt tới cao trào thứ nhất, thân thể buộc chặt giống như đang giường cung vậy, ở trên người anh thở gấp không thôi.

Cô lên cao trào, nhưng anh thì còn chưa có, cho nên anh thay đổi nơi. Từ ván cửa ôm cô vào trong phòng tắm, mở vòi hoa sen ra, để những hạt nước chảy xuống lại một lần nữa đem nam tính đang bùng bùng phần chân chôn trong cơ thể nữ tính của cô còn chưa thông lại bắt đầu điên cuồng xuyên qua lại kịch liệt luật động.

Cô bị anh an bài đến vô lực phản kháng, khi anh đâm vào còn phát ra một tiếng lại một tiếng rên rỉ đến cả chính cô nghe xong cũng sẽ mặt đỏ tai nóng. Không thể xác định mình rốt cuộc từng có bao nhiêu lần cao trào, rốt cục anh gầm nhẹ một tiếng bắn ra, khiến cô nhẹ nhàng thở ra.

Đùi cô đã rất mềm nhũn cùng mỗi như rồi, cơ hồ không thể chống đỡ bản thân nữa, may mắn anh rất nhanh liền khôi phục thể lực, đem thân thể hai người rửa sạch sơ qua, cũng thay cô tẩy sạch vết máu màu đỏ giữa hai chân xong, liền dùng một cái khăn tắm lớn mềm mại vây quanh cô, ôm cô trở về trên giường.

Trên cơ bản, anh là đối tượng tình một đêm đầu tiên của cô, hơn nữa cô cũng không rõ lắm sao khi làm xong thì đôi nam nữ đó sẽ đối mặt với đối phương như thế nào, nhưng cô nghĩ xong việc cô sẽ là mặc xong quần áo nói tiếng tạm biệt. Có lẽ, ngay cả tạm biệt cũng có thể không có, sau đó xoay người rồi đi mới đúng. Nhưng cô thật sự bị anh biến thành rất mệt, một chút ý nghĩ lúc này rồi đi chiếc giường rộng rãi thoải mái này cũng không có.

Dù sao giường rất lớn, trên người cô cũng có chỗ nào mà anh chưa xem qua, hôn qua, liếm qua đâu? Giờ phút này già mồm cái lão cũng có chút không hợp với lẽ thường, cho nên cô quyết định tại cái giường lớn này ngủ một đêm, anh muốn đi hay không là chuyện của anh.

Tóc ướt sũng, còn đang nhiều nước, ngay bây giờ cô chỉ muốn ngủ. Nhưng tiếng máy sấy phù phù ầm ầm bên lỗ tai lúc này vang lên, làm cho cô không thể đi vào giấc ngủ.

Cô mở mắt lim dim, muốn nhìn xem người đàn ông rốt cuộc đang làm cái gì, một bàn tay ôn nhu hướng lên đầu của cô, giúp cô sấy tóc.

Cô ngây ngốc cũng chợt ngẩn ra, bởi vì cô không nghĩ người đàn ông này không chỉ giúp cô tắm rửa, thậm chí còn có thể giúp cô sấy tóc.

Người đàn ông này thật sự rất tốt nha. Nếu bạn trai trước của cô tốt bằng một nửa của anh, như vậy vài năm qua cô cũng sẽ không dám tìm người đàn ông khác làm bạn trai. Bởi vì mấy năm nay trống vắng,

không có tình yêu thâm nhuần, cho nên cô mới có thể bị một người xa lạ trêu chọc vài cái liền vội vàng đi tìm tình một đêm, nhất định là như vậy! Phương Thu Trùng gật gật đầu, nghĩ là vậy.

“Này, anh thật kinh ngạc khi tôi vẫn là một xử nữ sao?” Cùng lúc sậy tóc, cô lười nhác hỏi. Cô còn nhớ rõ lúc anh tiến vào cô bỗng chốc cứng ngắc.

Tay luồn tóc cô dừng lại một chút, rồi sau đó lại tiếp tục nhẹ nhàng mà giúp cô sậy khô từng sợi tóc.

Vì sao không trả lời chứ? Vấn đề này rất khó trả lời sao? Cô nháy mắt mấy cái, không hiểu lắm.

“Không có.” Một lúc lâu khi cô cho rằng anh sẽ không trả lời cô, thì anh đột nhiên trả lời câu hỏi cô.

“Không có sao?” Là cô suy nghĩ quá nhiều sao? Cô nhún nhún vai.

“Vì sao là tôi?” Anh hỏi, động tác sậy tóc cho cô không có ngừng lại.

Cô ngẩn ra, không nghĩ tới anh sẽ hỏi cái này, “Nào có vì sao? Cũng bởi vì tôi rất muốn tìm người thoát khỏi thân phận xử nữ, cho nên mới đi câu lạc bộ đêm tìm đàn ông. Nếu không phải anh, tôi có thể cũng sẽ tìm một người đàn ông khác cùng anh ta lên giường cũng không chừng.” Cô không muốn anh hiểu lầm, cho nên cố ý nói năng tuỵ tiện.

“Em mới không phải vậy.” Ngoài ý muốn, anh phản bác cô, cho cô một đáp án kiên định.

“Không phải cái gì?”

” Em mới không phải người phụ nữ sẽ tìm đàn ông lung tung để lên giường làm tình.” Cảm giác được tóc cô đã khô rồi, anh một bên trả lời cô, một bên đem máy sấy thu gọn bỏ vào tủ.

Anh vì sao có thể khẳng định như vậy? Ngay cả Phương Thu Trùng cô cũng không biết rõ về bản thân, lại cố tình biểu hiện giống như cô biết rất nhiều việc, biết rõ cá tính cô giống như đàn ông. Bất quá, thôi đi, bọn họ chẳng qua chỉ là tình một đêm, hỏi nhiều cũng không có lợi ích gì, bất luận đối với cô hay là anh mà nói.

Cô ngậm miệng lại, nằm sấp trên gối, chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

Nhưng thân thể nam tính cao lớn cực nóng, bất ngờ dán lên cô, rồi sau đó cô bị xoay người lại, nhét vào trước lồng ngực của anh, cô ngáy dờ ra.

“Anh làm gì vậy?” Cô hoang mang hỏi.

“Ngủ.” Ánh mắt anh khép chặt, ngay cả khi trả lời cô cũng không có mở ra.

“Vì sao ôm lấy tôi?” Cô thử di chuyển cánh tay vòng qua thắt lưng mình nhưng anh lại giống như con gấu ôm chặt cô không tha.

Lần này bởi vì cô giãy dụa, anh mở mắt ra, lẳng lặng nhìn cô một lát, “Đây là thói quen của tôi.” Anh nói xong lại khép mắt.

Cái gì. này! Cô trừng lớn hai mắt, một mặt hung ác lườm khuôn mặt gần sát cô trong gan tấc, “Này, anh có thói quen ôm người khác đi ngủ, nhưng không có nghĩa là tôi cũng có thói quen bị người khác ôm ngủ nha! Buông tôi ra!”

Cô mất hứng, dựa vào cái gì muốn cô chịu thói quen của anh? Anh cử chỉ bá đạo không có đạo lý, như vậy cô quyết định lập tức liền mặc quần áo rời đi, coi như hiện tại hai chân mình đã mềm nhũn đi chẳng, giữa hai chân còn làn trần chưa xót đau đớn ngại muốn chết, nhưng cô không chịu cái người đàn ông kì quái này bên mình.

Cô vặn vẹo thân thể, hai tay dùng sức kéo cánh tay ở trên người mình ra, nhưng vô luận cô dùng sức thế nào, kéo anh thế nào, anh đều vẫn là không có buông ra, vẫn như cũ ôm chặt lấy cô. Không chỉ như thế, bởi vì thân thể hai người gát gao kề nhau, cho nên cô rất rõ ràng, dưới sự vặn vẹo của cô, thân thể anh đã nổi lên phản ứng.

Thấy như vậy, Phương Thu Trùng trừng mắt lớn hơn nữa, bất quá, trong mắt hung ác bị thay thế thành cảnh cáo, làm che giấu đi đáy mắt có phần ngưng ngung.

“Anh, anh, anh.” Cô kinh hoảng bắt đầu cà lăm, còn chưa nói lời cự tuyệt ra miệng xong, thì môi anh đã che xuống, đem những lời cô sắp nói ra miệng, hoàn toàn phủ kín miệng lẫn nhau.

Anh hôn vô cùng nóng bỏng, hôn môi cô, mút tất cả ngọt ngào trong miệng cô, cũng không để cho những lời cự tuyệt của cô tràn ra miệng.

Bật ra khỏi đôi môi ngọt lịm của cô cũng chỉ có khó nhịn vui vẻ mà thở gấp mà thôi! Anh là một người đàn ông lớn, động tác trong tay càng ngày càng nóng rực xấu xa, hành động vuốt ve thân thể của cô cũng càng ngày càng lớn mật tình sắc.

Cô muốn đẩy anh ra, nhưng vừa mới trải qua, người đàn ông này rõ ràng đã biết nơi nào là chỗ mẫn cảm của cô, hơn nữa còn nhớ kỹ trong đầu. Cho nên cô rất nhanh liền đổi kháng không nổi cố ý khiêu tình của anh, cơ thể mềm nhũn dưới thân thể của anh, tùy ý để anh muốn làm gì thì làm.

“Vòng qua gáy của anh.” Giọng nói anh khàn khàn, mệnh lệnh nói.

Cô không thích bị người khác ra lệnh, cho nên từ nhỏ cô đã sẵn sàng thách thức tất cả quyền lực của mình. Nhưng mà đối mặt giọng điệu không tính là mệnh lệnh lớn của anh, một loại cảm giác không thể nói nên lời, khiến cô cứ nhiên nghe lời vờn hai tay vốn nắm chặt cái gối vòng lên gáy của anh, bộ dáng như là cam tâm tình nguyện đem bản thân hoàn toàn phục tùng anh.

.

Hình như vừa đạt tới cao trào, Phương Thu Trùng liền bắt đầu mê man, hoàn toàn vô lực với lại không có kháng nghị thể trọng của anh, tuyệt đối sẽ đè bẹp cô.

“Thu Trùng, em là của anh.” Giọng anh khàn khàn nói, Ivan[1] ở bên tai cô thì thầm, cánh tay anh ôm chặt, đem cô hoàn toàn nhét vào trong lòng bản thân, tư thế giống như là đời này sẽ không bao giờ buông tay nữa.

[1] Ivan còn gọi là Y Phàm

Cả đêm không ngừng hoan ái, kết quả chính là ngày hôm sau Phương Thu Trùng không thể đi làm, cô tức giận đến nghiến răng, nhưng lại không thể nói lời nào.

Bởi vì cô căn bản đẩy anh không ra được. Được rồi, cũng bởi vì cô không khiên quyết đẩy anh ra, cho nên mới rơi vào cảnh bị anh triệt để ngâm nhấm như vậy, thậm chí đi làm cũng không được luôn.

“Thu Trùng, cậu cảm thấy khó chịu à?” Người lo lắng về chuyện ở chung Mạc Giải Ngữ, bừng chao trướng gà vừa mới nấu xong, tay vừa gõ cửa rồi đẩy vào, vừa mở miệng hỏi cái người đi cả đêm không về, vừa trở về liền thấy Phương Thu Trùng một bộ dáng mặt muốn chết rồi.

Phương Thu Trùng không dám để “Bà chủ nhà” ôn nhu săn sóc biết bản thân làm cái “Chuyện tốt” gì, cho nên liền nói dối bản thân đêm qua bị kêu trở về tạm thời trực ban, không cần thận bị cảm lạnh, hiện tại cả người mềm yếu, một chút khí lực cũng không có.

Nhưng nhìn đôi mắt trong suốt của Mạc Giải Ngữ hiện lên giống như hiểu rõ hết thảy, một trận không khỏi chột dạ cùng với áy náy liền nổi lên trong lòng.

Rõ ràng nói về tuổi, Phương Thu Trùng lớn hơn Mạc Giải Ngữ hai tuổi, có thể Mạc Giải Ngữ điềm tĩnh, lại luôn làm Phương Thu Trùng cảm thấy mình mới là nhỏ hơn. Đối với ôn nhu của “Chị gái” mà nói dối, luôn làm “em gái” thấy áy náy gấp bội lần.

“Khụ, mình ngủ một chút, cảm giác tốt hơn nhiều rồi.” Nhưng vì không để Mạc Giải Ngữ biết bản thân làm nhiều chuyện “Hư” gì, Phương Thu Trùng vẫn lựa chọn tiếp tục nói dối, giả bộ bệnh hoạn.

“Mình vừa mới nấu cháo trứng gà, cậu ăn một tí, au khỏe lên đi.” Trên mặt Mạc Giải Ngữ treo một chút cười yếu ớt, nhưng ánh mắt nhìn chăm chú khuôn mặt “Người giả bộ bị bệnh” ở trên giường, cố gắng không nhìn tới dấu hôn sau gáy Phương Thu Trùng.

Vì thế, Phương Thu Trùng cố gắng không muốn để Mạc Giải Ngữ biết chuyện, không ngờ vẫn bị Mạc Giải Ngữ biết, còn rất rõ ràng. Có thể hôn lên chỗ kia, tuyệt đối sẽ không thể là bản thân Phương Thu Trùng. . . . Trừ phi cổ của cô có thể giống chim cú mèo xoay tròn 180 độ.

Bất quá nếu Thu Trùng không muốn để cô biết, Mạc Giải Ngữ cũng chỉ làm bộ như không phát hiện những dấu hôn tùy tiện này.

“Cám ơn cậu, Giải Ngữ, hiện tại mình thật sự rất đói nha.” Phương Thu Trùng vui sướng tiếp nhận khay, suýt chút nữa là quên mình đang giả bộ suy yếu, may mắn lập tức nhớ lại, đôi tay run rẩy hai cái, tỏ vẻ bây giờ cô còn rất suy yếu, không xuống giường được. Đây không cần giả bộ , hiện tại nếu cô xuống giường, thì chân cô cũng sẽ thật sự mềm nhũn ra.

Người đàn ông đáng ghét, giống như đói bụng lâu lắm rồi vậy, luôn luôn ăn, luôn luôn ăn, căn bản là không sợ sẽ ăn no.

“Thu Trùng, cháo rất khó ăn sao?” Bỗng dưng Mạc Giải Ngữ hỏi, hoang mang chần chờ hỏi.

Phương Thu Trùng vội vàng từ trong hồi ức tràn ngập nhục dục lấy lại tinh thần, cô nặn ra một chút cười, “Làm gì có khó ăn chứ? Cậu nấu bất cứ món nào cũng luôn luôn ngon nhất, mình làm sao có thể thấy khó ăn được?”

Biểu cảm cô vừa xấu hổ lại ngượng ngùng, Mạc Giải Ngữ đều có thể thấy, Thu Trùng có lẽ không biết, hiện tại mặt cô đỏ như cùng một quả đào chín mùi ghép lại? Bất quá, bây giờ cô tuyệt đối sẽ không bị người khác nghi ngờ giới tính của cô.

Phương Thu Trùng giờ phút này bộ dáng kiêu mị xuân tình dập dờn, ngay cả thân là một người phụ nữ như Mạc Giải Ngữ cũng nhận không được cảm thấy tim đập rộn lên, hướng chi là đàn ông?

Xem ra, đêm qua Thu Trùng hẳn là bị “Tắm bổ” vô cùng phong phú. Khóe môi Mạc Giải Ngữ thoáng hiện lên nụ cười thần bí, chăm chú nhìn khuôn mặt càng hồng lên của Thu Trùng.

Khuôn mặt này giống như chỉ kém một chút, sẽ toát ra khói không bằng. Nếu cô không có sai, cô nghĩ Thu Trùng đã biết được cô biết chắc chắn đêm qua đã phát sinh ra chuyện gì.

Phương Thu Trùng thấy cô không có tỏ vẻ gì hoặc nói cái gì, cảm kích ăn sạch cháo trứng gà. Nhìn Mạc Giải Ngữ lưu loát dọn dẹp tất cả, cầm lấy khay chuẩn bị đi ra ngoài, Phương Thu Trùng nhẹ nhàng thở ra, cho rằng bản thân rốt cục có thể thoát khỏi sự xấu hổ khó xử này.

Đáng tiếc cô đã quên, trong nhà này còn có một khách thuê phòng khác, cũng là một người hết sức quan tâm sống chung với cô.

“Thu Trùng, Thu Trùng, chị cảm giác tốt lên chút nào chưa?” Một cô gái bé bỏng đáng yêu giống như một tên lửa nhỏ xông vào trong phòng vốn đang yên tĩnh và có chút khó xử, trưng một khuôn mặt nhỏ nhắn hồn nhiên vô hại tràn ngập nồng đậm quan tâm, “A, chị rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy, vì sao phía sau cổ chị cũng có một điểm hồng nhỏ kia? Chị bị muỗi cắn sao?”

Câu hỏi ngây thơ này giống như một mũi tên nhọn làm Phương Thu Trùng trúng tên té xuống ngựa.

Cô nhìn hướng Mạc Giải Ngữ, mà Mạc Giải Ngữ đã sớm nhận không được ý cười mãnh liệt, che môi ngồi ở bên giường cô cười không ngừng.

Đáng giận! Cô chỉ biết, Giải Ngữ nhất định đã biết. Phương Thu Trùng kéo chăn, đem bản thân triệt để bao vây lại, cự tuyệt gặp người khác lúc này.

“Thu Trùng? Chị làm sao vậy?” Cô em gái không hiểu thẹn thùng cùng xấu hổ, như trước ngày thơ ỏi nữa.” Chị Giải Ngữ, vì sao chị cười dữ vậy? Bụ Phụng Nhi nói sai gì rồi sao?”

“Phụng Nhi ngoan, cùng chị Giải Ngữ đi ra ngoài trước để Thu Trùng thật tốt Nghỉ ngơi một chút được không.” Nói đến hai cái từ “Nghỉ ngơi” ái muội này, Mạc Giải Ngữ lại nhận không được cười khê ra tiếng.

“Mình nghe được đấy!” Giọng nói oán hận, từ trong drap truyền đến.

Mạc Giải Ngữ nhìn trên giường một “Chăn bông tròn tria” một cái, sau đó mang theo cô gái có đầy một bụng nghi vấn đi ra ngoài, để cho cái người bởi vì xấu hổ túng quẫn mà sắp ngất đi có thể thở một ngụm.

Bất quá. . . . “Thu Trùng, bữa tối cần mình lại bưng lên cho cậu không? Cậu có sức xuống giường sao?” Gần đi ra khỏi phòng, Mạc Giải Ngữ nhin không được đáy lòng tiểu ác ma triệu hồi, quay đầu chế nhạo người bởi vì sắp ngột ngạt mà nhô đầu ra.

Bỗng chốc oanh một tiếng, mặt Phương Thu Trùng vốn đã đỏ, nay lại càng đỏ hơn.

Đáng ghét không nên để cô nhìn thấy cái tên đàn ông “Ivan” kinh tởm kia a Cô cắn drap, âm thầm mắng.

3. Chương 3

Phương Thu Trùng không muốn tin, thật sự, cô thậm chí cho rằng tất cả mình chứng kiến trước mắt chỉ là một ác mộng, chỉ cần chiếc đồng hồ báo thức vang lên in ỏi, như vậy sẽ kéo cô từ cảnh trong mơ vô cùng hoang đường tỉnh lại. Nhưng hiện tại sự thật lại nằm trước mắt cô, nếu cô không chấp nhận đó chính là lừa bả thân.

Cái người ngoại quốc kia, nhấm nháp cô thỏa thích, lại hại cô nằm ở trên giường nghiêng răng nghiêng lợi, bị Mạc Giải Ngữ chế nhạo cả một ngày, còn tên đầu sỏ thì lại im lặng, thậm chí vì sao lại gặp anh ta ở nơi này nữa chứ?

“Các vị, tôi xin giới thiệu với mọi người một chút về vị bên cạnh tôi, anh họ Đỗ, tên là Ivan, là kỹ sư mới từ nước ngoài trở về, sau này sẽ cùng mọi người làm việc.” Tổ trưởng bọn cao hứng giới thiệu người ngoại quốc kia, giống như có thể cùng người ngoại quốc làm việc là điều rất đáng vinh quang.

Vì sao loại tình tiết khó xử như trên phim truyền hình, lại xảy ra trên người cô vậy hả? Phương Thu Trùng không nói gì nhìn bầu trời xanh thẳm.

“Này, tiểu Phương, cậu nhìn cái người ngoại quốc lịch sự đang ngồi trong văn phòng kia kìa, tại sao hắn ta lại chọn linh vực này?” Trần Cường thừa dịp dịp chú ý của tổ trưởng đặt trên người kỹ sư cao cấp mới tới liền quay qua nhỏ giọng hỏi Phương Thu Trùng bên cạnh.

“Mình làm sao mà biết được?” Phương Thu Trùng liếc hắn một cái, trong lòng lại cực kỳ bất mãn. Trần Cường nói không sai, có văn phòng tốt lành ngồi, có máy điều hòa hà hơi, cuộc sống thoải mái như vậy không chịu, lại cố tình chạy tới cùng người ta làm ô hời ướt đầm.

Thật sự là kì dị!

Cô tiểu nhan thâm oán anh.

“Đây là Trần Cường, đây là Phương Thu Trùng, tuy rằng bọn họ thoát nhìn rất tuổi trẻ, nhưng đã làm công việc này hai năm rồi.” Tổ trưởng giới thiệu từng nhân viên làm việc, “Đừng nhìn tiểu Phương giống Thiếu Niên xinh đẹp nha, cô ấy là phụ nữ chính hiệu đấy, hơn nữa công ty chúng ta nhiều năm như vậy, cũng chỉ có duy nhất một nữ sửa chữa. Bất quá đừng tưởng rằng cô ấy là phụ nữ liền cho rằng cô ấy không được, thái độ làm việc của cô ấy rất nghiêm túc, động tác tay cũng tốt lắm, tuyệt đối là một người đáng giá tín nhiệm đó.”

“Cảm ơn tổ trưởng.” Che cảm giác không được tự nhiên khi nhìn thấy đối tượng tình một đêm, Phương Thu Trùng hướng tới tổ trưởng đang khen ngợi mình nói lời cảm ơn.

Đỗ Y Phàm bày ra một mặt như không có chuyện gì, giống như hoàn toàn không biết khuôn mặt của anh, đáy mắt hiện lên một cổ tức giận. Bất quá, anh rất nhanh liền giấu đi cảm xúc không nên xuất hiện này, lịch sự lại xa lạ mà nói: “Xin chào cô, hi vọng sau này chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Lãnh đạm của anh, làm Phương Thu Trùng có chút kinh ngạc ngớ ra.

Cô không muốn ọi người biết cô cùng người đàn ông này từng có tình một đêm, nhưng là lúc anh dùng giọng nói lạnh nhạt cùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, lòng của cô không hiểu sao lại thất lại một cái.

Cảm giác kì lạ như vậy làm cô rất lâu ,rất lâu sau đó mới có thể lấy lại tinh thần.Khi cô hoàn hồn mới phát hiện, anh đã đi rất xa, chỗ rất xa rồi.

“Tiểu Phương, cậu ngăn người cái gì?” Trần Cường đẩy đẩy cô, không hiểu hỏi.” Đến ngay cả khi người ngoại quốc kia hỏi cậu,cậu cũng chỉ là gật đầu không trả lời, như vậy không giống cậu a!”

“Cái gì? Anh ta vừa mới có hỏi mình vấn đề gì sao?” Nghe vậy, Phương Thu Trùng kinh ngạc trợn mắt nhìn Trần Cường, “Anh ta vừa mới hỏi mình cái gì? Vì sao một chút ấn tượng mình cũng không có?”

“Ông trời của tôi ơi,hôm nay hồn phách của cậu để ở đâu vậy?” Trần Cường giống như gặp quỷ trùng cô, “Không có nghe người ta hỏi còn có thể phản ứng, cậu thật đúng thần mà.”

“Ít nói nhảm đi. Anh ta vừa mới hỏi mình cái gì?”

“Được được, đừng có trùng mình nữa.” Trần Cường giơ lên hai tay làm giống như đầu hàng, “Anh ta vừa mới hỏi cậu, có hay không tự mình xử lý những hạng mục công việc khẩn cấp, tổ trưởng nhìn cậu gật gật đầu không có trả lời, liền thay cậu trả lời lần trước cậu có sửa cánh máy bay bên trái bị thiếu một con ốc. Bộ dáng anh ta giống như rất vừa lòng, cho nên nói này tiểu Phương,cậu có thể sẽ thăng cấp, sau khi lên cấp đừng có quên tiểu nhân mình đây vẫn ở sau lưng âm thầm ủng hộ cậu nha!” Trần Cường thật chân chó xoa xoa tay, thêm nhỏ dãi nghiêm mặt để sát vào.

Phương Thu Trùng một chương hát hần ra, “Thăng cái gì mà thăng? Phía trước chúng ta còn có vài người có kinh nghiệm phong phú còn chưa thăng, làm sao có thể đến phiên mình? Thiếu gia cậu đùa giỡn ngu ngốc rồi!”

” Người ta chẳng qua chỉ là nói mà thôi, cậu làm gì mà nghiêm túc vậy chứ?” Một tay xoa cái ót bị đánh đau,Trần Cường ủy khuất nói.

Còn người ta nữa? Cô không thể nhịn được nữa hướng hần quăng một ánh mắt xem thường,” Cậu còn chê mình đánh cậu quá nhẹ rồi phải không? Bởi vì thân là phụ nữ được tuyển chọn vào công ty làm nhân viên sửa chữa đã làm cho những lão nhân viên sửa chữa cũ không hài lòng, nếu bị bọn họ nghe được những lời vô vị của Trần Cường, cô sợ mình sẽ trở thành cây gai trong mắt họ.

Tự biết mình nói lỡ Trần Cường dùng sức im miệng lại, một đôi mắt nhìn bốn phía, may mắn, những tiền bối vì muốn “Biểu hiện” tốt cho kỹ sư mới thấy, cho nên sớm đã trở về đơn vị công tác của mình, không có người nghe được lời nói đồng dục của hần.

Bất quá, “Hơn nữa, rõ ràng chính là tay nghề cậu tốt hơn bọn họ, cũng làm cẩn thận hơn bọn họ, cho nên tổ trưởng mới có thể ỷ lại cậu như vậy, mà không phải bọn họ. Không chiếm được lòng tin, không xem xét bản thân cho tốt, lại nói người khác làm bộ làm tịch, người như vậy Trần Cường mình khinh thường!” Hần một lòng đầy cảm phẫn, giống như bị người khác xa lánh là hần chứ không phải cô.

“Tốt lắm, tốt lắm, mình biết lòng trung thành cùng dũng cảm của cậu rồi được chưa, nếu cậu sinh ở thời cổ đại, chắc là giống Gia Cát Lượng vì nước không ngừng nỗ lực,trung thần Tử Nhi Hậu Dĩ.” Phương Thu Trùng trả lời, nhưng lại nhạy cảm cảm thấy có một đôi mắt cực nóng luôn nhìn chăm chăm cô không tha,làm mỗi một cọng lông tơ cô vì vậy mà dựng đứng lên.

Không phải là sợ hãi, không phải là kích động, mà là bởi vì. Hưng phấn. Rồi đi anh, tối hôm đó cô cũng cảm giác được ánh mắt như vậy, cho nên không cần quay đầu nhìn lại, cô cũng đón được là ai dùng ánh mắt như vậy đang nhìn cô.

Vừa nãy không phải còn giống như người xa lạ nhìn cô sao? Sao bây giờ lại dùng ánh mắt nóng bỏng này nhìn cô, đến cùng ý tứ của anh là gì đây?Người đàn ông này có thể cho rằng cô là loại mặc anh xoa tròn là mềm đi sao?

Nếu là như vậy mà nói, như vậy anh liền đặc biệt sai lầm lớn rồi. Cô, Phương Thu Trùng, nhưng là một keng sắt trong vai ác. Mang theo khiêu khích quay đầu,đôi mắt không chút nào sợ hãi chống lại đôi mắt màu xanh lá cây đậm đó,nâng lên mi bên trái.

Sắc mặt anh không đổi, nhưng cô có thể cảm nhận được xúc cảm biến hóa của anh.

Anh không thích cô tán tỉnh như vậy.

Nhưng cô từ trước đến nay đều thích khiêu chiến quyền uy, cho nên anh càng không thích, thì cô càng cố ý làm cho bằng được. Khóe môi, giơ lên một chút châm biếm, cô một tay để lên bả vai Trần Cường, “Đi

Thu dọn những dụng cụ dùng xong, Phương Thu Trùng cầm thùng dụng cụ nặng trĩu đến bỏ vào phòng chứa đồ. Nhưng vẫn chưa đi vào, bên trong liền truyền ra một cuộc nói chuyện. Không phải, chỉ có một người nói chuyện, người bên trong chắc là đang nói chuyện điện thoại đây.

Cô không nghĩ đứng ở ngoài cửa nghe lén, cô bỏ dụng cụ của cô tại chỗ, để tổ kế tiếp có thể lấy dễ dàng. Nhưng người bên trong, âm thanh tức giận làm cô dừng bước.

Cô nhận ra được đây là giọng nói của Đỗ Y Phàm, anh đang dùng một ngôn ngữ mà cô nghe không hiểu, cùng đầu bên kia điện thoại nói.

Anh giống như. Rất tức giận? Âm thanh này nghe kỳ thực không có gia tăng, tốc độ nói không có nhanh hơn, thậm chí giọng điệu cũng không có tăng thêm, nhưng Phương Thu Trùng có thể cảm giác được người bên trong đang rất tức giận, hơn nữa cô có một loại dự cảm, nếu bây giờ bị phát hiện mà nói, sẽ không có chuyện tốt gì xảy ra với cô.

Có lẽ, cô đến trễ một chút, thì tổ sửa chữa tiếp theo cũng sẽ lấy được thùng dụng cụ trên tay cô.

Hạ quyết tâm, cô lén lút xoay người. Đáng tiếc, lúc cô xoay người, bởi vì xem nhẹ cự ly của cô cùng ván cửa, thùng dụng cụ trong tay không may đụng vào góc cửa, phát ra một âm thanh dụng cụ nhẹ.

Thật sự, chỉ là một tiếng nhẹ nhàng, nếu không chú tâm lắng nghe, hoặc là lỡ tai hơn người, trên lý luận loại âm thanh này không dễ gì phát giác ra. Cô lừa bản thân làm đà điệu, người bên trong đang nói điện thoại, sẽ không lưu tâm nghe được động tĩnh phía bên cô.

Nhưng là. “Ai ở bên ngoài?”

Bên trong cánh cửa, truyền đến câu hỏi của anh, làm cô sợ tới da đầu tê rần, khiêng thùng dụng cụ co cẳng chạy. Bất quá tay chân cô có nhanh nhẹn đến thế nào, nhưng trên tay khiêng một cái thùng dụng cụ nặng trĩu, tốc độ chạy đi cũng chậm vài bước, cho nên Đỗ Y Phàm vẫn là rất dễ dàng bắt được cô.

Bị bắt Phương Thu Trùng hướng anh trừng lớn, trong đầu đang không ngừng nghĩ lý do phản bác “Oan uổng” cô đứng bên ngoài kho chứa đồ nghe lén.

Trái ngược với sự ngạc nhiên của cô, Đỗ Y Phàm chính là tiếp nhận thùng dụng cụ trên tay cô, quay đầu đi trở về kho chứa đồ, cũng không có mở miệng chỉ trích “Hành vi phạm tội” của cô.

Bị bỏ lại tại chỗ cô ngầy người vài giây, không nghĩ tới anh sẽ có phản ứng như vậy. Ngầy người một hồi, thấy anh sắp đi vào kho chứa đồ, cô lập tức đuổi theo, đi theo anh đi vào kho chứa đồ.

Cô cũng không có bệnh công chúa, muốn người khác hầu hạ cô, giúp cô xong rồi thì ngay cả tiếng cảm ơn cũng không nói.

“Cái kia, cảm ơn anh!” Cô chỉ chỉ cái thùng dụng cụ anh vừa bỏ lên giá.

“Không cần.” Đỗ Y Phàm nhàn nhạt hướng cô trả lời, liền đi qua cô, chuẩn bị rời đi.

Nhìn bóng lưng anh sắp đi đến cạnh cửa, một cảm giác khó hiểu buộc cô mở miệng nói cái gì đó để anh lưu lại. Cho nên, cho dù cô có cố gắng kiềm lại cảm xúc muốn mở miệng của mình, vẫn là đã mở miệng. “Anh vừa mới cãi nhau với ai sao?”

Như cô mong muốn, người đàn ông chỉ còn nữa bước nữa là có thể bước ra kho chứa đồ dừng lại, cũng quay lại đi đến trước mặt cô rồi dừng lại. Anh cúi đầu nhìn cô, nhưng không có nói chuyện, chỉ là trầm mặc nhìn cô.

Bị nhìn cả người không được tự nhiên làm Phương Thu Trùng nhịn không được lui về phía sau nửa bước, ngượng nhìn đôi mắt anh càng lớn hơn nữa. Nhưng trừng mắt nhìn nhau một lát, cô cảm thấy người đàn ông này chắc sẽ không trả lời câu hỏi của cô, cho nên cô không muốn thử nghiệm trừng mắt cùng anh nữa, mà là vòng qua anh hướng cửa mà đi.

Đi vài bước nữa, cửa gần trong gang tấc, chỉ cần cô đi thêm hai bước nữa, là cô có thể rời đi kho chứa đồ u ám này. Nhưng mà vừa nãy cô gọi anh lại, lúc này đổi lại anh nắm trụ cánh tay của cô, lôi cô đến phía sau giá để dụng cụ, một đôi mắt xanh lục hung tợn ngượng nhìn cô, rất giống như muốn đem cô nuốt sống vào bụng.

Cô cứng lại, ở trước mắt anh làm cô cảm thấy một tia e ngại. Cô đề phòng dán sát vào cái giá sau lưng, muốn kéo ra khoảng cách quá thân mật cùng anh trong lúc đó, nhưng anh không cho phép cô lùi bước, cánh tay cường tráng duỗi ra, đem cô hoàn toàn nhét vào trong lòng, từ trên xuống đều gắt gao dán vào cô.

“Em sợ tôi sao?” Anh hỏi, hô hấp cực nóng lướt qua lỗ tai mẫn cảm của cô.

Cảm giác sợ hãi vì tiếp xúc khêu gợi mà biến mất vô tung, Phương Thu Trừng run rẩy lên. Cô chưa bao giờ nghĩ tới, thân thể của mình thế nhưng nhớ kỹ đụng chạm của anh, chẳng qua là hô hấp của anh lướt qua lỗ tai mà thôi, cô cũng đã vì thế mà chân mềm nhũn.

“Trả lời tôi.”

“Trả lời anh cái gì?” Qua một hồi lâu cô mới rầu rĩ hỏi lại anh.

“Em sợ tôi sao?” Anh hỏi lại, thân hình cao lớn lại lần nữa tới gần cô.

Cô vội vàng dùng hai tay để lên trên người anh, không để anh được một tắc lại muốn tiến một thước dựa vào càng gần, “Anh tức giận như vậy, ai mà không sợ chứ?” Phát hiện bản thân chống cự căn bản đối với anh không có tác dụng gì, anh còn dựa vào càng gần, làm cô càng thêm bất mãn rồi.

“Tôi không có tức giận.” Anh nhàn nhạt giải thích.

“Anh rõ ràng là tức giận a.” Cô phản bác, tức giận của anh làm cô muốn nói không cũng không được.

Đỗ Y Phàm nhìn cô, khó có thể tin cảm xúc mình thế nhưng khiến cô dễ dàng nhìn ra, từ nhỏ đến lớn, anh đều bị dạy trở thành một người tức giận không hiện ra mặt, ngay cả người thân cận anh nhất cũng không nhìn ra được cảm xúc của anh. Nhưng cô lại dễ dàng nhìn thấu anh.

Nhưng anh ở trước mặt cô cũng không muốn ngụy trang, hay là trực giác của cô cùng trước kia giống nhau, thật là kì diệu?

Ánh sáng lơ mơ, làm tất cả trước mắt đều chẳng phân biệt được rõ ràng, biết rõ không thể giãy dụa khỏi anh Phương Thu Trừng buông ra để cho anh ôm rồi.

“Vì sao rõ ràng là người ngoại quốc, anh lại dùng họ Trung Quốc?” Vấn đề này làm cô hoang mang thật lâu, cho nên bắt được cơ hội liền nhanh hỏi.

“Đỗ là họ mẹ tôi.” Lặng lặng hưởng thụ cảm giác có cô trong ngực, Đỗ Y Phàm đem mặt để trên cổ cô, nhẹ giọng trả lời.

“Nhưng anh rõ ràng bệch dáng người ngoại quốc, tuyệt không giống con lai.” Cô lại chỉ ra nơi nghi hoặc.

“Bởi vì anh là con nuôi, từ trong cô nhi viện mang về.”

Anh khẽ hỏi thì đáp, tuyệt không để ý đem thân thể bản thân nói cho cô. Nhưng cô nghe lại cảm thấy áy náy, cô không nên hỏi vấn đề quá mức riêng tư này.

Bỗng chốc, cảm giác xấu hổ bao phủ cô, làm cô không nói gì nữa chỉ dựa trong lòng anh.

Anh buộc chặt cánh tay, ôm cô càng nhanh.

Dựa trong ngực anh, một cảm giác quen thuộc kỳ lạ nổi lên trong ngực cô, cô nhắm mắt, ngẩng đầu nhìn anh chăm chăm.

Đúng rồi, người xa lạ hôn môi cô hôm đó trong kho chứa đồ, cô căn bản không nhìn thấy rõ diện mạo của đối phương.

Một cổ dũng khí khó hiểu đánh úp, cô xoay người, kiễng chân lên, đem môi để sát vào anh, thì thầm nói: “Hôn tôi.”

Nói vừa xong, hai cánh môi mềm mại liền hung hăng để lên cô, dùng sức chà đạp cô làm cô trở nên ham muốn.

Bị hôn mãnh liệt, cô không có bối rối mà vầng đầu, bởi vì cảm giác quen thuộc càng ngày càng rõ ràng.

Anh! Người ngoại quốc này! Chính là lần trước ở trong kho chứa đồ hôn cô, sờ người của cô! Chính là anh hại cô gặp mộng xuân sau đó mới có thể đến quán đêm tìm đàn ông cô rất cực cũng tìm được tên đầu sỏ gây nên chuyện rồi!

Cô tức giận đẩy anh ra, không để anh tiếp tục hôn. Nhưng anh chẳng những không có buông tay, thậm chí còn kiềm chặt cô, hôn càng sâu. Anh hôn đến tựa như hành khách đói khát trong sa mạc vậy, không ngừng mà cướp đoạt thủy dịch trong miệng cô.

Nụ hôn của anh quá nồng liệt, cô dần dần quên đi bản thân đang kháng cự, bị hôn đến đầu chóng váng não xoay chuyển, cô cực kì hối hận vì sao lại vì cái lòng hiếu kỳ đáng chết này, chủ động yêu cầu anh hôn cô. Xem đi, hiện tại không thể cứu vãn nữa, làm sao bây giờ đây?

Đỗ Y Phàm luôn hôn cô không buông, còn lớn mật tùy ý ở trên thân thể cô giao du. Dự vọng kiềm chế đã lâu, khi cô chủ động yêu cầu, anh triệt để không thể khống chế được.

Anh rất muốn đem cô để trên giá lớn “Tử hình ngay tại chỗ” thật tốt thỏa mãn bản thân, cũng trừng phạt cô cố ý khiêu khích anh. Chỉ tiếc, bên tai nghe được tiếng bước chân, cùng với tiếng nói chuyện của người khác, đó là tổ nhân viên sửa chữa tiếp theo, bọn họ đã đến, chứng minh bọn họ đã ở nơi này gần nửa tiếng rồi.

Cụp một tiếng, có người mở đèn trong kho chứa đồ ra, ánh sáng rực rỡ khiến tất cả đều rõ ràng hơn.

Mặc dù như thế, nhưng Đỗ Y Phàm vẫn không có lập tức buông cô ra, mà là lấy tốc độ khiêu tình thông thả liếm hôn đôi môi của cô, bàn tay to ở trước bộ ngực cô xoa bóp. Chỗ vị trí bọn họ, có vài cái giá ngăn trở, hơn nữa là ở trong góc, nên đối phương không có đi tới hướng bọn họ, căn bản không có người phát hiện bọn họ.

Phương Thu Trừng không dám giãy dụa, cô cũng không muốn cho nhân viên sửa máy bay bên ngoài nhìn thấy thân thể bọn họ hiện tại xoay đặc tượng bánh quai chèo cuốn. Thanh danh của cô tuy rằng không đến mức Lang Tịch, nhưng bởi vì giới tính phòng bị của cô mà chịu kỳ thị.

Nếu lại bị người khác phát hiện cô cùng Kỹ Sư cao cấp ở trong kho chứa đồ, cho dù không phải cô tự nguyện, nhưng đã quá trễ rồi. Cho nên cô tình nguyện tiếp tục bị anh hôn, vuốt ve, cũng không phát ra một thanh âm nào.

Cô cho rằng, thời điểm này đúng là thuận lời nha, anh không ngừng cố gắng, làm ra cái chuyện càng quá đáng gì, nhưng mà anh không có, chỉ là giống đêm đó khi cô mệt rã rời găt gao ôm lấy cô.

“Nhanh chút, các người so với mấy ông bà bảy tám chục tuổi còn chậm hơn!” Tiếp theo tổ trưởng tổ nhân viên là một người huấn luyện nhân viên nóng tính, thỉnh thoảng đều sẽ nghe được hấn thét to.

Thanh âm tổ trưởng rất lớn, nhưng trong tai Phương Thu Trừng nghe được, cũng chỉ là tiếng tim đập trầm ổn của anh, tiếng tim đập mạnh mẽ, làm cô nhớ lại những thứ cất sâu trong tâm trí cô.

Tất nhiên là những kí ức không vui, cô không muốn lại đi nhớ lại. Nhưng hồi ức khổ sở này lại lần nữa nổi lên trong đầu, làm cô đau khổ lại không thể nào gạt đi, rõ ràng bị ôm, vì sao cô vẫn là lần nữa cảm thấy cô đơn cùng sợ hãi?

“Làm sao vậy?” Đỗ Y Phàm cảm giác được người trong lòng mình đang biến hoá, vươn bàn tay to, nâng mặt cô lên, hỏi nhỏ.

Phương Thu Trừng không muốn để anh nhìn thấy vẻ mặt của mình bây giờ, vội vàng muốn xoay mặt đi. Nhưng anh đã có kỹ xảo bắt được cô, khiến cô không thể xoay đi, lại không đến mức làm đau cô.

Cô trừng mắt nhìn anh, không chịu mở miệng.

“Thu Trừng?” Mắt xanh thâm thúy, rất xinh đẹp, hơn nữa trong mắt còn mang theo một chút lo lắng.

Một khắc này, tâm Phương Thu Trừng như bị điện giật, hung hăng nhảy vài lần, làm cô cơ hồ cảm thấy đau đớn.

Lo lắng?

Tự cô rời khỏi nhà, nhiều năm như vậy, trừ bỏ sự ôn nhu am hiểu người của Mạc Giải Ngữ cùng với đáng yêu hồn nhiên Dương Phượng Nhi, cũng chỉ có anh đối với cô biểu lộ lo lắng. Bề ngoài của cô rất đàn ông, trong khi làm việc thì quá mức nhiệt tình, làm cho người ta hoàn toàn quên đi, thật ra cô cũng là một người phụ nữ, cô cũng sẽ có khi khổ sở thương tâm.

Ngón tay thon dài, kèm nén không được sờ lên mi mắt anh, nhẹ lướt qua mí mắt anh.

Anh không có nhắm mắt lại, chỉ là nhìn cô dùng tay vuốt ve mặt anh. Cô hẳn là không biết biểu cảm bây giờ của mình, ở trong mắt anh có bao nhiêu yếu ớt, hoang mang đi? Động tác dè dặt cẩn trọng, giống như muốn xác định anh đến cùng là chân thật, hay vẫn là do cô sinh ra ảo giác mà ảo tưởng người hiện ra.

Nắm giữ đầu ngón tay đang di chuyển, theo trực giác đem tay cô ấn lên ngực của anh, để lòng bàn tay cô dán sát vào ngực trái bản thân, tim đập mạnh nhanh chóng, từng chút từng chút va chạm lòng bàn tay cô.

“Đã lấy xong chưa? Các người còn đợi ở chỗ này làm gì nữa?” Thanh âm tổ trưởng rầy rà lại vang lên, đèn lại cụp một tiếng bị tắt đi, kho chứa đồ lại một lần nữa rơi vào u tối vừa rồi.

Cô có một loại cảm giác không xác thực, nhưng là lòng bàn tay truyền đến nhịp đập lại chân thật như vậy.

“Anh thích tôi sao?” Bỗng dưng, cô mở miệng hỏi, dưới lòng bàn tay truyền đến nhịp đập liên tục hai lần.

Anh đang khấn trương, cô biết, bởi vì cô cũng có cảm giác giống vậy.

“Ừa.” Sau khi chờ đợi dài đằng đẳng, anh đáp lại cô.

“Tuy rằng, em không biết nam nữ từng có Tình. Một . Đêm có thể hay không trở thành tình nhân, nhưng. . . . anh có muốn làm bạn trai em không? Nếu anh không có người yêu thân mật, bạn gái hoặc là vị hôn thê, bà xã linh tinh.” Cô hỏi lại, tim đập cũng không khỏi nhanh hơn, rối loạn lên.

“Em xác định?” Đỗ Y Phàm không có lập tức đáp ứng cô, cho dù anh thật sự rất muốn, anh biết rõ, cô chỉ là bởi vì quá cô quạnh, muốn có một người đến bồi cô, cho nên mới muốn anh làm người đàn ông của cô.

“Anh không muốn?” Cô hỏi lại anh.

“Không có, anh muốn.” Anh rất muốn, hơn nữa đã suy nghĩ rất nhiều năm.

Cô gái kia luôn luôn hiện lên trong đầu anh.

Cường quật, lại yếu ớt.

“Đừng để cho những người khác phiền hà ở nơi này biết quan hệ chúng ta được không.” Phương Thu Trùng nhắc nhở, cô cũng không muốn những lời đồn đãi truyền vào trong tai, này thật sự rất phiền.

“Vì sao?” Anh nhăn mày lại, không vừa lòng điều kiện của cô.

“Đến đây lâu như vậy, em cũng không tin những người công nhân lớn tuổi ở đây chưa từng cùng anh nói xấu về em nữa câu.” Cô liếc trắng mắt, tức giận nói.

Chính xác là anh mới nhận chức chưa tới mấy giờ, có một lão công nhân tự ình là đứng ở bên tai anh oán giận nói “Phụ nữ mà đến làm nhân viên sửa chữa chi không biết, về nhà nấu cơm nuôi con cái không phải tốt lắm à.” Nói rõ chính là ghen tức với lại tìm không ra tật xấu của cô, cho nên mới đem giới tính của cô đến làm võ mồm.

Miệng sinh trưởng ở trên người bọn họ, anh không thể làm cho những người này câm miệng, duy nhất anh có thể làm đó là lạm dụng chức quyền của mình, tùy cơ ứng biến, làm cho bọn họ bận đến ngay cả khí lực mở miệng cũng không có. Cho nên gần đây những người đó, đã nói ít hơn, làm nhiều việc phẩm chất tốt hơn.

“Dù sao anh hãy nghe em nói chính là...”

“Không.” Cô thật vất vả mới trở thành của anh, nhưng anh lại không thể chính danh? Cái này làm sao được chứ?

Phương Thu Trừng trợn tròn hai mắt, cô bối vì vậy mà tức giận lên nói, anh cứ nhiên tàn khốc như vậy sẽ nói với cô từ “Không” a. “Em sẽ bị người khác nói càng ngày càng khó nghe ,anh có hiểu không?” Quả nhiên người ngoại quốc từ nước ngoài trở về, quan hệ đơn giản của mỗi người như vậy cũng không hiểu.

Lời của cô, làm Đỗ Y Phàm lui bước. Bởi vì cô nói có đạo lý, nếu bọn họ công khai như vậy, những người đó sẽ đối với cô càng thêm phản cảm. Nhưng khẩu khí không thể chính danh này cũng khiến anh nuốt không nổi nha.

“Muốn anh đáp ứng cũng có thể, chính là em đồng ý, sau này không được lại cùng người đàn ông khác tiếp xúc thân thể, nhất là kề vai sát cánh.” Anh mỗi lần thấy, mỗi lần đều tức giận đến đỏ mắt, trầm nghĩ đem tay người đàn ông đó chặt đi.

“Cái điều kiện quý gì vậy?” Không cho cùng người đàn ông khác có tiếp xúc thân thể? Trong hoàn cảnh công việc của cô trừ bỏ đàn ông ra vẫn là đàn ông thôi, làm sao có thể không có tiếp xúc thân thể?

“Không đáp ứng chứ gì? Không đáp ứng anh hiện tại phải đi công khai thôi.”

“Chỉ cần em nói không có, anh nghĩ coi bọn họ tin không?” Cô liếc xéo anh, muốn cô cúi đầu, làm sao có thể?

“Bọn họ sẽ tin tưởng, liên tính sẽ không, bọn họ cũng sẽ hỗn loạn bốn phía tuyên dương, đến lúc đó, em nói thử xem?” Anh dễ dàng đem những trở ngại không liên quan giải quyết xong.

Phương Thu Trừng nghiêng răng nghiêng lợi giận trừng anh, người ngoại quốc này, vì sao cô lại đối với anh có cảm tình chớ, mở miệng hỏi anh muốn hay không làm bạn trai của cô? Thật sự là giống như tự mình lấy đá ném vào chân mình rồi.

“Không thể hoàn toàn không có tiếp xúc thân thể, nhưng em sẽ tận lực tránh đi, được chưa?” Thật sự là nhục nước mất chủ quyền, Phương Thu Trừng cô lại bị bức ký vào cái điều ước bất bình đẳng này!

“Mặc dù không vừa lòng lắm, nhưng có thể tạm chấp nhận.”

Anh xứng với hình dáng được tiện nghi còn khoe mã, làm cô nhịn không được há mồm, muốn đem anh mắng đến xối đầu! Nhưng khê nhếch miệng, để anh nhặt được tiện nghi tiến nhanh thẳng tiến, hôn một cái triệt để.

Cô rốt cục là của anh.

Môi nóng bỏng che hai cánh môi đỏ mọng tươi ngọt đến kỳ diệu, anh nghĩ vậy, rồi sau đó, hôn càng sâu hơn nữa.

4. Chương 4

Thời tiết hôm nay rất đẹp, hơn nữa là ngày Phương Thu Trừng được nghỉ, quy định công ty cô là thay phiên nghỉ ngơi, cứ bốn ngày liền nghỉ một ngày, cho nên cô thật sự rất tích cực quy định của công ty.

Khó có được thời tiết tốt như vậy, nhưng Phương Thu Trừng trầm nghĩ ở trong nhà, giống như những ngày nghỉ trước kia ở ngủ cả một ngày. Chỉ tiếc cái người bạn trai mới nhận chúc của cô không cho cô làm như vậy, cũng trịnh trọng yêu cầu cô phải ra cửa cùng anh trải qua một ngày nghỉ, thậm chí còn uy hiếp cô, nếu cô không ngoan ngoãn xuất hiện, anh sẽ đem quan hệ của bọn họ nói ra.

Khê thở dài, cô nhận mệnh đi đổi quần áo, tùy ý từ trong tủ quần áo rút ra một áo sơ mi đơn giản cùng với quần jean, sau liền hướng tới nơi đã hẹn trước mà đi. Vốn anh muốn đến nhà cô đón cô, nhưng cô còn chưa muốn để cho Mạc Giải Ngữ biết Đỗ Y Phàm, cho nên đành phải trực tiếp cự tuyệt anh.

Đến nơi, còn chưa tới thời gian hẹn, nhưng người đàn ông cao lớn kia đã chờ ở đó rồi, dáng đứng ngăn ngán nhàn rỗi, biết anh đã đợi một hồi lâu. Phương Thu Trừng vừa lòng gật gật đầu, cô chán ghét người đến

trẻ, người bạn trai trước của cô là một người thường xuyên đến trẻ, muốn cô giống người đàn ông chờ tại chỗ cả một hai tiếng dồn dập.

Không hổ là người đàn ông Phương Thu Trùng cô theo đuổi! Trong lòng cô không khỏi cộng thêm cho Đỗ Y Phàm vài điểm.

Anh còn chưa có phát hiện cô đã đến, như trước tựa vào một cây cột điện chờ. Dáng đứng tùy ý này, không có đặc biệt đùa bỡn, cũng không có cố ý ỡn ẹo làm dáng, lại cố tình hấp dẫn ánh mắt phụ nữ như vậy, bất luận ở tuổi nào, chỉ cần một khi đi qua sẽ không nhìn được mà liếc nhìn anh, thậm chí có chút lưu luyến quay đầu nhìn mãi không chịu quay lại, dùng ánh mắt thêm nhỏ dãi nhìn anh.

Phương Thu Trùng có một chút kiêu ngạo, bởi vì cái người đàn ông làm phụ nữ thêm nhỏ dãi kia là bạn trai của cô, bất quá cô không muốn bị đánh đòn, lớn tiếng rêu rao, phụ nữ ghen tị, thật sự rất đáng sợ!

Bỗng dưng, người đàn ông kia hình như cảm nhận được ánh mắt của cô, đột nhiên nhìn về phía của cô.

Ồ, nhìn lên bị phát hiện rồi.

Cô nghĩ vậy, nhưng trên mặt một điểm xấu hổ cũng không có, chính là đứng ở tại chỗ, nhìn anh bước chân thẳng tắp trầm ổn bước về phía cô.

“Hi!” Cô chủ động hướng anh chào hỏi, “Em không có đến trẻ nha.” Câu thứ hai, làm sáng tỏ bản thân cũng không có đến trẻ, là anh đến quá sớm mà thôi.

“Anh biết.” Đỗ Y Phàm cũng không có tính chỉ trích cô đến trẻ, hơn nữa trên cơ bản, nếu như cô có đến trẻ một tiếng, anh cũng sẽ không nói cái gì.

“Được rồi, hôm nay chúng ta làm gì đây?” Phương Thu Trùng hỏi hành trình hôm nay. Là anh muốn cô đi ra, như vậy hành trình đương nhiên là anh quyết định rồi. Nếu muốn cô đau khổ cay đắng đi ra, còn muốn cô suy nghĩ nên đi đâu mà nói, cô sẽ rất là không vui nha!

“Trước tìm một chỗ ăn cơm trưa đi.” Anh rất tự nhiên nắm tay cô, hành động thuần thực như là bọn họ đã nắm tay qua mấy ngàn lần vậy.

Phương Thu Trùng có hơi không được tự nhiên lắm.

Cô trông giống thiên hướng trung tính, hơn nữa hiện tại quần áo cô mặc không giống nam nữ, mới vừa nhìn sẽ cùng một thiếu niên cao gầy không khác. Cho nên lúc anh nắm tay cô, cô có thể nghe những âm thanh thổi hỗn hỗn ở sau lưng, cùng với vài tiếng bàn tán xì xào.

“Ồi, trời ạ, cái người đẹp trai kia cư nhiên là bl[1]!” Không dám tin.

[1] Boylove

“Cái thiếu niên kia. Thật sự rất đẹp trai, rất đẹp trai, vì sao anh ấy lại là bl chứ?” Thương tâm ai oán.

“Trời ạ, cư nhiên tôi có thể thấy bl ngoài đời, còn cùng vai nam trong truyện tranh y chang, thật là rất tốt rồi!” Tiêu chuẩn thổi nữ.

Thật sự là muôn hình muôn vẻ chữ đều bay tới tai cô, Phương Thu Trùng cong khóe môi, ánh mắt nhìn cái đám phụ nữ đang cãi nhau một cái, sau đó không để ý tới các cô liền rời đi.

Nhưng cô chưa nghĩ xong, người đàn ông phía trước đột nhiên cúi đầu, ở trên môi cô hạ xuống một nụ hôn nhẹ như lông tơ, cô ngây dại, hoàn toàn ngây dại, không đoán trước được anh sẽ làm loại hành động vô cùng thân thiết này!

Bất luận cô nhìn phải nhìn trái, nhìn xuống, người đàn ông này một chút cũng không giống sẽ làm loại chuyện tán tỉnh người khác, mà anh, cư nhiên làm, nhưng lại trước mặt một đoàn người qua lại.

Nụ hôn đó, giống như một quả hạch nhân rơi vào trong các người phụ nữ, đưa tới tiếng thét chói tai không ngừng.

Bị ma âm vang vào trong lỗ tai Phương Thu Trùng lập tức lôi kéo người đàn ông làm hành động kì lạ đi, vội vàng rời đi chiến trường, miễn cho đám người phụ nữ phía sau sẽ bạo động.

“Anh hôn em chi vậy?” Lôi kéo anh đi được một đoạn đường, chọn một tiệm cà phê ngồi xuống, cô oán giận liếc nhìn Đỗ Y Phàm đang ra về đường như không có việc gì.

“Em không thích anh hôn em à?” Anh hỏi lại.

Cô sửng sốt, “Em không ghét anh hôn, nhưng cũng không cần ở trước mặt người khác hôn em a!” Bị nhìn thấy hành động thân mật, hơn nữa còn bị hiểu lầm là bị, ai mà cao hứng chứ?

“Em ngại nộ hôn kia quá ngán sao?” Nếu đây là lý do mà nói, như vậy anh nhận.

“Em nói như vậy hồi nào?” Cô lại trừng anh, nói giống như cô rất thích, rất chờ mong anh vậy.
Được rồi, cô thừa nhận, kỹ thuật anh hôn rất tốt, nhưng vẫn còn chưa khiến cô luôn nghĩ tới như phụ nữ động dục, được không?

“Như vậy, là chuyện gì chứ?” Anh không ngại học hỏi kẻ dưới, thừa nhận bản thân không hiểu nổi tâm tư của cô.

Phương Thu Trùng nheo lại mắt, rất hoài nghi là anh thật sự không hiểu, hay là giả vờ ngốc heo xơi tái cộp già.

“Không đói bụng à?” Bị nhìn chằm chằm anh cảm lấy thực đơn, hỏi cô.

Đói! Đương nhiên đói! Buổi sáng rời đi còn chưa kịp ăn bữa sáng tình yêu dinh dưỡng của Mạc Mạc Giải Ngữ thay cô chuẩn bị, còn đi cả một đoạn đường dài nữa, bây giờ cô đói đến mức có thể ăn cả một con trâu.

Cô tiếp nhận thực đơn, sau đó giống như dỗi hờn ai đó chọn cả một đồng đồ ăn, chuẩn bị cho anh no chết luôn!

Tốc độ tiệm cà phê làm rất nhanh, trên mặt bàn bọn họ rất nhanh liền xếp đầy một đồng đồ ăn. Một đồng đồ ăn trước mặt, chỉ nhìn cũng đã đủ no rồi, làm Phương Thu Trùng vô cùng hối hận tại sao lại hờn dỗi anh chỉ mà chọn nhiều đồ ăn như vậy.

Nhưng cuối cùng vẫn không thể lãng phí đồ ăn được! Cho nên cô hăng say ăn điên cuồng, hoàn toàn không để ý tới người đối diện. Cảm giác cuối cùng bản thân cũng lấp đầy được khoảng trống trong bộ phận dạ dày, cô mới khó khăn kiềm chế buông đồ ăn xuống, lại kinh ngạc phát hiện, thức ăn trên bàn còn không ít.

“Em gọi nhiều lắm.” Cô yếu ớt nói, có chút vô lực đem trán dán tại mặt bàn.

“Anh sẽ ăn hết cho.” Tốc độ Đỗ Y Phàm không nhanh không chậm bắt đầu ăn, một bên Phán Thần trả lời cô.

Cái gì! Phương Thu Trùng đánh giá thân hình anh cao lớn, tuy rằng anh thoát nhìn cường tráng, nhưng sức ăn một người dù sao cũng không nhiều, huống chi anh tuyệt không giống với người có sức ăn như vậy.

“Đừng cậy mạnh ăn hết, một hồi sẽ đau bụng đó.” Cô nhắc nhở, không muốn anh bởi vì ăn no quá mà phải đi vào bệnh viện.

“Anh sẽ không.” Anh nhàn nhạt trả lời cô, giống như anh nói không là không vậy.

“Hừ, khi bị thì lúc đó đừng bảo em không ngăn cản anh đó” Cô hừ lạnh một tiếng, không ngăn nữa.

Tuy rằng lúc đáp ứng làm bạn gái anh chỉ mới có một tuần ngắn ngủn, nhưng lúc trước làm việc cùng anh, mơ hồ biết tính cách anh đã nói làm là làm.

Một tay chống cằm, cô nhìn anh từng ngụm từng ngụm ăn đồ ăn, tốc độ của anh thật sự không nhanh, ít nhất so với tốc độ cô nuốt cả một quả táo, thì anh có thể được coi như là tằm ăn tốc độ thông thả. Nhưng cô không dám tin, anh cứ nhiên thật sự đem những đồ ăn còn lại ăn hết.

Thật đáng sợ, sức ăn này có thể bằng ba người đàn ông trưởng thành ăn, mà anh cứ nhiên có thể đem núi nhỏ đồ ăn ăn hết.

“Anh ăn hết rồi này.” Đỗ Y Phàm dùng khăn giấy lau sạch môi, nói, giọng điệu cùng với giọng điệu, lại có vài phần như đứa nhỏ ăn cơm nước xong rất cao hứng muốn được thưởng vậy.

Phương Thu Trừng nhướn mày, “Thế thì sao?” Muốn cô vỗ tay nói anh rất tuyệt sao?

“Thưởng cho anh một nụ hôn đi.” Anh vô cùng nghiêm túc nói, chủ động đem khuôn mặt tuần tú để sát vào cô.

Anh thật đúng nói được làm được! Phương Thu Trừng một tay đẩy mặt đang kề sát của anh ra, nhìn nhìn người xung quanh, vài người nghe tiếng động của bọn họ bên này quay đầu nhìn, bởi vì hành động thành lĩnh của anh mà trừng lớn mắt, giống như gặp phải quỷ vậy.

“Anh còn muốn để bao nhiêu người hiểu lầm chúng ta là đồng tính nữa đây?” Cô tức giận trừng anh, giọng điệu không vui hỏi. Tuy rằng bộ dạng trung tính, nhưng cô chưa bao giờ thích bị người khác ình là đồng tính, hơn nữa, đây cũng là một trong những lý do quan trọng mà bạn trai trước cùng cô chia tay!

“Em để ý thật sao?”

“Đương nhiên!” Cô không nói dối, ngăn cản hành động quá mức thân mật của anh. Cho dù, thậm chí bọn họ hiện tại là người yêu, “Chẳng lẽ anh không để ý người khác nghĩ anh như thế nào sao à?”

Mắt xanh nhìn cô thật lâu, giống như đánh giá lời nói chân thật của cô. Thật lâu, anh lắc lắc đầu, “Anh không để ý ánh mắt của họ. Anh là anh, lời nói của bọn họ làm sao lại ảnh hưởng anh được?”

Cô thật sự rất đồng ý cách nói của anh, nhưng đối với ai thì được? Ít nhất, cô làm không được! Cô xoay mặt, không hề để ý tới anh, cũng không đáp lại câu hỏi anh, tự mình buồn bực.

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì, làm cho cô chú ý ánh mắt của người khác thế? Mà bắt đầu từ lúc nào, cô lại chú ý người khác nhìn cô như thế nào?

Anh nhăn mày lại, không phải người cô thay đổi, cũng không phải bởi vì để ý người khác mà nhúu mày, mà là bởi vì ánh mắt người khác làm cô cảm thấy khó chịu. “Chỉ cần không để bọn họ hiểu lầm, vậy thì không sao rồi phải không?” Bỗng dưng, anh hỏi, tay mơn trớn lên khuôn mặt không son phấn của cô.

Cô chợt ngăn ra, bởi vì anh thật ôn nhu, rất cẩn thận.

“Chỉ cần như vậy, liền không sao rồi phải không?” Anh hỏi lại, giọng điệu thật nhẹ nhàng thật ôn nhu.

Cô không biết mình nên trả lời anh thế nào, chỉ biết là trong nháy mắt này, trong đầu cô, chỉ có giọng nói nhẹ nhàng cùng ôn nhu, cùng đôi tay chạm vào cô giống như là chạm vào bảo bối trân quý.

Khi cô hồi phục lại tinh thần, anh đã kéo cô rời khỏi tiệm cà phê. “Này, anh muốn dẫn em đi đâu vậy?” Hoàn toàn không biết mục đích mà luôn luôn bị lôi kéo đi, cô hoang mang hỏi.

“Cửa hàng bách hóa.” Anh chỉ vào một cửa hàng bách hoá lớn độc đáo mới mẻ cách đó không xa, quay đầu hướng cô nói.

“Hành trình hôm nay của chúng ta, chính là đi dạo trong bách hóa hả?” Không thể nào? Như vậy nhàn chán nha? Cô trực tiếp bày ra một vẻ mặt thật chán ghét, tỏ vẻ bản thân không thích loại hoạt động này.

Không có người quy định, phụ nữ phải thích đi mua sắm, mà Phương Thu Trừng cô là một phần trong đó.

“Không phải, chúng ta chỉ vào mua một chút đồ thôi.” Anh cũng đón được cô chẳng phải người phụ nữ thích đi mua sắm, bằng không, cô sẽ không lựa chọn công việc sửa chữa máy bay.

Mua một chút đồ? Mà mua cái gì mà anh lại vội vã như vậy, ngay cả đợi kết thúc hẹn hò mua cũng không được sao?

Phương Thu Trừng không kịp hỏi, đã bị người đàn ông cực kỳ gấp gáp kéo vào toà cao ốc bách hóa, xông thẳng đến chỗ đồ cho phụ nữ.

Cô sẽ không ngu ngốc cho rằng anh đến chỗ đồ phụ nữ, mà là anh muốn mua chút đồ; cho nên kết luận chính là anh mang cô tới nơi này mua quần áo.

“Này này, anh nói mua chút đồ, không phải là mua đồ cho em đó chứ?” Nhìn những bộ đồ mùa xuân cợt nhả lại xinh đẹp, Phương Thu Trùng lại cảm giác chúng nó giống như là một ác lang đáng sợ, liền vội vàng kéo cánh tay anh đi về phía khác.

“Không phải em nói, chỉ cần không để người khác hiểu lầm, là làm cái gì cũng được sao?” Anh dừng lại, không để cô tiếp tục lôi kéo anh rồi đi chỗ quần áo nữ.

“Em nói vậy khi nào nhỉ?” Cô sợ hãi kêu ra tiếng, những lời này vì sao cả chính cô cũng không biết?

“Vừa nãy đó.” Anh lại kéo cô, hướng vào một trong cửa hàng trong đó đi vào, “Phiền cô lấy giúp tôi lấy cái váy này cỡ vừa.” Anh nói với người nhân viên nữ của cửa hàng.

Nhân viên nữ của cửa hàng ngẩn ngơ như mới từ trong mộng mới tỉnh vậy, bởi vì trước mắt là một đôi nam tử thật sự rất hấp dẫn ánh mắt người khác, làm cô nhìn không khỏi choáng váng, chờ Đỗ Y Phàm nói lại lần thứ hai, nhân viên nữ của cửa hàng mới vội vàng đi lấy ra bộ váy anh muốn.

Tiếp nhận váy, anh đặt trên tay Phương Thu Trùng, rồi đẩy cô vào phòng thử đồ, “Đi vào, thay váy này đi.”

Cô nâng váy lên, thật lâu cũng không có di động.

“Thu Trùng?”

“Không, không thể được.” Cô mạnh mẽ ngăn đầu, đem váy nhét vào trong tay anh, “Em không thích hợp với váy đâu, mặc vào, em chỉ giống như chú hề buồn cười còn kỳ quái nữa.” Cô kiên quyết lắc đầu, căn bản không thể tưởng tượng khi mình mặc bộ váy hồng nhạt này sẽ có bao nhiêu buồn cười.

“Tin tưởng anh, em sẽ không giống chú hề buồn cười.” Anh không có đem váy đưa tới tay cô, mà là lôi kéo cô trực tiếp hướng phòng thử đồ đi đến.

“Em không muốn mặc, anh có nghe không!” Cô giãy dụa, hất mặt không chịu hướng phòng thử đồ đi. Cô vĩnh viễn cũng không thể quên, lần trước mình mặc váy bị cười đến bao nhiêu thẳng thừ!

Ngay sau đó, một trận trời đất quay cuồng, cô lại phát hiện mình cứ nhiên bị anh vác lên vai, hướng phòng thử đồ đi nhanh đến. “Đỗ Y Phàm, anh tên hỗn đản này! Anh đáng chết đang làm cái gì vậy hả?” Bị anh khiêng giống như túi gạo trên bờ vai rắn chắc, mặt cô đỏ lên, cảm giác ánh mắt mọi người ở đây đều dừng ở trên người cô.

Anh không có trả lời cô, chỉ tự mình đi đến phòng thử đồ, mới buông cô xuống. “Em có hai lựa chọn, một là em tự mình ngoan ngoãn đi thay váy; hai là anh sẽ giúp em thay váy. Bất quá, nếu để anh giúp mà nói, nữa đường anh sẽ làm gì, thì anh không cam đoan đâu đấy.” Trong giọng nói, rõ ràng là đang uy hiếp mà.

“Hỗn đản! Anh muốn em bị mất mặt sao?” Đoạt lấy váy trên tay anh, cô tức giận liếc nhìn anh, nhịn không được gầm nhẹ ra tiếng.

“Chính em chọn đi.” Anh không có nói gì khác, như trước muốn cô chọn một trong hai.

Cô không ngu ngốc, đương nhiên là chọn tự mình thay, cô không có hứng thú trong trường hợp trước công chúng để cho người khác nghe những âm thanh người lớn.

Dùng sức đóng cửa phòng thử đồ, cô cảm giận cởi quần áo trên người, lại thay bộ váy vào, “Đáng chết! Đây là cái phòng thử đồ gì?” Nhìn trong phòng thử đồ không có gì, cô khó có thể tin gầm gừ ra tiếng, ngay cả một cái gương cũng không có, kêu cô làm sao biết bộ dáng bản thân mặc vào bộ váy này quái quỷ cỡ nào?

Cô rút cuộc cũng không đè nén được lửa giận đầy ngập, bỗng kéo cửa phòng thử đồ ra, nổi giận dùng dùng hướng cái người đàn ông đang chờ ở phía sau cửa đi đến. “Đỗ Y Phàm, anh cái người đàn ông đáng chết này!” Muốn cô mất mặt? Được, muốn mất mặt thì mất mặt đi!

Đỗ Y Phàm không có né tránh, ngược lại, anh vươn tay ra, tiếp người phụ nữ xinh đẹp đến không thể tưởng tượng, người phụ nữ này chỉ thuộc về anh.

Ánh mắt của anh tốt lắm, bộ váy này có ưu điểm lộ ra toàn bộ đôi chân thon dài của cô ra. Mặc dù không trang điểm, cô đã từ một thiếu niên biến thành một người phụ nữ xinh đẹp làm anh không thể nào dời mắt được.

“Hỗn đản, anh chọc ghẹo em như vậy vui lắm sao hả?” Còn không biết bản thân có chuyển biến gì, như trước giống người đàn bà chanh chua đánh vào ngực của anh.

Anh tuyệt không cảm thấy đau, bởi vì trên mặt người phụ nữ tức giận trong lòng, tựa như cô gái làm nũng với bạn trai vậy, nhõng nhẽo như vậy, đáng yêu như vậy.

Anh thừa dịp khi cô đi thay quần áo liền đi đến cửa hàng bên cạnh mua một cây son môi, không để ý tức giận của cô, phát, tự mình giúp cô tô lên.

Hồng nhạt sáng bóng, thêm vào đáng yêu của cô, cô bây giờ, xinh đẹp như model trong quảng cáo, cực kì hấp dẫn ánh mắt người khác.

“Bọn họ sao nhìn em dữ vậy?” Náo loạn một lát, cô rốt cục phát hiện bầu không khí hiện tại có chút quỷ dị, dừng tay hung ác, nhit gần anh hỏi, nghĩ trên người mình một thân váy “Không đứng đắn” dọa người khác, hoặc là hành động mình quá bạo lực, làm mọi người cho rằng nơi này trình diễn một hồi “Bạo lực gia đình”.

Đỗ Y Phàm cười khẽ ra tiếng, cũng không có khó chịu bị đánh tàn bạo thêm một chút nữa, anh nắm cánh tay của cô, nắm cô xoay nửa vòng tròn, để cô nhìn cái gương sau lưng cô.

Phương Thu Trừng chỉ ngây ngốc nhìn mặt kính.

Mặt kính lớn phẳng lì, cô thấy một nam một nữ. Nam, là anh ở phía sau, như vậy, nữ đâu?

Cô ấy là ai?

Rõ ràng là hình dáng quen thuộc, nhưng này rõ ràng nữ tính kiêu mị, tuyệt đối sẽ không phải là cô mới đúng. Cho nên, cô ấy là ai?

“Là em.” Bên tai truyền đến hơi thở nóng bỏng, cùng với giọng nói nam trầm thấp: “Thu Trừng, cô ấy chính là em.”

Là cô?

Phương Thu Trừng không dám tin trừng mắt to, hồi thần thờ.

“Em rất đẹp, chỉ là không biết tự mình lựa quần áo như thế nào thôi.” Anh cười khẽ nói, tiếng cười này, truyền vào trong lòng cô, tê tê dại dại, giống như có một cọng lông chim mềm yếu rơi xuống.

Anh nói cô rất đẹp.

Ở trong mắt anh, cô rất đẹp.

Không thể nói ra nguyên nhân, một khắc này cô có chút muốn khóc.

Chưa từng có người nào nói cô xinh đẹp, người trong nhà không có, bạn trai trước không có, các bạn bè cũng không có. Bọn họ chính là nói cô rất tuần tú, thật tuần tú, nhưng lại quên đi, kỳ thực cô cũng là một người phụ nữ, cô cũng thích được người khác khen cô xinh đẹp.

Anh nói, cô rất đẹp.

Cô sau một hồi ngẩn ngơ, ngẩng đầu lên, không nói gì chỉ nhìn anh.

Cô không biết nên mở miệng nói gì, càng không biết vì sao tất cả trước mắt, tựa như đang nằm mơ, một điểm cũng không giống chân thật.

“Thu Trừng.” Anh thấp gọi cô.

“Hả?”

“Đi theo anh được không?” Giọng nói trầm thấp, hỏi ra một câu.

Được không?

Phương Thu Trùng không thể tránh được con người chăm chú màu xanh của anh, con người xanh xinh đẹp, sau đó cô phát hiện, cô không thể cự tuyệt anh.

“Được.” Không để ý tới kế tiếp anh sẽ mang cô đi nơi nào, cô cũng trực tiếp đáp ứng.

Bàn tay to nắm tay cô, thật chặt.

Cô đã đáp ứng rồi, cùng anh đi; mà anh, cũng dắt tay cô. Sau này mặc kệ phát sinh chuyện gì đi nữa anh cũng đều sẽ không buông tay cũng không cho phép cô buông tay.

Anh muốn cô yêu anh.

Anh muốn trong mắt cô chỉ có một mình anh.

Anh muốn cô chỉ có thể thuộc về một mình anh.

Nắm tay cô, anh mang theo cô rời đi tất cả những ánh mắt không thể tin được của mọi người.

Phương Thu Trùng chưa bao giờ thử qua, mặc một bộ váy xinh đẹp, cùng một người đàn ông ra ngoài.

Cho dù là bạn trai trước, cô cũng chưa từng mặc một bộ váy màu nhạt nhẹ nhàng như vậy, cùng một chàng trai đi nhìn mặt trời lặn, đi ăn bữa tối tinh tế.

Tuy rằng ngày thường cô không thô lỗ, nhưng tuyệt đối sẽ không giống một thiên kim tiểu thư đoan trang thành thạo. Nhưng mặc bộ váy này vào, cô giống như bị ai bỏ bùa, trở nên quyến rũ hăng lên.

Cô có cảm giác mình biến thành một cô bé lọ lem, hiện tại đang cùng hoàng tử đi dạo phố, làm cho những cô gái khác phải ghen tị, cô cao hứng cười khê, nhìn chăm chú người đàn ông bên cạnh.

“Anh có thể biết vì sao em cười được không?” Anh hỏi, đầu ngón tay nhện không được khê vuốt gò má mềm mại của cô, đem mấy sợi tóc không nghe lời mà phủ xuống vén ra sau tai.

“Cười cái gì? Có thể là em uống say nha!” Cô không thể dừng cười khê, ngẩng đầu nhìn anh.

“Anh nhớ, em chỉ uống có một ly rượu đỏ mà thôi.” Dựa vào trí nhớ của anh, cô cũng không phải là người dễ say như vậy.

“Phải không?” Cô quên, bởi vì bầu không khí trong nhà hàng, ngồi đối diện anh cũng quá sức hấp dẫn, làm cô quên đi rốt cuộc mình đã uống bao nhiêu ly rượu. Chẳng qua, nếu cô chỉ uống một ly rượu đỏ, vì sao cô lại có cảm giác như mình đang say?

Thật sự kỳ quái a.

“Chúng ta khiêu vũ có được không?” Bọn họ đi tản bộ bên cạnh bờ biển, tiếng gió biển không ngừng thổi vào, khung cảnh này làm cô nhớ đến một đoạn tình tiết trong phim truyền hình, nam nữ chính bên bờ biển khiêu vũ từng bước nhanh nhẹn, hình ảnh xinh đẹp làm cô luôn ao ước thử qua một lần, đáng tiếc không có cơ hội.

Cô hỏi anh, tin tưởng anh sẽ đáp ứng cô.

Quả nhiên, anh nhìn cô một cái, rồi sau đó liền bày ra tư thế mời.

Cô lại cười khê ra tiếng, vươn bàn tay đồng ý ra hướng anh, mặc anh ôm mình tiến vào trong lòng anh, cùng cô dùng tốc độ khiêu vũ thông thả, tốc độ này của bọn họ, căn bản là không đuổi kịp nhịp, nhưng cô một điểm cũng không để ý, tự mình cười đến vui vẻ.

Giống như thật lâu, thật lâu rồi cũng chưa từng cười vui vẻ như thế.

Khi một lần lại một lần quay tròn, cô nghĩ, khóe môi cười nhưng không bởi vậy mà phai nhạt.

Lại một lần xoay ra ngoài, lại xoay đến, lúc này đây bởi vì xoay chuyển quá nhanh, cô mất cân bằng, cả người rớt vào trước ngực anh. Cô không có kinh hô ra tiếng, cô biết rõ anh có thể tiếp được cô, sẽ không để cô ngã.

Ghé vào trước ngực anh, cô cười đến thật phóng túng, không có nửa phần đối trá giả bộ.

Bàn tay to ấm áp, nâng cằm dưới của cô lên, muốn cô ngẩng đầu lên nhìn anh, cô thuận theo ngẩng đầu, nhìn về đôi mắt xanh thần bí xinh đẹp kia.

Chính là đôi mắt xanh đó, hấp dẫn ánh mắt của cô, cũng làm cô không thể rời đi nó.

Trước kia cô cho rằng tròng mắt người ngoại quốc có màu sáng, sẽ có vẻ rất lạnh nhạt, thật vô tình, nhất là tròng mắt màu xanh. Xanh sâu không thấy đáy, sẽ giống như vực sâu, làm cho người ta không cách nào đi ra, chỉ có thể vĩnh viễn đợi tại đáy cốc lạnh băng.

Nhưng đôi mắt anh không giống vậy.

Nhìn chằm chằm đôi mắt anh, xanh xinh đẹp là ôn nhu, tuyệt không làm cô cảm thấy trái tim băng giá, cũng sẽ không thể để cô cảm thấy lạnh như băng. Nếu vực sâu là ôn nhu xin đẹp như thế, như vậy cô nguyện ý vĩnh viễn đều ở trong đó, không cách nào đi ra cũng được. Chỉ cần, ở cùng anh là được.

Phát hiện bản thân suy nghĩ cái gì, cô ngăn ra.

Quá nhanh rồi.

Anh cùng với cô, chẳng qua là có tình một đêm, đồng nghiệp gần ba tháng, bắt đầu kết giao cũng chỉ bất quá là gần một tuần, nhưng cô lại có một cảm giác chỉ cần có anh ở đây, muốn cô cùng anh đi đến chỗ nào cô cũng nguyện ý.

Cảm giác này quá nhanh, khiến cô sinh ra sợ hãi.

“Thu Trùng?” Tựa hồ cảm thấy cô lùi bước, Đỗ Y Phàm nắm cằm của cô, không để cô dời ánh mắt đi, “Nhìn anh, không được dời ánh mắt của em đi.”

Lực đạo trên cằm cũng không làm đau cô, nhưng cũng bức cô nhìn thẳng vào anh, nhiệt độ mãnh liệt như có thể thiêu huỷ đi hai người.

“Không.”

“Vì sao không?” Anh thấp giọng hỏi, môi mỏng ở trên bờ môi của cô cọ nhẹ.

“Quá nhanh rồi.” Cô mặt mũi nói.

“Sẽ sao?” Anh hôn cô, bỗng chốc lại buông ra cô, “Cái gì cũng không cần suy nghĩ, chỉ cần thuận theo tái tim của bản thân là tốt rồi. Thu Trùng, em muốn anh sao?”

Cái gì cũng không cần suy nghĩ, chỉ cần thuận theo trái tim của bản thân.

Hai câu nói ngắn ngủn mê hoặc cô.

Cô gơ tay lên, sờ lên khuôn mặt cương nghị của anh, quyền luyến vuốt ve.

“Thu Trùng, muốn anh sao?” Anh hỏi lại.

Mắt của anh như có ma pháp, khiến cô bị hấp dẫn càng lún sâu hơn nữa.

“Muốn.” Cô run run trả lời đáp án anh muốn, lại tuyệt không hối hận.

Cô không muốn lừa gạt bản thân, lòng của cô hò hét nói cô muốn anh là thật sự.

Bất luận kết quả cuối cùng, cô vẫn là muốn anh.

“Thu Trùng? Phương Thu Trùng!”

5. Chương 5

Đột nhiên một giọng nam giống như một lưỡi dao sắc bén đâm phá khung cảnh vốn ái muội xung quanh bọn họ.

Phương Thu Trùng có chút mê mang, rồi sau đó tầm mắt mới chậm rãi dừng trên người đàn ông lên tiếng quấy rầy bọn họ.bạn trai trước của cô. Mấy năm không gặp, vốn khuôn mặt anh tuấn bởi vì cảnh tượng hiện thực mà trở nên tàn khốc; bất quá, khiến hắn thoát nhìn càng thêm thành thực ổn trọng, khiến hắn càng thêm hấp dẫn!

“Thu Trùng, chúng ta đã lâu không gặp rồi.” Trần Dương Quang ung dung đi về phía cô chào hỏi, một chút xấu hổ hoặc áy náy cũng không có.

Phương Thu Trùng nheo mắt lại, không hiểu hắn ta làm sao có thể còn mặt dày như vậy xuất hiện trước mặt cô, còn làm bộ thản nhiên như không có việc gì.

Nếu không phải hồi ức đó khắc thật sâu trong não cô, cô sẽ nghĩ rằng tất cả chỉ là do cô ảo giác mà ra thôi. Nhưng này không phải, này đều là chân thật.

“Thu Trùng,em thay đổi làm anh suýt nữa không nhận ra em, may mắn anh nhớ kỹ giọng nói em, bằng không chúng ta lại lỡ mất gặp lẫn nhau rồi.” Trần Dương Quang nói, trong lời nói có ám chỉ mãnh liệt.

“Anh ta là ai vậy?”Cứng ngắc đem cô ôm vào trong lòng, Đỗ Y Phàm tựa vào bên tai cô vô cùng thân thiết thấp hỏi, hoàn toàn không để mắt Trần Dương đang đứng trước mặt họ.

Thân mình Phương Thu Trùng cứng ngắc bởi vì anh tới gần mà thoáng trầm tĩnh lại,đứng vậy, cô còn có Đỗ Y Phàm cùng cô, cho nên cô không cần sợ.

Cô liếc mắt nhìn Trần Dương một cái, rồi sau đó giống như bắt chước phương thức của Đỗ Y Phàm, tựa vào bên lỗ tai anh nói nhỏ: “Anh ta là Trần Dương Quang, là em. bạn trai trước.”

“Anh ta là nguyên nhân mà mấy năm nay em luôn luôn không dám nói chuyện yêu đương sao?” Đỗ Y Phàm nhăn mày lại, hỏi: “Anh ta làm cái gì?”

Phương Thu Trùng trừng mắt nhìn, không nghĩ tới anh cứ nhiên biết nguyên nhân vì sao cô mấy năm nay cô không có nói chuyện yêu đương, là vì Trần Dương Quang vức bỏ cô.

Cô hạ tay xuống một chút, lẳng lặng đặt trước ngực ấm áp của anh.Sau đó cô phát hiện, bản thân bởi vì gặp Trần Dương Quang sinh ra tức giận cùng với khổ sở, thế nhưng dần dần tiêu giảm, thậm chí, đoạn tình cảm thất bại lưu luyến làm cô khổ sở, trở nên buồn cười.

Đứng vậy,thật là buồn cười. Vì bản thân chấp nhất trước kia mà cười, vì bản thân lần nữa vì Trần Dương Quang thương tâm rơi lệ mà cười, vốn, thời gian thật sự có thể hòa tan hết thảy, đạo lý này,bây giờ cô rất tin.

“Anh ta cùng bạn tốt nhất của em lên giường, bị em bắt gặp còn chỉ trích em không có mùi vị phụ nữ, ngay cả cùng em hôn cũng không có cảm giác, cùng hôn nhau giống như cùng cây cọc gỗ không có phản ứng.” Cô nói xong, có chút khó thể tin mình có thể đem những lời khó nói nói ra, bây giờ cô lại có thể lưu loát nói ra, không có chút chần chờ, “Thật là một câu chuyện khó ngờ? Nhưng nó chính xác xuất hiện trong cuộc sống của em.”

Nghe vậy, mày Đỗ Y Phàm nhíu lại càng nhanh.

Khi cô hôn anh nhiệt tình, đủ để cho anh trong nháy mắt cứng rắn lên, thậm chí cô ở trên giường ép buộc cô một hồi, mà cái người đàn ông kia lại còn nói phản ứng cô không tốt nữa chứ?

“Nếu cảm giác em hôn cũng không có, anh thật sự không thể tưởng tượng khi em tới trong miệng anh gọi là phản ứng gì,anh sẽ không bởi vậy kiệt sức mà chết.” Anh lấy sự lý luận nói.

Anh nói rất bình thản, nhưng Phương Thu Trùng lại nghe đến đỏ mặt tai nóng, “Ai muốn anh nói vậy?” Cô trừng anh, ngăn cản anh nói ra càng nhiều càng làm người khác không lọt vào tai.

Ai ngờ, cảnh tượng hiện trong mắt Trần Dương Quang đứng một bên, bộ dáng hờn dỗi của cô như người phụ nữ nhỏ, lại giống như một sấm sét đánh vào hắn, làm tim hắn đập nhanh không thôi. Trong trí nhớ của Trần Dương Quang, Phương Thu Trùng chưa từng có một bộ dạng quỵến rũ như thế.

Cô luôn luôn đều anh tuấn, thậm chí ngay cả cô gái luôn theo đuổi hần, cũng không phải đối thủ của cô. Hần ghen tị cô dễ dàng được ánh mắt của phụ nữ cùng với nhìn chăm chú, hơn nữa rõ ràng cô cũng là một người phụ nữ, cho nên lúc hần biết cô đối hần có tình cảm, hần không chút lo lắng liền đối với cô đưa ra yêu cầu kết giao.

Như trong suy nghĩ của hần, cô lập tức đáp ứng. Lúc đầu hần tính chọc ghẹo cô, để cô nếm thử mùi vị thất bại. Nhưng hần chưa bao giờ nghĩ tới, cho dù cô một chút mềm mại đáng yêu cũng không, cho dù cô cho tới bây giờ cũng sẽ không đối với hần làm nũng, cô anh tuấn gọn gàng, nhưng cũng sẽ làm hần kim lòng không chịu thích cô.

Hần sợ hãi.

Hần cho rằng bản thân có khuynh hướng đồng tính luyến ái, bằng không làm sao có thể sẽ thích một người hoàn toàn không có mùi vị phụ nữ, ngay cả yêu cầu cơ thể cũng không thể nói? Cho nên hần bắt đầu rời xa cô, tránh né cô khắp nơi, cùng những người phụ nữ khác liếc mắt đưa tình, làm ái muội.

Hần biết, cô tin tưởng hần, cho dù có nhiều người nói với cô, hần cùng người phụ nữ khác ra vào khách sạn, cô vẫn là lựa chọn tin tưởng hần, không tồn tại, khiến hần cảm thấy một trận chột dạ. Nhưng tâm tình cao ngạo của hần làm sao có thể vì nó mà khuất phục? Cũng bởi vậy, hần làm một quyết định sai lầm nhất.

Hần quyến rũ bạn tốt nhất của cô, cùng bạn tốt của cô lên giường.

Khi cô bắt gặp bọn họ ở trên giường, hần cho rằng cô sẽ cuồng loạn, sẽ gào to rống lớn chất vấn bọn họ. Nhưng cô không có, cô tựa như một cái người lạ nhìn bọn họ một hồi lâu, lẳng lặng, thậm chí khi hần nói ra lời càng khó nghe, cô cũng không nói chuyện.

Một khắc đó, hần cực kì chột dạ, muốn cô tiến lên thưởng cho hần vài bạt tay cỡ nào, hoặc là hung hăng mắng hần một chút. Nhưng cô không có, cứ như vậy mà rời phòng hần, không bao giờ xuất hiện trước mặt hần nữa.

Hần hần là nhẹ nhàng thở ra.

Khi cô đi rồi, hần lập tức cùng đủ loại kiểu dáng phụ nữ kết giao lên giường, lại phát hiện, hần luôn luôn tìm bóng dáng của cô, thậm chí, hần thật sự đi tìm nam đồng tính luyến ái giả kết giao, lại vẫn là không được.

Thẳng đến thời khắc đó, hần mới thừa nhận, không phải vấn đề nam hoặc nữ, mà là những người đó, tất cả đều không phải cô, không phải Phương Thu Trùng cô, hần yêu cô, lại mất đi cô rồi.

Hần buông tha tìm những người thế thân cô, chuyên tâm tìm kiếm cô, nhưng luôn luôn không tìm thấy cô. Cho đến hôm nay, một lần tâm huyết dâng trào, hần đến bờ biển tản bộ, lại gặp cô trở nên xinh đẹp, có mùi vị người phụ nữ như vậy.

Hần rất cuộc không thể kiềm chế bản thân, cho dù bên cạnh cô đã có một người đàn ông khác, hần cũng nghĩ muốn cô, muốn cô trở về bên cạnh hần, tiếp tục giống trước kia, thích hần như vậy.

“Chúng ta đi thôi?” Đỗ Y Phàm lại tựa vào bên tai cô nói nhỏ, cánh tay ôm sát vòng eo của cô.

Ánh mắt Trần Dương Quang nhìn cô quá mức cần rõ, ánh mắt này cũng không phải là ánh mắt bạn trai trước sẽ có, người đàn ông vô lại này, muốn cùng Thu Trùng hợp lại.

Nếu không phải không muốn để cô thấy một mặt thô bạo của anh, Đỗ Y Phàm sẽ trực tiếp tiến lên đánh cái bạn trai trước ác ý vứt bỏ cô, hiện tại người đàn ông vô sĩ này lại quay đầu nhỏ dãi thêm cô.

Trần Dương Quang muốn hợp lại, cũng không chắc Phương Thu Trùng cũng có ý tưởng giống vậy!

Phương Thu Trùng tùy ý để Đỗ Y Phàm ôm lấy cô lướt qua Trần Dương Quang, triệt để coi thường tồn tại của đối phương; cô không muốn gặp Trần Dương Quang, tuy rằng hiện tại cô có thể thoảng giải thoát, nhưng cô không thể tha thứ cho hần ta được.

“Đợi chút!” Thấy cô phải đi, tay Trần Dương Quang không chút nghĩ ngợi, muốn bắt trụ cô. Nhưng tay hần còn chưa có đụng tới cô, một tay danh thép cũng đã cầm cổ tay hần, lực đạo giống như muốn bóp nát cổ tay hần vậy, “Buông ra!” Hần đau đến thái dương đỏ mồ hôi, nhìn không được mở miệng.

“Hiện tại là giờ chúng tôi hẹn hò, mời anh không cần gây trở ngại chúng tôi, được chứ?” Đỗ Y Phàm không có lập tức buông tay ra, chỉ là mở miệng quá độ hữu lễ, cảnh cáo .

Lúc này, Trần Dương Quang mới phát hiện,người đàn ông ngoại quốc này cũng không thể khinh thường. Người đàn ông này chỉ dùng một bàn tay, cũng đã khiến tay hắn đau như là đã đứt ra.Ồ đâu mà Phương Thu Trùng, tìm được người đàn ông này? Trần Dương Quang quay đầu, nhìn về phía Thu Trùng thủy chung đối với hắn nay chẳng quan tâm.

Một cái ý niệm xẹt qua trong đầu.

“Hắn ta biết chuyện của em sao? Thu Trùng,hắn ta đều biết hết sao?” Trần Dương Quang hỏi, nhìn đến khuôn mặt vốn lạnh lùng, nổi lên một chút kinh ngạc.

Trần Dương Quang có thể khẳng định,người đàn ông này hoàn toàn không biết!

“Nếu hắn ta biết,em cảm thấy, hắn ta sẽ nghĩ về em như thế nào?” Hắn uy hiếp hỏi, không ngờ lực đạo kiềm chế trên tay đột nhiên tăng thêm, khiến hơi thở hắn trở nên nặng nề.

“Tất cả về cô ấy, tôi đều rất rõ ràng.” Đỗ Y Phàm dùng sức bỏ hắn ra, không để hắn tới gần Phương Thu Trùng.

Không chỉ là Trần Dương Quang, Phương Thu Trùng cũng kinh ngạc nhìn về phía anh.

Anh ấy đang nói cái gì?

Anh biết tất cả về cô?

Phương Thu Trùng theo bản năng phủ định. Bởi vì Đỗ Y Phàm không giống Trần Dương Quang, Trần Dương Quang chỉ là bởi vì năm đó cô tin tưởng hắn, cho nên chủ động nói với hắn. Nhưng còn Đỗ Y Phàm? Cô chưa bao giờ cùng anh đề cập qua nửa câu, cho nên anh nói như vậy, chính là muốn hù dọa Trần Dương Quang thôi.

Cô nghĩ như vậy, rồi sau đó càng thêm tới gần Đỗ Y Phàm,dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Trần Dương Quang, dùng hành động nói cho Trần Dương quang, hiện tại người cô lựa chọn là ai.

Không nghĩ tới mình làm chẳng những không chiếm được ưu đãi,ngược lại còn khiến Phương Thu Trùng càng chán ghét mình hơn, Trần Dương chỉ nhìn cô, sau một hồi khá lâu mới cắn răng một cái, “Ít nhất, có thể cho anh cách liên lạc với em như thế nào được không.” Khó có gặp lại, hắn không muốn cứ bỏ qua như vậy, cho dù có mất mặt hắn cũng không để ý.

Trần Dương Quang ăn nói khép nép,làm Phương Thu Trùng chần chờ rồi.

Chần chờ của cô, lại làm Đỗ Y Phàm tức giận không kiềm được kéo cô qua ,đánh một quyền về bụng dưới của Trần Dương Quang, trực tiếp khiến hắn ta quỵ rạp trên mặt đất không thể đứng lên, liên hô đau cũng không thể làm được.

“Tôi cảnh cáo anh,anh tốt nhất đừng xuất hiện ở trước mặt cô ấy, bằng không tiếp theo, anh không chỉ ăn một quyền đơn giản như vậy đâu.” Đỗ Y Phàm trên cao nhìn xuống hắn, lạnh lùng thốt, trong mắt sát ý rõ ràng đáng sợ, làm Trần Dương Quang không khỏi nổi lên một trận rùng mình.

Nhưng muốn nói từ buông tha, lại nói dễ hơn làm?

“Trả lời tôi!” Thật lâu không nghe được cam đoan đối phương, Đỗ Y Phàm dùng sức tóm cổ Trần Dương Quang lên,mặt lạnh leo uy hiếp tới gần.

“Tôi.” Động tác này của anh làm Trần Dương Quang không thể hô hấp hốc mồm,trương một mặt sung huyết đỏ bừng, tựa như người sắp thiếu Dưỡng khí (oxygen, kí hiệu O) mà ngất đi.

“Anh làm cái gì vậy?” Đỗ Y Phàm thành lĩnh tức giận cùng với bạo lực,Phương Thu Trùng lấp bắp kinh hãi kêu lên, vội vàng tiến lên kéo anh ra, không để anh tiếp tục tóm cổ Trần Dương, “Mau buông tay anh ra đi!”

Lạnh lùng liếc cô một cái, gân xanh giữa trán Đỗ Y Phàm hiện lên, tựa hồ thập phần để ý ngăn cản của cô.

“Đỗ Y Phàm !” Cô tức giận hô to, mắt thấy mặt Trần Dương Quang từ hồng chuyển xanh trắng, cô càng thêm sốt ruột, “Mau buông tay ra!”

Nhìn nhìn người đàn ông trên tay muốn chết ngất, Đỗ Y Phàm hừ lạnh một tiếng, dùng sức ném bỏ Trần Dương Quang trong tay, tùy ý để đối phương ngã quỵ rạp trên mặt đất điên cuồng ho khan, thở phì phò.

Phương Thu Trừng hô hấp hỗn hển, không tự giác tiến lên, muốn đỡ cái người suýt nữa là gặp diêm vương lên; chỉ là cô còn chưa đi được hai bước, Đỗ Y Phàm mạnh mẽ kéo cô về, không cho cô tiếp cận cái người đàn ông quỵ rạp trên mặt đất giả chết kia, “Đừng để ý đến hắn ta.”

“Anh ta bị thương!” Cô phản bác anh, ngay sau đó lại bị anh chặn ngang ôm lấy, “Đỗ Y Phàm, anh làm cái gì nữa vậy hả?” Cô dùng sức đâm vai anh, anh cứ nhiên ở trong một ngày mà hai lần coi cô như bao gạo khiêng trên vai!

Đỗ Y Phàm thẳng tắp khiêng cô đi trở về trên xe mình, khi cô không kịp giẫy dụa thay cô nịt giây an toàn, sau đó chuyển động cơ, bằng tốc độ nhanh nhất rời đi bờ biển.

“Anh rốt cuộc đang bị gì vậy hả?” Bị anh giống như thổ phỉ cướp người một loại bắt đi, Phương Thu Trừng bất chấp anh bây giờ còn đang lái xe, một chướng phách về phía cánh tay anh.

“Em trong lòng đau vì hắn?” Nghe được cô còn nhớ kỹ cái người đàn ông kia, tâm Đỗ Y Phàm bốc cháy, đột nhiên đạp phanh lại, dừng xe ở bên đường, một đôi mắt xanh hung tợn liếc nhìn cô.

“Anh.” Anh khó mà không khống chế được tức giận, làm Phương Thu Trừng ngốc nghếch.

Cô không có phản bác, anh liền cho là cô thừa nhận, “Nhìn đến anh đánh hắn, em thật đau lòng phải không? Cần anh đưa em trở về bên cạnh người đàn ông kia, thật tốt an ủi hắn không?”

“Anh ở đây mà nói bậy bạ gì đó?” Rốt cục Phương Thu Trừng cũng hiểu người đàn ông này vì sao thất thường, là vì anh đang ghen.

“Anh nói bậy? Không phải em đang đau lòng cho hắn đó sao?”

“Đỗ Y Phàm, hiện tại em không muốn cùng anh nói chuyện này, chờ anh tỉnh táo lại, sau đó chúng ta bàn lại.” Tức giận làm cho người ta hoàn toàn không để ý mình đang nói gì, mà Phương Thu Trừng cũng không tính cùng anh cứng đối cứng, miễn cho không khí trở nên càng bế tắc.

Liếc nhìn động tác cô xoay mặt, Đỗ Y Phàm cắn chặt khớp hàm.

Thực sự, theo như tình huống hiện tại như anh, nói thêm gì cũng chỉ sẽ khiến một trận cãi lộn, khiến mọi chuyện trở nên càng tệ hơn, “Trong lòng em thực sự không còn đau vì hắn sao?” Nhưng anh vẫn là nhịn không được, hỏi.

Nghe được giọng nói của anh có biến chuyển dịu dàng, không còn cố chấp nữa, cô tức giận trợn mắt nhìn anh, “Em cần phải đau lòng vì một người đối với em không quan hệ à?” Hơn nữa còn là một tên hỗn đản hung hăng đem em vứt bỏ?

Đáp án của cô, giống như một gáo nước lạnh, làm lửa giận trong lòng anh hùng hực thiêu đốt tất cả đều dập tắt. Đỗ Y Phàm thật sự không muốn thừa nhận, cảm xúc bản thân bị cô chi phối, nhưng thật rõ ràng, cảm xúc của anh thật sự theo nhất cử nhất động của cô, một cái nhăn mày một nụ cười mà thay đổi.

Vươn tay xoa mặt anh thở dài một tiếng, nhận thức rồi. Bất quá, có chuyện còn phải hỏi trước cho rõ ràng: “Anh đánh hắn, em vì sao tức giận như vậy?” Làm anh hiểu lầm, cho rằng cô đối với Trần Dương Quang nhớ mãi không quên.

“Anh vô duyên vô cớ đánh người, nếu Trần Dương Quang báo nguy thì làm sao bây giờ?” Vừa nói đến chuyện này, Phương Thu Trừng lại nhịn không được đánh cánh tay anh một cái, “Một ngày nghỉ êm đẹp, em hoàn toàn không muốn kết thúc ở cục cảnh sát đầu nhá, hiểu chưa?”

Đỗ Y Phàm đã hiểu, càng biết rõ kỳ thực hết thảy chính là anh lo xa.

Cô không muốn cùng Trần Dương Quang kết hợp lại, cô căn bản là không có cái ý tứ kia, đều là Trần Dương Quang tự mình tình nguyện mà thôi.

Khó có thể tự chế, anh cười to ra tiếng.

Bởi vì cô đã từng thích bạn trai trước, anh lại kinh hoảng đã quên cô có phải cũng có ý đó hay không! Đây đối với anh luôn luôn am hiểu phân tích suy xét, đến cùng là một chuyện tốt, hay vẫn là chuyện xấu?

“Này, anh đang cười cái gì đó?” Mắt Phương Thu Trùng nhìn anh, giống như đang nhìn người bệnh thần kinh. Rõ ràng lúc này tức giận đến muốn giết người, ngay sau đó lại cơ hồ ghé vào vô lăng cười không ngừng.

Cô không nên theo một người thần kinh kết giao đi?

“Thu Trùng.” Câu hỏi của cô làm anh ngừng cười, quay đầu nhìn về phía cô.

“Sao vậy?” Cô tiếp tục tức giận cho anh xem tròng trắng mắt.

“Đi đến nhà của anh, được không?”

Điên cuồng cười xong, anh lại biến trở về người ngoại quốc Phương Thu Trùng quen thuộc; chẳng qua, anh vừa mới hỏi cái gì? Đi đến nhà của anh?

“Đi nhà anh làm chi?” Cô hỏi lại, không nghĩ tới anh sẽ cho cô đáp án như vậy.

“Làm tình a.”

Có người ở lần đầu tiên hẹn hò liền lừa người ta về nhà mình làm tình à?

Hơn nữa, nhà nữ cũng cư nhiên thật sự đáp ứng nhà trai, đêm đó ở nhà anh, vừa vào cửa liền giống như mất mạng.

Thực không tiết tháo.

Bị ăn triệt để một lần, Phương Thu Trùng than nhẹ ra tiếng.

“Như thế nào? Không đủ thỏa mãn sao?” Người đàn ông phía sau trần trụi, khi cô phát ra than nhẹ anh bá đạo ôm cô vào ngực mình, thẳng coi cô như gối ôm thơm thoả ẩm áp.

“Câm miệng!” Người đàn ông này, vì sao trên giường, dưới giường muốn giống như hai người khác nhau vậy chứ?

Vừa lên đến giường, hôm nay sở hữu sẵn sọc giống như tất cả những gì cô suy nghĩ giống nhau, đã bá đạo lại tùy hứng, hoàn toàn không để ý kháng nghị của cô, tự mình buộc cô phối hợp cùng anh một lần lại một lần, làm những tư thế kích thích kỳ quái, làm bây giờ thắt lưng cùng chân của cô đau.

Anh cười nhẹ ra tiếng, ôm lấy cánh tay của cô kéo lại.

“Không cần ôm chặt như vậy, em thở không nổi.” Muốn anh buông tay căn bản là không có khả năng, cho nên Phương Thu Trùng chỉ có thể điều hoà muốn anh nhẹ sức tay một chút, đừng ôm chặt khiến cô không thể hô hấp.

Giới hạn yêu cầu này anh có thể chấp nhận, cho nên anh thoáng thả lỏng sức tay, để cô có thể nằm thoải mái một chút.

Anh ở phía sau ẩm áp dễ chịu, điều hòa không khí lạnh tràn ngập trong phòng lần lần thấy thoải mái. Sáng sớm rời giường, liền đi theo anh đi dạo, đi xung quanh, hơn nữa vừa mới một màn hoan ái, Phương Thu Trùng chỉ cảm thấy rất mệt, khép mắt con liền muốn ngủ thật say.

“Thu Trùng, em ngủ chưa vậy?” Anh ở phía sau, bàn tay to nhẹ nhàng mà mềm mại mơn trớn bờ vai cô, rồi sau đó ở khe hôn lên cái bớt của cô.

Cảm giác nhột làm cô rụt rụt đầu vai, gián tiếp nói cho anh, cô còn chưa có ngủ say.

“Chuyện Trần Dương nói, anh cũng muốn biết.” Anh cũng không chút lãng phí thời gian nào, trực tiếp sáng khoái mở miệng.

Một giây sau, anh có thể cảm thấy thân thể của cô, theo cực độ thả lỏng đến cực độ bó cứng hết độ.

Gian đoạn trưởng thành đối với cô mà nói, là một cái cảm kỷ.

Cho nên Phương Thu Trùng bắt đầu giả chết, không chịu xoay người đối mặt anh.

Anh không chấp nhận im lặng trốn tránh, cho nên anh đem cô xoay lại, muốn cô đối mặt anh. “Thu Trùng, mở mắt ra nhìn anh. Vì sao hắn ta có thể biết, mà anh lại không thể?”

Nghe vậy, cô như anh mong muốn mở mắt ra, trừng anh, “Em không nghĩ tới, anh cũng ăn giấm chua dữ vậy đấy.” Ngay cả chuyện này cũng muốn so sánh nữa là sao?

“Hiện tại em biết rồi đó thôi.” Anh cũng không phủ nhận, hiện tại thậm chí nghĩ từ trong miệng cô nghe được cô tự mình kể những chuyện đã xảy ra với cô.

Nhìn mắt của anh, cô biết, anh là nghiêm túc; nhưng mà đối mặt đôi mắt kia, cô lại một chữ cũng nói không nên lời.

Cô không muốn, nếu cô đem những chuyện đã xảy ra nói ra, anh có phải cùng Trần Dương Quang giống nhau hay không, cho rằng cô là vì quá mức cô quạnh nên mới cùng anh ở một chỗ? Cô thừa nhận, thật ra lúc đầu cô cũng bối vì nghĩ ỉn, cho nên mới cùng anh kết giao; nhưng trải qua hôm nay, cô lại phát hiện, kỳ thực cô không phải bối vì cô quạnh mới cùng anh ở chung một chỗ.

Cô thích anh, thành tâm chân thật, thích anh rồi.

Cô cũng có nghĩ tới, có lẽ cô nên đánh cuộc một chút, đánh cuộc sau khi cô nói ra với anh, một đôi mắt xinh đẹp sâu thẳm này còn có thể ôn nhu giống như bây giờ nhìn cô, hay là kinh ngạc, sau đó chất vấn tình cảm cô đối với anh, có phải thật lòng hay không?

Nhưng cuối cùng cô vẫn là sợ hãi. Ý thức được vì anh, cô cứ nhiên trở nên không quả quyết như thế, cô thực sự rất dần, từ lúc bắt đầu, ảnh hưởng của anh đối với cô, sẽ trở nên lớn như vậy? Mà cô tại sao lại thay đổi nhiều như vậy?

Là vì diện mạo anh đẹp trai? Hay là thân thể anh cường tráng? Hay là tính cách anh ôn thuận đã bá đạo lại ôn nhu?

Cô không nghĩ ra, chỉ là im lặng nhìn anh.

Anh còn chờ, chờ cô mở miệng.

Vì sao không chịu nói cho anh, mà nguyện ý nói cho Trần Dương Quang? Bởi vì cô yêu người đàn ông kia nhiều hơn, tin tưởng hắn ta nhiều hơn sao? Ngay cả đoán thôi, cũng khiến trái tim của anh như bị người ta lấy dao đâm một nhát, đau đớn đến hô hấp cũng khó.

Anh không có lại ép cô, chỉ nằm lại bên kia giường của mình, trở mình đưa lưng về phía cô.

Trùng mắt nhìn lưng của anh, cô có một chút kinh ngạc, cô cho rằng, cô còn phải cùng anh tiêu hao thời gian một chút, anh mới có thể buông tha cho. Không nghĩ tới, anh lại buông tha nhanh như vậy!

Chẳng qua vừa nảy nhìn về mặt mắt mác của anh, cô đau đớn.

“Này.” Chủ động, cô tới gần anh bày tỏ, bắt quả người đàn ông đưa lưng về phía cô bắt vi sở động.

Cô lấy tay sờ sờ cái mũi mình, cô không có kinh nghiệm làm nũng, thật sự không biết làm như thế nào để cho anh có thể hết giận. Thì ra khi đàn ông ồn ào kỳ quái cũng khó trị giống như phụ nữ.

Cô đại khái có thể bày ra mặt kệ anh, thứ nhất cô vốn là không biết nên làm như thế nào, thứ hai Phương Thu Trùng cô chưa bao giờ đối với người đàn ông nào dùng giọng nói ầm ập mềm mại?

Ngay cả Trần Dương Quang, người đàn ông mà cô đã từng thích sâu đậm cũng chưa từng dùng qua, Đỗ Y Phàm là người đầu tiên cô dùng giọng nói như vậy mà còn kiêu ngạo! Đối lại là ngày thường, Phương Thu Trùng không thưởng cho anh một cước đạp xuống giường, học theo anh đưa lưng về phía anh ngủ; nhưng chỉ cần cô nghĩ đến anh kỳ quái như vậy là bối vì anh ghen, nâng chân lên không thể đá liền bỏ xuống, nghĩ ngă đầu liền ngủ càng không có khả năng.

Bất đắc dĩ lại thở dài, lúc này đây cô đem giọng nói nhẹ nhất, mềm nhất, bắt chước những động tác cùng giọng nói của các cô gái đối với bạn trai làm nũng, vươn lòng bàn tay di chuyển nhẹ nhàng trên lưng anh, trong miệng nỉ non mà nói: “Ivan, đừng lưng lại với em được không.”

Không thể dám chắc cô có làm như vậy với người đàn ông khác không, hoặc là cô làm những động tác đặc biệt khác, Đỗ Y Phàm xoay người trở về đối mặt, trên mặt mang theo tim đập mạnh và biểu cảm loạn nhịp.

Mặt cô như bị phồng, thẹn thùng xoay mặt. Một hồi lâu đều không có nghe anh mở miệng, Phương Thu Trừng cho rằng anh bị cô dọa đến.

Cô tự giễu cười lên, “Có cần phải dùng vẻ mặt kinh ngạc đó nhìn em không? Em biết em làm nũng rất quái dị, một chút cũng không êm tai, nhưng còn không đến mức làm cho anh sợ tới mức không thể nói chuyện chứ. A! Anh!” Lời còn chưa nói hết, anh đột nhiên hôn môi của cô, cô kinh hô kêu ra tiếng.

Đỗ Y Phàm quả thực không thể tin tưởng, cô làm sao có thể cho rằng cô làm nũng với anh là quái dị, không hấp dẫn? Tuy rằng giọng nói của cô vẫn là giọng ngừng mất tự nhiên, cũng đủ làm anh thay đổi một chút, nhưng nghe ở trong tai anh, giọng nói êm dịu cô làm nũng lại giống như thanh âm êm tai nhất thế giới, khiến tim anh đập thành thịch.

Bị anh nhìn có chút lúng túng, Phương Thu Trừng bắt đầu hối hận làm cái cử chỉ mất mặt này. Cô học anh, trở mình đưa lưng về phía anh, không dám để anh nhìn thấy khuôn mặt hồng lên vì lúng túng.

Cô làm sao vậy? Làm sao có thể cho rằng bản thân đối với anh nũng nịu một chút, anh sẽ không tức giận nữa? Lại không giấu lại bản thân là người phụ nữ thế nào, cô làm nũng nào có khả năng sẽ đáng yêu kiểu mị chứ?

Cảm giác vừa lúng túng lại thẹn đánh úp cô, thậm chí còn cảm thấy hốc mắt cay lên. Cô cắn chặt môi, không dám tin ở trước mặt anh, cô lại yếu đuối như vậy, thậm chí muốn khóc.

Đáng chết, Phương Thu Trừng, không được khóc! Không được khổ sở!

Cô ở trong lòng ra lệnh bản thân, đem hốc mắt ẩm ướt toàn bộ áp trở về.

Đúng vậy! Cô vốn là không thích hợp với nước mắt, nước mắt mềm yếu, chỉ thích hợp với cô gái bé bỏng đáng yêu, phụ nữ như cô, rơi lệ chính là một loại hành động buồn cười.

Đỗ Y Phàm vươn bàn tay to, chà nhẹ lỗ tai phiếm hồng cô.

“Thu Trừng” Anh khẽ gọi, học giọng nói cô vừa rồi gọi anh. Nhưng là đồng dạng giọng nói, đồng dạng ngữ điệu, giọng cô là làm nũng, còn anh cũng là cưng chiều.

Cô rụt rụt gáy cùng bả vai, bởi vì tay anh luôn luôn cọ xát lỗ tai cô. Lỗ tai cô là một trong những vùng mẫn cảm của cô, anh biết; cho nên, hiện tại anh là cố ý cọ cô?

Cô nửa tức giận nửa xấu hổ lúng túng quay đầu lại, mà lúc này anh lại phủ lên cô, môi mỏng hôn môi cô, đầu lưỡi trực tiếp tham tiến bên trong cánh môi cô, khiêu khích lưỡi của cô, muốn động tác cô phản ứng lại anh.

Anh mút cô, cô cũng bắt chước động tác của anh, khẽ liếm anh, lúc tay anh cách drap không hề che lấp bộ ngực xoa nắn, tay cô chỉ đặt lên lưng anh, vuốt ve cơ bắp trên lưng anh.

Dáng người anh rất tốt, một chút cũng không giống người đàn ông luôn ngồi trong phòng làm việc, không phải quá gầy yếu hay mập mạp.

“Thu Trừng, khi em làm nũng thật đáng yêu, rất đẹp.” Hôn đến khi cả hai sắp thở không nổi mới dừng lại. Anh nhìn xuống người phụ nữ xinh đẹp dưới thân thở hào hển, chân thành mà nghiêm túc nói.

Cô trừng mắt to, cho rằng bản thân nghe lầm rồi.

Phản ứng của cô làm tâm Đỗ Y Phàm đau cực kỳ. Cô cho rằng, thân cô là người phụ nữ sẽ không có cái loại bẩm sinh trời phú này sao? Nếu vậy cô liền mười phần sai rồi.

Cô là một người phụ nữ mê người, chính là không có gặp gỡ đúng người, đem xinh đẹp của cô hoàn toàn phát huy ra hết; mà anh, Đỗ Y Phàm chính là người đó có thể đem vẻ vô cùng xinh đẹp cùng mền mại của cô toả ra! Anh tự kiêu ngạo, cúi đầu xuống lại hôn cô, lấy hành động nói cho cô, anh đến cùng có bao nhiêu rục rịch bởi vì cô làm nũng .

6. Chương 6

Sau đêm đó, Đỗ Y Phàm không có truy vấn Phương Thu Trùng nữa.

Anh dựa vào điều kiện đã đáp ứng, không có để cho nhân viên trong công ty biết bọn họ đang kết giao, nên trong giờ làm việc, anh đối với cô không có đặc biệt nhiệt tình gì, cũng không đặc biệt ưu đãi, đều đối xử như những người khác.

Nhưng mỗi lần thấy cô cùng người đàn ông khác giống như không có việc gì thì đùa giỡn, lộ ra nụ cười xinh đẹp lại anh tuấn, bạn bè đánh đẩy nhẹ nhàng va chạm, anh vẫn là nhịn không được mà bắt đầu ăn dấm chua, cho đến muốn đẩy những người đó ra. Nhất là cái tên Trần Cường kia coi cô như anh em chân chính, anh đã muốn hét lớn với cô nhiều lần về chuyện này là không cho hắn tiếp cận cô như vậy.

Nhưng anh thủy chung không có làm như vậy.

Anh biết, cô không phải một người phụ nữ chỉ biết dựa vào nhu nhược. Cô từ trước đến nay đều là một người phụ nữ mạnh mẽ, cho nên mới có thể vượt tất cả những chuyện khổ sở bi thương.

Đỗ Y Phàm không có đi truy vấn cô, không phải bởi vì sợ sẽ cùng cô cãi nhau, mà là bởi vì từ lúc bắt đầu anh đã biết tất cả những chuyện cô đã vượt qua. Lần đó buộc muốn Phương Thu Trùng nói cho anh, chỉ là muốn kiểm tra một chút đến cùng là anh quan trọng hay là cái tên vứt bỏ cô qua trọng.

Mà kết quả. Tuy rằng là làm anh một bụng bực tức, nhưng hiếm khi cô lấy lòng cùng làm nũng, thoáng trấn an anh, để anh có động lực cùng cô tiếp tục dây dưa.

Anh rất tin tưởng, một ngày nào đó cô sẽ chủ động nói cho anh.

Về phần anh vì sao biết chuyện cô vượt qua, đó là bởi vì anh chính vị thiếu niên đi chơi trong đêm khuya giống cô và bị thương vào nhiều năm trước.

Cô không nhận ra anh, bởi vì lúc đó anh vì che dấu mọi người. Nên anh cố ý đem tóc bạc nhuộm thành đen, mang gọng kính thô đen, đem bản thân giả dạng thành một con mọt sách, cho nên cô nhận không ra anh cũng là bình thường.

Lần đó ngoài ý muốn anh hôn mê ba ngày mới tỉnh lại, vừa tỉnh lại, trong đầu anh luôn có một ý nghĩ đó chính là tìm cô gái anh gặp trong lúc đó, luôn luôn làm bạn ở bên cạnh anh, muốn anh tỉnh lại không cần buông tha cho cô gái đó.

Tiếng nói của cô trong màng đêm giống như một vầng ánh sáng sáng ngời luôn theo anh, làm anh không đến mức lạc hướng trong sự hỗn loạn; nhưng khi anh còn hôn mê, bởi vì cô không có giấy phép lái xe liền bị đưa vào cục cảnh sát, cho nên anh chỉ biết tên của cô, cùng với chuyện cô cho anh một lượng máu lớn.

Bởi vì một cảm giác không rõ, anh phái người đi tìm tài liệu liên quan đến cô, biết gia đình cô, biết những chuyện khi cô trưởng thành trải qua, đương nhiên cũng biết cô luôn cô quạnh.

Đúng vậy, cho dù cha mẹ hoàn mỹ, cho dù cơm áo không cần lo, nhưng cô vẫn là cảm thấy cô quạnh. Mỗi ngày đối mặt với nhà to như vậy, cùng với người hầu lạnh ngắt, khi hưng phấn đoạt giải, bỏ lỡ mất quán quân, hoàn toàn đều không người nào cùng chia sẻ với cô; cha mẹ cô, đem tất cả hi vọng cùng với cưng chiều, toàn bộ đều đem hết cho em trai duy nhất của cô.

Còn nhỏ cô cố ý giở trò xấu, ý muốn có thể lấy được một tia quan tâm chú ý từ ba mẹ, không ngờ lại chữa tốt thành xấu, cuối cùng rơi vào cha mẹ cũng không cần cô, kết quả đem cô giao cho Ông Ngoại & Bà Ngoại ở nông thôn chăm sóc.

Từ một khắc bắt đầu đó, cô liền rõ ràng biết, bất luận cô có nỗ lực, cô cũng sẽ không thể được sự thương yêu từ cha mẹ, thật sự hết hy vọng rồi.

May mắn Ông Ngoại & Bà Ngoại cô cũng không trọng nam khinh nữ, bọn họ thật lòng chăm sóc cô, thương cô, khiến cô cảm nhận được tình thân ấm áp, cho nên cô thật yêu ông bà ngoại cô, vô cùng hiếu thuận với bọn họ.

Bà ngoại cô thân thể không tốt, cho nên cô một mình gánh vác tất cả việc vặt trong nhà, sau giờ học liền vọt tới chợ mua đồ ăn, sau đó về nhà nấu cơm, làm việc nhà, tuyệt không để bà ngoại mệt; ông ngoại cô yêu thích chơi cờ, cho nên cô cố ý đi học, không làm gì liền cùng ông ngoại cô chơi cờ mua vui; vào ngày nghỉ, cô sẽ cùng hai lão nhân gia đi thập thễ dục buổi sáng, dạo chơi ở vùng ngoại ô, mà không phải giống trước kia đi dạo phố khắp nơi, đi dạo.

Tuy rằng ở nông thôn không có náo nhiệt như trong thành phố, thậm chí được danh hiệu trầm lắng, nhưng cô quả thật sự rất vui vẻ; khi thi đại học, nếu không phải Ông Ngoại & Bà Ngoại cô mãnh liệt phản đối, cô thậm chí sẽ chiếu cố bọn họ đến tuổi càng lúc càng lớn, vứt bỏ cho danh đại học, chuyển đến trường cao đẳng gần đây tiếp tục học lên.

Trong lúc đi học đại, ông ngoại, bà ngoại cô luôn luôn cổ vũ cô hên hò cùng bạn học, không cần thiết thường thường trở về xem bọn họ, chỉ cần đến năm mới trở về cho bọn họ nhìn xem là tốt rồi, cô cũng phải sinh hoạt bản thân. Cô nghe lời, không có mỗi Chủ nhật đều thuê xe trở về, nhưng chỉ cần vừa có ngày nghỉ dài, cô sẽ lập tức trở lại, làm bạn đối với yêu thương Ông Ngoại & Bà Ngoại cô.

Ông ngoại, bà ngoại muốn cô kết giao bạn trai, thật tốt hưởng thụ cuộc sống, cho nên cô liền kết giao cùng tên hôn đản Trần Dương Quang, lại còn dẫn tên hôn đản trở về gặp ông ngoại, bà ngoại cô.

Cô cho rằng, cô sẽ luôn luôn sẽ như thế này. Nhưng một trận xe cộ tai nạn, mang đi ông ngoại cùng bà ngoại mà cô yêu nhất; mà ở lúc này, bạn trai cô thích, cùng bạn tốt nhất của cô lên giường, phản bội hơn nữa còn từ bỏ cô.

Nhiều đả kích quá lớn, kêu cô làm sao có thể thừa nhận không được.

May mắn, cô kiên cường vượt qua, cũng không bị sự thực đáng sợ này đả bại.

Vượt qua cửa cô, làm lòng Đỗ Y Phàm đau không thôi.

Anh luôn luôn để ý cô, những chuyện gần đây của cô đều có người định kỳ báo cáo anh.

Mới đầu bởi vì cô là ân nhân cứu mạng của anh, cho nên nhất cử nhất động của cô anh đặc biệt lưu ý, đặc biệt chú ý; nhưng dần dần anh phát hiện bản thân đối với cô nảy sinh một cảm giác khác.

Vì chuyện cô cùng Trần Dương Quang kết giao, anh âm thầm tức giận hồi lâu.

Vì chuyện Ông Ngoại & Bà Ngoại cô ra đi, anh đau lòng lo lắng cho cô, sợ cô sẽ không chịu nổi đả kích như vậy mà cuộc sống hàng ngày càng khó khăn.

Vì Trần Dương Quang vứt bỏ cô, anh nổi giận, kém chút phái người giết tên hôn đản đó, muốn cái đồ hôn trưởng vĩnh viễn biến mất trên thế giới này.

Trong một khắc kia, anh rốt cục nhìn thẳng vào tình cảm bản thân đối với cô.

Không thể xác nhận từ thời điểm nào, anh yêu người phụ nữ mạnh mẽ này, quật cường, kiêu ngạo lại cô quạnh.

Khi Trần Dương Quang cùng cô chia tay, anh có bao nhiêu muốn lập tức cướp lấy ôm cô vào lòng, không bao giờ buông tay nữa; nhưng mà, gia tộc anh lại xuất hiện bất đồng.

Điện thoại trên bàn bất ngờ vang lên, ngắt suy nghĩ sâu xa của Đỗ Y Phàm. Anh cầm lấy điện thoại, thấy được dãy số báo trên mặt.

Trong nháy mắt, anh muốn quẳng luôn nó, không tiếp thông điện báo này; nhưng anh càng biết, nếu anh cắt đứt cuộc gọi điện thoại này, như vậy vấn đề sẽ càng xảy ra nhiều phiền toái.

Anh ấn xuống phím call, ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng, lẳng lặng bắt đầu nghe điện thoại bên kia truyền đến hàng loạt câu oán giận.

“Ivan. Đức Mông. Laman tát tạt, cậu rốt cục cũng nghe điện thoại rồi? Cậu có biết cháu điện cho cậu bao nhiêu cuộc rồi không hả? Cậu có biết cháu ở bên này đợi cậu trả lời lâu lắm biết không? Cậu có biết cháu muốn thoát cái cuộc sống không bằng chết, như ngồi ở trên đồng kim vậy? Cậu. . . .”

Hàng loạt lời nói liên tiếp, giống như máy bay ném bom đánh úp về hướng Đỗ Y Phàm. Nếu không phải người này, Đỗ Y Phàm đã sớm cúp cuộc điện thoại hoặc trực tiếp quăng luôn cái điện thoại trên tay, để ai cũng không tìm thấy anh.

Nhưng là, điện thoại người này không thể treo.

Hắn, Xiis. Đức Mông. Iaman tát tạt, cháu trai Đỗ Y Phàm anh nhỏ hơn anh một tuổi, khi Đỗ Y Phàm đến chỗ này gặp gỡ Phương Thu Trùng, hắn là một trong nguyên nhân quan trọng.

Đỗ Y Phàm tên thật là Ivan. Đức Mông. Iaman tát tạt, sinh ra trong một gia tộc Cổ lão lịch sử của nước Đức, Đỗ là họ của mẹ anh. Cổ lão là một gia tộc lớn, đều là các thế hệ con trưởng kế nhiệm, ngoài ra anh xuất thân dĩ nhiên là không có khả năng lên làm người thừa kế.

Người thừa kế, so với anh lớn hơn ba mươi năm tuổi, Lane, Đức Mông, Iaman tát tạt. Tuy rằng không phải cùng mẹ, nhưng tình cảm của Lane cùng Đỗ Y Phàm rất tốt; đối với Đỗ Y Phàm mà nói, Lane đối với bọn họ vô cùng coi như cha đẻ, càng như là cha anh.

Lane là một người lạc quan rộng rãi, nhưng thân là một người thừa kế, hơn nữa còn có một chi nhánh khổng lồ, người đứng đầu trong gia tộc rất đông, hắn lạc quan quá đáng lại khiến hắn càng thảm hại; vị trí Tộc trưởng gia tộc này, có rất nhiều người như hổ rình mồi, nếu không phải trở ngại quy định gia tộc rõ ràng, sợ những người đó đã sớm tạo phản rồi.

Cũng bởi vì không được làm ngoài ánh sáng, cho nên những người đó liên vụng trộm. Mục tiêu bọn họ dừng ở trên con trai duy nhất của Lane, trên người Xiis. Mất đi Xiis, theo như quy định, người thừa kế đời tiếp theo liền tuyển chọn trong đám con cháu; kể từ đó, bọn họ có thể lên làm Tộc trưởng hoặc là có cơ hội không chế gia tộc liền lớn hơn rất nhiều.

Lane chưa bao giờ nghĩ tới, chú bác trong miệng hắn, lại tính toán như vậy! Thẳng đến Xiis suýt nữa chết trong một nòng súng, Lane mới ý thức, tình huống nghiêm trọng cỡ nào. Vì an toàn của con trai, Lane vội vàng đem Xiis đưa đến nơi mà gia tộc hoàn toàn không có lực ảnh hưởng, xin nhờ người bạn chí cốt hỗ trợ chiếu cố.

Mà Đỗ Y Phàm, cũng là tiếp nhận sự nhờ vả của Lane, cùng cháu trai nhỏ hơn một tuổi đến một nơi hoàng toàn xa lạ. Vì không để người trong gia tộc phát hiện, Đỗ Y Phàm cùng Tư Hi[1] ở nơi này đều cố ý cải trang, cho nên Phương Thu Trùng mới có thể không có nhận ra người mà cô từng đã cứu.

[1] Tư Hi còn có thể gọi là Xiis

“Bây giờ, lại có chuyện gì nữa?” Đỗ Y Phàm nhàn nhạt hỏi vấn đề nhiều hơn, đứa cháu trai này năng lực phiến toái càng là đệ nhất đẳng.

“Còn không phải cái gì ông chú, ông bác, dám tặng một đồng lớn phụ nữ cho cháu! Bọn họ cũng không phải không biết cháu thật ra thích đàn ông, không phải phụ nữ!” Xiis như một đứa con nít oán giận, một chút cảm giác thân là người thừa kế tương lai cũng không có.

Chuyện Xiis là đồng tính luyến ái, ở trong gia tộc cũng không phải chuyện mới, hơn nữa mọi người đều biết. Cho nên những người đó dụng tâm kín đáo đưa phụ nữ cho hắn, không phải là tuyên bố mỉa mai hắn sao?

“Nhưng cháu đáp lại thế nào?” Tính cách Xiis, Đỗ Y Phàm rất rõ, hắn sẽ không dễ để người khác khi dễ mà không hoàn thủ. So với người cha hiền lành, tính cách Xiis càng thêm thích hợp trở thành người đứng đầu gia tộc. . . . Nhưng đáng tiếc, Xiis cũng không có cái tâm kia.

“Tặng qua tặng lại thôi, bọn họ đưa phụ nữ cho cháu, cháu sẽ đưa một đồng đàn ông trở về [hầu hạ] bọn họ, để cho bọn họ thật tốt hưởng thụ chứ.” Lấy đạo của người, trả lại cho người, Xiis luôn luôn làm việc đều không hề lưu tình, không để lại đường sống, này không phải là một chuyện tốt.

“Xiis, đừng hồ nháo.” Thân là một trưởng bối, Đỗ Y Phàm cho rằng bản thân có trách nhiệm giáo huấn cháu nhỏ này.

“Cháu làm theo lời người nói đó chứ, để cho cháu phá bỏ cái quy định gì đó đi, ai muốn làm gì thì làm, liền dựa vào bản lĩnh mỗi người đến cướp, đỡ phải những người đó ăn no lo không có chuyện gì, chuyên môn tìm đến bản thiếu gia cháu làm phiền! Ivan, người thử nghĩ đi cảnh tượng đó sẽ náo nhiệt cỡ nào ha?” Xiis không đáp ứng anh, tự mình cao hứng phấn chấn nói.

“Xiis.” Lần này, giọng nói Đỗ Y Phàm tăng mạnh.

Ngay sau đó, Xiis tựa như khí cầu đã trút giận vậy.

Cho dù Đỗ Y Phàm nhìn không tới hắn, nhưng vẫn có thể tưởng tượng, hắn ngồi sững ở trên ghế dựa không cam lòng cùng về mặt cảm giận.

“Ivan, người có biết, cháu luôn luôn có bao nhiêu hâm mộ người có thể làm chuyện người muốn, không cần thiết gánh vác trọng trách nghiêm trọng như vậy.” Qua một hồi lâu, Xiis mở miệng lần nữa, bất quá lúc này trong giọng nói của hắn không có tính trẻ con oán giận, cũng không có vừa về cà lơ phất phơ, chính là lấy giọng nói nhàn nhạt nói.

Đây là vận mệnh của hắn, ai cũng không thay đổi được. Cho dù hắn vứt bỏ cái dòng họ Iaman tất tưng này, buông tha thân phận Tộc trưởng, nhưng hắn tồn tại sẽ chỉ là người thừa kế mới nhậm chức trong mắt vụ ám sát, tình cảnh hắn sẽ không tốt hơn so với hiện tại.

Tuy rằng Xiis thống hận trở thành Tộc trưởng, nhưng không có nguyên nhân vứt bỏ vị Tộc trưởng.

Đỗ Y Phàm không có nói ra sự thật này, để tránh Xiis càng oán hận sâu.

Xiis thấy anh không ra tiếng, liền đoán được anh đã biến mất. Những năm gần đây, Xiis đã nghe được nhiều lắm, nói như vậy nhiều rồi.

“Xiis, cháu là cần một người thừa kế.” Bất đắc dĩ, Đỗ Y Phàm lại nhắc nhở cháu trai muốn thoát khỏi thân phận tộc trưởng gia tộc Iaman tất tưng; chỉ cần người thừa kế, người thừa kế tròn mười tám tuổi, Xiis liền có thể đem vị trí truyền cho nó, không bao giờ cần gánh vác gánh nặng cùng trách nhiệm Tộc trưởng.

“Ivan ghê tởm, người đã quên là cháu thích nam, không là nữ đó? Tốt nhất hai người đàn ông có thể sinh ra đứa nhỏ đi.” Xiis hừ lạnh ra tiếng, bất quá thái độ hắn cũng không dám làm càn quá mức.

Đối với Đỗ Y Phàm, Xiis là cảm kích, hắn với anh cùng nhau lớn lên, trong trí nhớ trưởng thành của hắn, đều có Đỗ Y Phàm. Cho nên, hắn hết thấy cùng Đỗ Y Phàm rất rõ ràng.

Bất quá, hắn luôn ý lại bản thân là thân phận người trẻ, hướng ông chú chỉ lớn hơn hắn một tuổi làm nũng, chơi xỏ lá, đưa ra đủ loại yêu cầu kiểu đáng kỳ kỳ quái quái.

Trên cơ bản, Đỗ Y Phàm mặc hắn tùy tiện đòi lấy, cố hết sức thỏa mãn yêu cầu của hắn. Nhưng mà trừ một người kia, Đỗ Y Phàm lại sẽ không để mặc hắn đòi hỏi.

Nhớ tới người kia, Xiis nhin không được gợi lên một chút cười, “Cháu nói này chú nhỏ, chú chưa có thu phục được cái thím kia sao? Đều đã nửa năm rồi nha, chú theo đuổi phụ nữ thật là kém quá đó?” Hắn biết rõ còn cố hỏi: “Cần cháu giúp chú một chút, giúp chú một tay không?” Hắn thật đúng là một cháu trai hiếu thuận, ngay cả chú muốn theo đuổi vợ hắn cũng nguyện ý hỗ trợ.

“Không cần thiết.” Liền cả thời gian suy nghĩ cũng không cần, Đỗ Y Phàm rất nhanh cự tuyệt rồi.

Có Xiis gia nhập, mọi chuyện sẽ phức tạp y chang hình học.

Xiis hừ lạnh một tiếng, bất quá đáp án này trong dự tính của hắn.

Đỗ Y Phàm yêu Phương Thu Trùng bao nhiêu, Xiis rất rõ ràng.

Vào năm kia, cha Xiis bị địch mai phục, cả xe tải chở ông rơi xuống biển, từ đó mất đi tin tức. Thân là con trưởng, Xiis thuận lợi trở thành tộc trưởng gia tộc Iaman tất tưng.

Không đành lòng để cháu trai đổi mặt thân thích như lang tựa hổ, càng không hi vọng công lao anh cả mình thành lập bị những người này hủy diệt, cho nên Đỗ Y Phàm lựa chọn ở bên cạnh Xiis năm năm, giúp hắn tiếp nhận chức Tộc trưởng, giúp hắn làm quen với làm thế nào xưng với người đứng đầu gia tộc.

Năm năm sau, Đỗ Y Phàm nhin xuống tất cả nhớ nhưng, ép bản thân chuyên tâm phụ trợ Xiis. May mà Xiis tuy rằng không có quyết tâm làm Tộc trưởng, nhưng có được hết thủy phẩm chất cùng điều kiện đảm đương Tộc trưởng; gia tộc hai người dần dặt, tiếp tục cân bằng từng chi nhánh thế lực, không có phát sinh xung đột hoặc chia rẽ gì lớn.

Mà thời gian năm năm vừa đến, Đỗ Y Phàm liền nhanh chóng đến thẳng bên cạnh Phương Thu Trùng, mặc kệ Xiis nhiều lần giữ lại.

Làm người đỡ đầu cho Xiis, Đỗ Y Phàm nguyện ý ở lại bên cạnh Xiis, anh có thể càng trở nên tài phú, cùng với địa vị siêu việt không gì sánh kịp. Nhưng mà, danh tiếng cùng lợi ích đều không thể dao động nữa phần quyết tâm của anh, anh chỉ muốn ở lại bên cạnh Phương Thu Trùng.

“Ivan, chú thật sự sẽ không trở về à?” Xiis cõi lòng vẫn đầy hi vọng hỏi.

Đỗ Y Phàm nghe câu hỏi của cháu, anh thật xác định, anh không trở về chỗ cái gia tộc đó “Xiis, cháu là cháu trai của ta, đây là chuyện không thay đổi.” Anh sẽ tiếp tục làm chú yêu thương hẳn, nhưng sẽ không vì hẳn mà quay về.

Nơi đó, cũng không có cô.

“Được, được, cháu có khuyên chú thế nào, chú cũng sẽ không trở về, chú thậm nghĩ muốn ở lại bên cạnh người phụ nữ kia của chú chứ gì; thật sự không biết người phụ nữ đó tốt ở chỗ nào, mà làm cho chú nhớ mãi không quên như vậy.” Xiis có chút ghen tị nói, rất nhớ lúc trước anh thương hẳn, chú cưng chiều hẳn.

“Cô ấy tốt, cháu sẽ không biết.” Phương Thu Trùng tốt giống như anh tức, một khi ném qua, sẽ buông tay không được.

“Được được, cháu không biết.” Mà hẳn cũng không muốn biết, được chứ? Xiis ngược lại xem thường, nếu theo Đỗ Y Phàm chứng minh mọi người yêu nhau đều không có lý trí cùng kiệt tác đạo lý gì cả “Còn có, bởi vì chú không chịu trở về, cho nên chú đáp ứng cháu một điều kiện.” Bởi vì hoàn toàn nhận rõ sự thật Đỗ Y Phàm sẽ không trở về, cho nên hẳn muốn cái khác làm bù lại.

“Điều kiện gì?”

“Còn chưa có nghĩ ra, nhưng tuyệt đối là chuyện chú làm được.” Lí do từ chối cả lơ phát phơ.

Đỗ Y Phàm tuy rằng trong lòng hoài nghi, nhưng cũng biết cháu trai sẽ không hại anh, “Có thể.” Anh đáp ứng.

“Tốt lắm, tốt lắm, cháu đây cũng không ngăn cản chú đi theo đuổi thím tương lai nữa.” Đạt được Xiis cao hứng cúp điện thoại, thuyết phục bản thân nhẫn nại một chút.

Chỉ cần cố gắng nhin một thời gian, hẳn có thể giảm bớt trọng trách trên người rồi.

Chỉ cần, lại chờ một chút.

Khóe môi vênh lên cao hứng cười, đối mặt thuộc hạ cuộn cuộn đưa tài liệu lên không ngừng, tâm tình tốt của hẳn vẫn không thể bị phá hư.

Ở một nơi khác, Đỗ Y Phàm vừa gác điện thoại xong có một chút hồi hận.

Anh còn chưa biết rốt cuộc là điều kiện gì, sao dễ dàng đáp ứng tiểu tử này như vậy chứ?

Tuy rằng Xiis sẽ không hại anh, nhưng cha Xiis cùng hẳn hoàn toàn không giống nhau, Xiis không có trái tim trẻ con của cha nó, lại càng không phải người thiện lương gì. Đỗ Y Phàm có dự cảm, cái điều kiện kia, tuyệt đối không phải cái giải quyết dễ dàng gì đó.

“Ồ, anh nói điện thoại xong rồi à?” Bỗng dưng, cạnh cửa truyền đến tiếng nói quen thuộc.

Đỗ Y Phàm quay người lại, có chút kinh ngạc nhìn người phụ nữ không biết đến lúc nào.

Phương Thu Trùng đứng trước thư phòng, “Em thấy anh đang nói chuyện điện thoại, cho nên mới không có lên tiếng làm phiền anh, hơn nữa, chìa khóa là anh cho em.” Cô quơ quơ chìa khoá anh chủ động đưa cho cô, tỏ vẻ bản thân không có tự tiện xông vào nhà người khác nha!

“Lại đây.” Đỗ Y Phàm vươn một tay trước cô, muốn cô tiến vào thư phòng, “Anh không có ý tứ trách mắng em, chỉ là kinh ngạc tính cảnh giác của anh trở nên thấp thôi.” Ngay cả cô đi tới, cũng hoàn toàn không có phát hiện.

Tính cảnh giác tính trở nên thấp, ‘Có cần khoa trương như vậy hay không, anh chỉ là rất chuyên tâm nói chuyện điện thoại mà thôi.’ Cô giấu cột anh khoa trương, bắt quá nghe lời đi vào thư phòng, để anh ôm cô vào trong lòng.

Anh không có nói phóng đại, đổi lại anh còn ở nước Đức, anh có khả năng đã sớm mất mạng. Thân là người đỡ đầu giúp đỡ Xiis, anh cũng giống vậy không ít người rất tức giận anh, so với Xiis thân phận Tộc trưởng, muốn trừ bỏ người đỡ đầu nhỏ này của hắn, đều sẽ không có người hỏi đến! Nói cách khác, tình trạng của anh so với Xiis càng nguy hiểm.

Bất quá, hiện tại anh đã rời khỏi nước Đức, không hỏi đến chuyện gia tộc nữa, cho nên anh đã an toàn rồi.

Đỗ Y Phàm ôm cô ngồi trở lại ghế, để cô ngồi ở trên đùi của mình, vô cùng thân thiết lấy chóp mũi cọ cọ bên gáy cô, vì cô sợ ngứa nên hướng cổ qua chỗ khác.

“Đừng nháo!” Phương Thu Trùng cười khẽ vỗ anh một cái, muốn anh an phận chút.

Cô phát hiện, bản thân thật thích cảm giác được anh ôm lấy. Cho nên mỗi lần, cô sẽ ngoan ngoãn để anh ôm, từ trước đến nay tính tình không hợp tác cũng sẽ không thể vào lúc này phát tác.

Lưng anh tựa vào ghế dựa, ngừng chọc ghẹo cô.

“Thu Trùng?”

“Sao vậy anh?” Cô ghé vào trước ngực anh, lỗ tai dán trước ngực anh, không có ngẩng đầu.

“Dời qua chỗ anh ở đi.” Anh muốn mỗi buổi sáng rời giường đều nhìn thấy cô, càng thích nhìn bộ dáng lim dim đáng yêu của cô khi mới tỉnh.

“Vì sao?” Đang êm đẹp, vì sao muốn dời qua chỗ anh ở?

Có vài lúc, Đỗ Y Phàm thấy cô ở một kia cạnh nào đó có chút buồn tẻ. Dời qua ở cùng anh một chỗ, đương nhiên là muốn thời thời khắc khắc đều dính cùng nhau, thời thời khắc khắc đều nhìn thấy lẫn nhau, càng thêm bồi dưỡng tình cảm; nhưng cô cứ nhiên hỏi lại anh, vì sao?

“Vì sao lại không?” Anh hỏi lại cô, thế nào cũng phải từ trong miệng cô đào ra đáp án tại sao không thể.

Phương Thu Trùng nghi ngờ nhìn anh, không lý giải được lý do anh đột nhiên đưa ra yêu cầu ở chung. Bọn họ đã đi làm cùng công ty, số lần ban ngày gặp mặt đã rất nhiều; thỉnh thoảng tan tầm, hoặc là ngày nghỉ, bọn họ đều sẽ dính lại cùng nhau.

Không phải cô chán ghét cùng anh bồi dưỡng tình cảm, lại càng không phải chán ghét lén cùng anh ở một chỗ, mà là cô cảm thấy cho dù là tình yêu cuồng nhiệt, cũng cần phải có không gian riêng mình. Luôn luôn dính lại cùng nhau, cũng sẽ thật dễ dàng sinh ghét đi?

“Em ở đó rất tốt, đột nhiên nói muốn chuyển ra, sẽ rất kỳ quái đó?” Lại càng không muốn nói, cô có thói quen ở một mình, đột nhiên trên giường thêm một người, cô sẽ không quen.

“Nói ở chung với bạn trai, có cái gì rất kỳ quái chứ?” Anh gặp chiêu phá chiêu, quyết định hôm nay cùng cô, thế nào cũng phải thuyết phục cô chuyển vào nhà này. Lúc trước anh mua nhà này cũng là vì muốn cùng cô ở chung mới có thể mua. Hiện tại nhà đã mua, nhưng là nữ chủ nhân nó cũng chưa chuyển vào, anh làm sao có thể cho phép chuyện như vậy phát sinh!

“Hay là người ở chung với em cũng không biết anh tồn tại phải không?” Đột nhiên nghĩ đến điểm này, Đỗ Y Phàm ánh mắt nguy hiểm nheo lại, ép hỏi cô.

Theo tính cách cô, rất có khả năng cô chưa có hướng hai cô chị em ở chung nhà nói ra, chuyện cô đang kết giao cùng anh.

Nhắc tới chuyện này, Phương Thu Trùng khẽ thở dài, “Không phải, các cô đều biết rồi.”

“Thật sự?” Cô sẽ chủ động nói cùng các cô, cái này làm anh có chút kinh ngạc. Nhưng mà câu tiếp theo của cô lại chứng minh kỳ thực anh không có hiểu sai cô.

Cô nâng người, tròn tròn mắt trừng anh, “Đây đều là tại anh hết! Nếu không phải anh thô lỗ như vậy, Giải Ngữ làm sao có thể phát hiện anh để lại dấu hôn ở sau gáy em được?” Lời nói, bởi vì rất tức giận, cho nên nhin không được đánh vào ngực anh một cái, để trút giận.

Thật ra thì là tự anh bảo vệ quyền lợi cùng với cảm giác tồn tại của mình.

“Nếu không phải các cô tự mình phát hiện, em cũng sẽ không tính nói cùng các cô, đúng không?” Anh hỏi lại, tuy rằng biết rõ đáp án sẽ khiến mình tức giận.

Phương Thu Trùng không ngu ngốc cũng không dần dần, nghe được trong giọng nói của anh ầm ầm cơn tức, “Đương nhiên là sẽ!” Cô hiện tại ngồi trên đùi anh, trốn cũng trốn không thoát.

“Khi nào thì nói?” Anh cũng không dần, cũng không bị cô trả lời qua loa mà bỏ qua.

“Thì.” Cô chột dạ, “Ngay khi chúng ta ổn định một chút khi.”

“Chúng ta bây giờ còn chưa đủ ổn định sao?” Ngón tay anh cuốn phần đuôi tóc cô lên, giọng nói rất nhẹ rất nhẹ hỏi, nhưng vào trong tai Phương Thu Trùng cũng là cảnh cáo nguy hiểm.

“Em, chúng ta mới kết giao nửa năm.” Chỉ có thể cũng coi là chưa ổn định tình yêu cuồng nhiệt, còn chưa thể xưng là tiến vào ổn định. Cô nhỏ giọng trả lời, sâu sắc cảm thấy lửa giận anh từ chút tăng vọt lên.

Đôi mắt cô lén lút đánh giá cửa rộng mở, đo lường nếu như cô từ trên chân anh chuồn, vọt tới cánh cửa đó khoá phòng anh lại, thì tốn khoảng bao nhiêu thời gian, liệu cách này có tỉ suất rất cao không ta?

Nhưng cô còn chưa kịp làm cái gì, cô đã bị anh bắt được vòng eo, chặt chẽ cố định ở trên đùi anh.

Cô động cũng không dám động, bởi vì hô hấp cực nóng thuộc về anh, từ bên tai lan khắp nơi, “Không bằng, chúng ta lại làm nhiều chuyện chút, để quan hệ chúng ta càng ổn định một chút nữa đi?” Anh nói thật chậm rất chậm, tiếng nói cũng trầm thấp.

Hồng bét, bánh ga-to, rồi!

Trong đầu Phương Thu Trùng hiện lên ba câu kia rất lớn.

7. Chương 7

Phương Thu Trùng như đứng đông lửa, ngồi đông than, “Da như thiêu rụi” nhìn nụ cười kia, nhưng người đàn ông vẫn khiến cô cảm thấy da đầu run lên.

Tự lần trước chiến tranh lạnh cô làm nũng, Đỗ Y Phàm liền không dùng chiến tranh lạnh để diễn tả bất mãn của anh, anh đổi lại dùng cách khiến hai người vui thích thoải mái nhất, chỉ là trong quá trình trừng phạt tra tấn cô bằng cách khó nhin.

Nếu bây giờ mà cô làm nũng trốn tránh như vậy, sẽ làm tình huống càng trở nên tệ hơn. anh sẽ ở trên người cô, làm ra hành động càng đáng sợ cùng với dâm dăng, làm cho toàn thân từ trên xuống dưới tất cả điều biến hồng.

Hiện tại cô chỉ có hai lựa chọn: một là ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, tốt nhất bản thân chủ động cởi quần áo trên người, trần truồng đón hùa ý anh; hai chính là kiểm tra vận khí hôn nay của mình một chút, tránh ra anh, sau đó liều mạng hướng một căn phòng nào đó chạy rồi khoá cửa lại.

Thở sâu, cô quay đầu hướng người đàn ông phía sau đã rục rịch nở nụ cười xán lạn, một đôi tay chuyển đến cúc áo sơ mi thượng, dùng tốc độ thông thả cởi từng viên từng viên xuống.

Tốc độ cực kì thông thả này làm người ông đợi lâu hơi bất mãn, áp chế lên môi đang cau nhàu trầm thấp, hai tay để trên eo cô chuyển đi, tốc độ nhanh chóng làm cô bỗng chốc trần như nhộng.

Chỉ là hiện tại!

Vốn Phương Thu Trừng còn đang cười xán lạn bỗng nhanh chóng mà nhanh nhẹn đẩy anh ra, từ trên bắp đùi anh nhảy xuống, rồi sau đó lấy tốc độ nhanh nhất vọt ra ngoài.

Đùa giỡn cái gì chứ? Đỗ Y Phàm khẩu vị luôn luôn đều rất lớn, luôn ăn thật lâu, mỗi lần đều làm thất lưng cô cùng chân bủn rủn hơn nửa ngày. Anh bình thường không tức giận còn làm cô như vậy, hiện tại anh tức giận như thế, cô còn tự động dâng lên trước miệng cho anh ăn à? Vậy là đầu cô bị va chạm hư rồi.

Phương Thu Trừng chạy thẳng đến phòng đối diện thư phòng, linh hoạt xoay người, tay lập tức đem cửa khoá lại, toàn bộ quá trình bất quá chỉ một phút đồng hồ. Xác định người đàn ông bị nhốt ở ngoài không thể vào được, cô mới nhẹ nhàng thở một hơi, thả lỏng xoay người, bắt đầu đánh giá mình rất cuộc vào phòng nào.

Vận may của cô không tồi, chọn ngay phòng ngủ của anh.

Giữa phòng có một chiếc giường lớn thoạt nhìn hết sức thoải mái, có lẽ trước tiên cô có thể ngủ một giấc, chờ cái tên dã thú mặc kệ là lửa giận hay là dục hỏa bên ngoài đều thoáng thối lui, sau đó cô lại đi ra đối với anh nũng nịu chút, đem tức giận còn sót lại tiêu diệt sạch.

Anh hình như bị thu hút bởi giọng nói êm dịu làm nũng với anh, mỗi lần cô làm nũng đều sẽ rất nhanh hồi phục bình thường; tuy rằng bình thường kết quả kế tiếp là bị anh ăn luôn.

Nhớ tới quá trình, mặt cô nhịn không được nóng lên, lắc lắc đầu đem những trí nhớ không mời mà đến này tất cả đều bỏ lại phía sau đầu.

Cởi bỏ giày xuống leo lên giường anh, ghé vào mặt giường mềm mại lớn, cô đoán cái gối này, chắc là gối đầu mỗi đêm của anh. Hít sâu, từ trên mặt gối ngửi được một hương thơm thuộc về anh, cô đoán được không sai, đây chính là gối đầu của anh.

Theo đó là sự quyến luyến đến cô cũng không phát hiện, cô dùng mặt cọ xát gối dưới mặt, rồi sau đó giống như mối tình đầu của tiểu cô nương, vùi vào trong gối, thỏa thích hít vào mùi thơm của anh.

Cô quá mức chuyên chú hình động của mình, cũng không có phát hiện, vốn cửa khép chặt, đã bị người bên ngoài không tiếng động đẩy vào.

Đỗ Y Phàm cầm chìa khóa, đưa tay mở cửa phòng mình thật nhẹ nhất. Chỉ là anh không nghĩ tới, lúc anh đẩy cửa ra, sẽ thấy cô ôm gối đầu của anh, quyến luyến như vậy, ôm đến vui vẻ như vậy.

Trong lòng thừa lại nghi ngờ cùng với bất mãn, bởi vì động tác này của cô bất tri bất giác hoàn toàn biến mất. Có lẽ cô còn không chịu thừa nhận, thậm chí trí độn còn chưa có phát hiện, nhưng từ hành động của cô, anh có thể cảm nhận được, tình cảm không phải chỉ có đơn phương một mình anh. Cô đã nỗ lực học tập yêu anh thế nào.

Anh rón ra rón rén đi đến bên giường, lẳng lặng nhìn khuôn mặt cô ngày càng trở nên xinh đẹp.

Cô bây giờ, nhìn thế nào cũng không giống một anh chàng anh tuấn như trước kia nữa. Khuôn mặt cô nữ tính kiều diễm càng ngày càng rõ ràng. Cho dù ăn mặc trung tính, nhưng chỉ nhìn liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra được cô là phụ nữ, mà không phải người đàn ông như người ta nói.

Mà hiện tại, người phụ nữ anh yêu lâu như vậy, liền nằm ở trên giường anh, ôm gối đầu của anh lừ lừ, tình cảnh này, trong nháy mắt làm anh cảm động đến muốn rơi lệ.

Từng đã trong đầu cô chỉ có Trần Dương Quang, anh cho rằng, đời này anh sẽ không có cơ hội ôm ấp cô; chẳng qua, nếu cô có thể có được hạnh phúc, anh cũng sẽ nhin xuống lòng đổ kị đầy ngập, từ xa chúc phúc cô cùng Trần Dương Quang.

Anh đã quyết định không can dự cuộc sống của cô, chỉ biết tránh ở một góc bảo vệ cô thật tốt, đời này sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa, để cô biết anh tồn tại; nhưng cô lại cùng Trần Dương Quang chia tay rồi.

Một khi đã như vậy, cũng đừng trách anh về sau đều sẽ không buông tay rồi.

Cô là thuộc về anh!

Anh sẽ cưới cô, sau đó sinh vài đứa trẻ ngây thơ, tạo thành một gia đình mỹ mãn ấm áp, không cần vì quyền lực tranh cãi, không cần vì lo lắng sự an nguy bản thân.

Nghĩ đến đứa nhỏ của bọn họ, anh nhìn về phía cô bằng ánh mắt nồng nhiệt.

Mỗi người đàn ông đều hi vọng nhìn người phụ nữ mình yêu sinh con cho bọn họ, anh cũng không ngoại lệ.

Tuy rằng chỉ là kết giao nửa năm, nhưng anh đã yêu cô thật lâu thật lâu lắm rồi. Lý trí bảo anh phải chờ đợi, khiến cô càng yêu anh mới để cô mang thai; nhưng anh muốn đứa nhỏ, muốn cô vì anh sinh hạ đứa nhỏ thuộc về hai người.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng cô vì anh mà mang thai, anh liền kềm nén không được trở nên kích động.

Anh cúi người, đem người phụ nữ xinh đẹp đưa lưng về phía anh ôm vào lòng, gắt gao.

Thình lình bị người bế dậy, Phương Thu Trừng liền phát hoảng, muốn xoay người tức giận trừng anh, nhưng lại bị anh ôm thật chặt, hoàn toàn xoay người không được, “Anh làm sao vào được?” Cô chỉ có thể chất vấn anh.

Anh vùi đầu vào cổ cô, cánh tay ôm chặt, để cô hoàn toàn dán vào trên người anh, môi mỏng ở bên tai bắt đầu phiếm hồng của cô nở non tựa như nói nhỏ: “Thu Trừng, em đã quên đây là phòng anh sao?”

Đúng vậy, cô chính là đã quên điểm ấy! cô thở phì phì tiếp tục ghé vào trên giường, không dám tin bản thân cư nhiên sẽ quên chuyện quan trọng như vậy! Anh là chủ nhà, đương nhiên sẽ có chìa khoá mỗi phòng! cô làm sao có thể ngây thơ cho rằng, bản thân chỉ cần khoá cửa lại là có thể đem con thú hoang này nhốt ở ngoài cửa đây?

Tốt lắm, tốt lắm, bị anh đè nặng, cô còn làm sao có thể chạy trốn được?

Cô nghĩ, cho rằng bản thân sẽ bị anh ăn không còn một mảnh, cũng không có phát hiện, khi tay người đàn ông phía sau dừng ở trên người cô, thật ôn nhu, thật che chở, giống như cô chính là tất cả của anh, nâng niu cô trong lòng bàn tay mình như bảo hộ châu báu lỏng lẻo.

Hô hấp anh cực nóng, phun ở trên cổ cô, cảm giác ngứa làm cô rụt rụt vai; nhưng mặt anh liền chôn ở trên cổ cô, cô có trốn tránh thế nào cũng khó.

Rồi sau đó, môi mỏng từ từ, hơi thở dọc theo từng nơi, từng nơi từng nơi in xuống vài nụ hôn khẽ, khiến hơi thở cô cũng theo động tác anh mà trở nên thay đổi.

“Ivan. . . .” Theo các nụ hôn tấn công của anh, cô cảm thấy tình dục của mình cũng bị anh khơi mào, chỗ kín nữ tính giữa hai chân dần dần thấm ướt lên, đối mặt với anh, cô tựa hồ trở nên đặc biệt dễ dàng động tình, cũng đặc biệt dễ dàng vì anh mà triệt để thấm ướt.

“Hừ hừ, chúng ta từ từ sẽ đến.” Ôm cô vô cùng quý trọng, ngón tay anh mơn trớn trên cơ thể cô, cực kỳ mềm nhẹ, cũng cực kỳ thông thả.

Anh quen thuộc từng chỗ mẫn cảm trên người cô, đem khát vọng cô chọn tới sâu nhất, thân thể cũng nhanh chóng vì anh chuẩn bị tốt; nhưng anh không vội tiến vào cô, cũng không vội vã ở trên người cô thỏa mãn khát vọng bản thân.

Anh muốn cô triệt để vì anh mà điên cuồng.

“Ivan. Ivan.” Cô không hiểu tâm tư của anh, cho rằng cơn giận anh vẫn còn sót lại chưa hết, cho nên hiện tại cực kỳ dằn vặt cô.

Thân mình nóng giống như muốn bốc cháy lên, thân mình càng mẫn cảm chỉ cần anh vỗ về chơi đùa nhiều một chút, cô liền có thể tới cực hạn cao trào! Nhưng anh vẫn là không có tiến vào thân thể cô, chỉ là lần nữa dùng ngón tay, dùng môi đến đùa bỡn thân thể cô.

Cô thở hào hển, có loại muốn đẩy anh ngã xuống giường, cưỡng bạo kích động anh. Nhưng càng đáng sợ nhất, quần áo trên người cô còn không có cởi một nửa, cô cũng đã ướt thành như vậy rồi.

Khó nhin, cô chủ động cởi bỏ cúc áo trước ngực, muốn cởi áo sômi trên người. Chỉ là áo sômi bị mồ hôi cô thấm ướt, dính chặt vào thân thể cô, mà anh lại áp ở sau lưng cô, làm cô vô pháp nhúc nhích.

“Ivan. Giúp em.” Cô đáng thương tội nghiệp cầu xin người đàn ông phía sau, mặc quần áo cùng anh triển miên cảm giác quá mức ngưỡng ngừng, cô không nghĩ cũng không muốn.

Cô đương nhiên đối với anh làm nũng, nhưng cô đã quên, lúc này đối với anh làm nũng, sẽ có hiệu quả thế nào.

Áo sômi trên người cô, ngay sau đó bị cởi ném trên mặt đất, tiếp theo là bra của cô, quần jeans của cô cùng quần lót cô, anh không có tiêu bao nhiêu thời gian, khiến cho cô triệt để trần trụi, trần như nhộng; anh thậm chí không có thối lui người, cứ như vậy đè nặng cô tiến hành động tác.

Mất đi quần áo, phản ứng thân thể cô càng thêm vô pháp che giấu.

Ngón tay anh, lại đi đến chỗ kín nữ tính giữa đùi cô cơ hồ nước tràn thành lụt, ngón tay nam tính, theo thủy dịch tràn ra, chen vào thủy huyết nhỏ hẹp.

Cô ưỡn người, vô pháp khống chế để ngón tay anh tiến vào, để ngón tay dài có thể đi vào chỗ càng sâu; anh đã thông lại thêm vào một ngón tay nữa, hai ngón tay đồng thời luận động trong thân thể cô nhanh chóng mà tắc nghẽn, kết hợp.

Phút chốc, thân thể của cô co giật, trong miệng tràn ra giống thở dốc nức nở, bởi vì hai ngón tay cùng lúc, va chạm vào thị mềm mẫn cảm nhất trong cơ thể cô.

Cảm giác được thủy dịch bởi vậy mà chảy ra càng nhiều, anh gợi lên một chút cười nhợt nhạt, mỗi một cái tiến vào tham lam cọ vào thị mềm mẫn cảm, tạo ra càng nhiều mật dịch, cùng với cô nức nở thở dốc càng nhiều.

Rất nhiều khoái cảm cùng lúc tập kích cô. Hai tay cô chống đỡ bản thân, sắp bởi vì từng trận tê dại mà vô lực, cô cảm giác ngưỡng ngừng, thủy dịch bản thân chẳng những thấm ướt ngón tay của anh, thậm chí còn dọc theo đùi, chậm chậm chảy qua đùi.

“Em đều ướt đầm, có phải muốn anh không?” Mà anh trong khi cô ngưỡng ngừng càng đâm sâu vào.

Người đàn ông ghê tởm này! Cô oán thăm, nhưng là không cách nào coi thường cảm giác ngón tay anh ở trên người cô, cùng với phản ứng bản thân; động tác ngón tay anh dần dần nhanh hơn, cô thở dốc cũng thế, cảm thấy vui thích sức ép ở bụng cũng tích tụ lên, thân thể cô căng đến càng nhanh, chờ mong ở dưới ngón tay anh chờ đợi cao trào rất lâu.

Nhưng anh vào lúc ngón tay ướt đầm rời khỏi cơ thể của cô, khiến chờ mong của cô tan vỡ! Nức nở lại lần nữa bật ra miệng, cô đã bị anh đùa bỡn mẫn cảm như thế, nhưng anh lại lần nữa chọc ghẹo cô, vút cô ở giữa không trung, tùy ý để trống rỗng tra tấn cô.

Chân cô bắt đầu run run, muốn từ dưới thân anh bò đi. Tức giận cho dù không có khả năng cũng không cho anh chọc ghẹo lần nữa, hướng chi Phương Thu Trùng cô vốn không phải người có tính tình tốt.

Cô quyết định, tình nguyện đi dùng xoa bóp đến giải quyết, cũng không cần anh rồi.

Nhưng cô chỉ đi vài bước, còn chưa có hoàn toàn thoát khỏi nắm giữ của anh, nam tính cứng rắn mà vĩ đại thuộc về anh, liền thật sâu vùi vào cô, thẳng đến chỗ sâu nhất.

Hô hấp cô cứng lại, vì khoái cảm mãnh liệt, trong nháy mắt như vậy, cô kém một chút đã bị anh biến thành cao trào, “Anh đáng ghét. . . . Em không cần!” Nhịn không được, cô mắng anh, bắt đầu kháng cự anh.

Nhưng anh đáp lại là lời cô hướng bản thân, ngồi ở trên đùi anh. Anh dựa lưng vào đầu giường, dùng sức mạnh đùi tráng kiện tách ra chân cô ra, bàn tay anh nắm giữ vòng eo của cô, bắt đầu loạn động liên tiếp đâm vào vừa sâu vừa mạnh.

Tư thế này, bởi vì sức nặng cô, làm anh càng chôn sâu vào cô, mỗi một cái đều cọ xát vào thịt mềm ở chỗ sâu; khoái cảm vừa mềm vừa tê giống như nước biển bao xung quanh cô vậy, cô không tìm ra sức lực làm chậm lại động tác quá mức kịch liệt, sức nặng toàn thân toàn bộ dừng ở chỗ cùng anh giao tiếp.

Cô cảm giác tựa hồ còn mang theo một tia không cam tâm tình nguyện, anh càng thêm làm càn tăng thêm lực xâm nhập vào cô, nam tính cứng rắn lại càng cứng rắn chôn vùi càng sâu, để hoa tâm cô không khỏi co rút lại co rút lại.

Cô ngưỡng mặt, cái ót nằm ở trên vai anh, tay phải ôm lấy đầu của anh, khi anh dùng lực đạo quá lớn tiến vào cô, cô siết chặt ngón tay, nắm tóc anh. . . . Ý thức được bản thân làm anh đau, cô vội vàng nói tay.

“Không sợ, em không có làm anh đau.” Anh cười khê ra tiếng, vì cô đau lòng cho anh mà cao hứng.

Cô xấu hổ đến nhắm mắt lại, hai tay gắt gao nắm drap, không để bản thân mất khống chế cùng làm anh bị thương, không phải cố ý mà là kim lòng không đậu.

Anh biết tâm tư của cô, mừng như điên cùng trêu mếu bồng chốc liền cướp đoạt, tâm kích động toàn bộ từng chút từng chút loạn động thật sâu biểu đạt ra.

Thân mình quá mức mẫn cảm cung cấp cho cô quá nhiều niềm vui, thân thể kéo căng ở trên đùi anh tới cao trào.

Bị thủy huyết cô mềm mại ẩm ướt gắt gao bao trùm, tùy theo mà đến từng đợt có quy luật co rút lại làm Đỗ Y Phàm gầm nhẹ ra tiếng, đem nam tính cứng rắn kéo căng rút ra khỏi người cô, đặt cô ngã xuống giường sau đó lại một lần nữa chôn vùi thật sâu thật mạnh vào cô.

Vừa đạt cao trào trên mặt cô đỏ ửng xinh đẹp đáng yêu, không phải, phải nói toàn thân cô từ trên xuống dưới bởi vì hoan ái suông sã, đã sớm nhuộm hồng lên một tầng, để cả người cô thoát nhìn đều là màu hồng.

Này, rất đẹp.

“Ivan. . . .” Lần này có thể nhìn rõ mặt anh, Phương Thu Trùng không kềm chế đặt lên gáy anh một nụ hôn, môi bị hôn đến đỏ tươi chủ động để sát vào anh, cái lưỡi tham tiến trong miệng anh, học phương thức quyến rũ của anh quần lấy anh.

Anh càng thêm nhiệt liệt hôn, nam tính dưới háng chôn sâu ở trong thân thể cô tiếp tục dùng tốc độ mau mà sâu cùng mạnh mẽ lần nữa ra vào cô, theo nữ tính cô đã nhanh lại hẹp đạt được thỏa mãn.

Trong phòng tuy rằng mở điều hòa, nhưng nhiệt độ tình ái lại lấn không khí lạnh như băng. Anh cùng với cô, toàn thân cao thấp đều phủ một tầng mồ hôi, khi cọ xát lẫn nhau ma sát ra khoái cảm ái muội.

Vừa trải qua cao trào lại một lần nữa tập kích cô, cô xoay mặt muốn hô hấp, nhưng mà chuyển đi môi đỏ mọng chỉ có thể bật ra từ tiếng thở dốc đã mê hồn lại mềm mại, cùng với. . . . Còn phát ra nước nử riu riu.

Thế lực anh cùng với sức lực bền bỉ, thật là rất vượt qua rồi! Cho dù cùng anh hoan ái nhiều lần như vậy, cô vẫn là vô pháp thừa nhận nhiều như vậy: “Đủ. . . . Em không được. . . .” Cầu xin tha thứ, lại một lần nữa từ trong miệng cô bật ra.

Nhưng người đàn ông hạ quyết tâm muốn cô triệt để vì anh điên cuồng, cũng không có tính nhanh như vậy liền buông tha cô, tự mình lấy càng nhiều loạn động, đẩy cô lên đỉnh còn hơn lần trước, khiến cô phát ra một tiếng lại một tiếng cầu xin tha thứ, thẳng đến cuồng hống cô khàn khàn, ngay cả hai tay bám ở trên cổ anh đều vô lực gác qua gối trên mặt, anh mới để dục dịch bản thân đè nén hồi lâu, ở chỗ sâu trong cô phun trào ra.

Vì kích thích, cô lại đạt tới cao trào, mà lúc này, cô thật sự vô lực nằm ở trên giường, ngay cả oán giận anh ăn nhiều quá, ăn quá lâu đến khí lực cũng không còn; cái này, cô thật sự ngay cả khí lực cũng không còn, may mắn, ngày mai cô được nghỉ, có thể nghỉ ngơi thật tốt một chút. Bất quá điều kiện trước tiên là, người đàn ông này phải an phận một chút, không cần lại ăn cô.

Cô mệt mỏi nghĩ, nhưng là ngay sau đó, phát hiện hô hấp người đàn ông dần dần trở lại bình thường, ôm lấy cô đi tới phòng tắm.

“Em ngủ đi, chỉ cần anh làm là tốt rồi.” Nhìn cặp mắt dàu dàu không mở ra được, anh có chút áy náy nói.

Tuy rằng yêu thương cô mệt như vậy, nhưng là mỗi lần đối mặt cô, tình dục của anh liền khó có thể đè nén, vô pháp khống chế, lần nữa yêu cầu thả đến thỏa mãn mới thôi. Lúc đầu ngay cả chính anh cũng lắp bắp kinh hãi, bởi vì anh chẳng phải người trọng dục; nhưng sau này, anh biết, bởi vì anh yêu cô duyên cớ, yêu càng sâu, dục vọng cũng càng sâu.

Cho nên đến cuối cùng, anh cũng chỉ có thể buông tha cho ý niệm ức chế bản thân, sau đó đành phải hoặc ở các địa phương khác muốn cô bồi thường.

“Chỉ có thể là. Tắm rửa thôi đó.” Toàn thân mềm nhũn ngay cả một ngón tay nâng lên cũng không nổi Phương Thu Trùng đưa ra điều kiện, sợ anh lại giống lần trước giúp cô tắm giống nhau, ở trong phòng tắm đối với cô làm ra chuyện không thể cho ai biết.

Anh yên lặng, suy nghĩ về khả năng này.

“Đỗ Y Phàm.” Cô hơi cảnh cáo kêu anh. Nếu lại đến một lần nữa, cô có thể khẳng định, ba ngày trong tương lai cũng không thể đi bình thường cùng với tốc độ đi, sau đó, Mạc Giải Ngữ sẽ dùng biểu cảm muốn cười nhưng không cười nhìn cô.

Đáng sợ này, cô không muốn cũng không nguyện ý.

Anh nhớ được giọng điệu này, lần trước cô dùng giọng điệu này kêu anh, trả giá chính là ba ngày cô không để ý anh. Ba ngày đó, không nghe điện thoại của anh, không trả lời tin nhắn của anh; mà anh lại không thể vận dụng chức quyền, kêu cô đến trước mặt mình.

Nhớ đến ba ngày đó, anh chặt chẽ ghi nhớ ở trong lòng, cũng không tính giảm lên vết xe đổ, cho nên anh gật gật đầu, đáp ứng sẽ không ở trong phòng tắm xằng bậy đối với cô.

Đạt được sự đảm bảo vừa lòng, Phương Thu Trùng mới để cho bản thân ở trong lòng anh ngủ.

Cô đã quên nói với anh, cô thật thích nằm ở trong khuỷu tay của anh ngủ, rất có cảm giác an toàn, cũng khiến cô thật an tâm. Bất quá lời nói như vậy, anh nhất định dùng nó thuyết phục cô qua ở chung với anh, mà chính cô cũng không xác định còn có thể cự tuyệt anh hay không.

Cho nên, tạm thời không có nói với anh. Muốn nói, cũng chờ thêm nửa năm sau đi. Kết giao một năm mới ở chung một chỗ, cô sẽ chấp nhận.

Cô thầm nghĩ .

Sẽ lại chờ thêm nửa năm.

Mang theo thùng dụng cụ nặng trĩu, bởi vì lại chạy nhìn máy bay lên xuống, cho nên nhân viên tổ sửa chữa chỉ còn lại có một mình Phương Thu Trùng mà thôi.

Đi vào trong kho chứa đồ đặt thùng xuống, cô lại lần nữa đi ra kho chứa đồ.

Nhưng còn chưa có rời khỏi phạm vi kho chứa đồ, vài người đàn ông ngoại quốc cao lớn lạ hoắc, không ngờ chắn trước người cô, chặn đường đi của cô.

Phương Thu Trùng đánh giá mấy người đàn ông, gương mặt bọn họ thật xa lạ, cô xác định bọn họ không phải là nhân viên của công ty. Mà cô lại càng không cho rằng mấy người này lạc đường, mới có thể xuất hiện tại kho chứa đồ có chút hẻo lánh.

Mục đích đến đây của bọn họ là gì; mà hành động ngăn trở đường đi cô, thật rõ ràng nói cho cô, ý đồ bọn họ đến là cô.

“Có chuyện gì sao?” Cô bình tĩnh dùng tiếng anh hỏi, nửa điểm kinh sợ thất thố đều không có, “Nơi này là nơi tư nhân, người ngoài không thể vào.”

Bị chặn không là lần đầu gặp, cho dù rất nhiều năm không có bị người chặn, nhưng phần bình tĩnh này cô vẫn là không có quên.

“Phương tiểu thư, mời đi theo chúng tôi một chuyến.” Tựa hồ là những người này rõ ràng hợp lý, người đàn ông cầm đầu lễ phép nói, cung kính đưa tay tư thế mời; nhưng dưới sự lễ phép này là một lời uy hiếp không khó nghe được.

Có thể kêu ra tên họ của cô, bọn họ là nhằm về phía cô không sai! Nhưng mà cô không nhớ rõ bản thân gặp người ngoại quốc nào nha. Mà người ngoại quốc cô duy nhất biết là người bên gối cô; muốn tìm cô, anh sẽ tự mình tìm đến, tuyệt không giống như hiện tại muốn mấy người cô không biết kêu cô.

“Tôi có thể biết, chúng ta hiện tại muốn đi nơi nào không?” Cô cũng dùng giọng nói lễ phép hỏi, đồng thời tìm xem coi có cách nào thoát khỏi những người này không.

Bất quá trừ bỏ kho chứa đồ phía sau không thể khoá, nơi này bốn phía là đều trống rỗng, một chút vật che lấp cũng không có. Cho nên, nói cách khác, cô chẳng khác nào vật trong túi bọn họ, bọn họ mới dám chặn trước mặt cô như vậy.

Con người chột lóe, nếu cô không muốn da thịt chịu đau như lời nói, tốt nhất liền ngoan ngoãn đi theo bọn họ, bọn họ hẳn sẽ không làm khó dễ cô, bằng không bọn họ sớm đã dùng nắm đấm hướng cô, làm sao có thể dùng giọng nói lễ phép đưa ra yêu cầu như vậy?

“Không xa, chỉ là muốn Phương tiểu thư theo chúng tôi đến một chỗ.” Người đàn ông cầm đầu nói ra một chỗ, cách nơi này cũng không tính xa.

Nhún nhún vai, cô tuy rằng không muốn trở thành cá nằm trên thớt, nhưng cô không có lựa chọn khác.

“Có thể, nhưng tôi muốn dùng cơm trước.” Cô cần cho bản thân có một chút thời gian thông thả, để bản thân ngấm lại đến cùng từ lúc nào, gặp phải mấy người ngoại quốc này? Mà bọn họ, làm sao có thể đi qua bảo vệ công ty, tìm được cô?

Đối với yêu cầu của cô, sắc mặt người đàn ông cầm đầu không đổi, “Xin hỏi Phương tiểu thư muốn ăn gì? Đồ Trung? Hay là đồ Tây?” Lại còn rất hào phóng cho cô lựa chọn nữa chứ, tuyệt không sợ cô sẽ chạy thoát.

“Cũng không phải, tôi muốn ăn mì sợi Nhật cùng sushi.” Cô mặt không đỏ nói, hơi thở không gấp. Dù sao ăn không tốn tiền, vốn tối hôm nay cô cũng tính ăn mấy món đó, chẳng qua ăn sớm một chút thôi.

Người đàn ông cầm đầu dùng một ngôn ngữ mà cô nghe không hiểu nói cho cấp dưới trong đám; Phương Thu Trừng nhận ra, Đỗ Y Phàm cũng từng dùng loại ngôn ngữ này nói chuyện điện thoại.

Cho nên, có lẽ mục tiêu bọn họ không phải là cô, mà là Đỗ Y Phàm? Mà cô chẳng qua người vô tội bất hạnh trong nạn lạc mà thôi.

Nghĩ đến khả năng này, khiến cô nheo mắt lại.

“Phương tiểu thư, chúng tôi đã chuẩn bị giúp cô một chỗ dùng cơm, bữa ăn cũng sẽ đưa đến nơi đó, hiện tại mời theo chúng tôi đi.” Người đàn ông đó, phân phó thuộc hạ xong, đối với cô lộ ra một nụ cười nhợt nhạt nhàn nhạt, lại cung kính lễ phép nói.

Phương Thu Trừng tìm không thấy lý do kéo dài, chỉ có thể không kêu một tiếng đi theo hẳn.

Cô thành thực hi vọng, những người này là nhằm về phía cô, mà không phải Đỗ Y Phàm.

8. Chương 8

Bọn họ mang cô đến một ngôi biệt thự xa hoa, để cô dùng bữa xong, liền dẫn cô tiến vào thư phòng.

Trong thư phòng tối mịt, một người đàn ông trung niên to lớn ngồi ngay ngắn phía sau bàn làm việc, khoảng khắc cô bắt đầu bước vào thư phòng này, ông ta luôn luôn đánh giá cô.

Phương Thu Trừng cũng không đi đánh võ ông ta nhìn mình bao lâu, cũng không có tâm tư đi suy nghĩ nó.

“Cô, chính là người phụ nữ của tên tiểu tử Ivan?” Rốt cục, người đàn ông ngừng đánh giá một cách vô lễ, cao ngạo hỏi cô, tựa hồ đối với cô không cho là đúng.

Ivan!

Mục tiêu bọn họ, quả nhiên là Đỗ Y Phàm.

Đạt được xác định, trong mắt Phương Thu Trừng lóe qua một đạo tinh quang, cấp tốc e rằng người phát hiện.

“Không nghĩ tới, mắt tên tiểu tử này lại tệ như thế.” Đối với Phương Thu Trừng diện mạo trung tính cùng với quần áo, còn có dáng người không tính là đầy đặn, người đàn ông trung niên lắc lắc đầu, đối với Đỗ Y Phàm thưởng thức cảm thấy kinh ngạc.

Cái ông chú chết tiệt này, cô tới nơi này không phải là tới nghe ông ta đả kích mình! Phương Thu Trừng lườm người đàn ông nói năng lỗ mãng này, nhịn xuống miệng ở một bên chờ rửa.

“Ông hao phí thời gian tìm tôi là có chuyện gì?” Cô mở miệng, kìm chế giọng nói nghe ra không có tức giận, chỉ có bình tĩnh.

Cô trạng thái không tự ti cũng không hồng hách, giống như tuyệt đối không lo lắng cuộc mình ở nơi vắng vẻ nào, lại làm người đàn ông trung niên thoáng tán thưởng.

“Cô không sợ chết?” Ông ta cố ý hỏi, muốn nhìn bộ dáng cô kinh hoảng. Đáng tiếc, ông đã thất bại, bởi vì Phương Thu Trừng trên mặt một chút cũng không có lộ ra bộ dáng lo sợ, còn treo một bên nhàn nhạt, không có biểu cảm xúc phạm phồng, cái này khiến ông ta nhịn không được đập bàn cười ha hả, “Đúng là một người phụ nữ có lá gan lớn, đây là lần đầu tôi mời một người phụ nữ, không có một ai thấy tôi mà không sợ hãi.”

Nói cái gì mời nghe qua tốt dữ ha, rõ ràng cô chính là bị ép buộc, bị bắt tới!

Phương Thu Trừng ở trong lòng phản bác, cho dù được khen ngợi, cô cũng sẽ không thể cảm thấy cao hứng; hơn nữa ông chú này, nói hơn nữa ngày, vẫn chưa nói ra mục đích ông ta đem cô đến là gì, cô bắt đầu đợi có chút không kiên nhẫn rồi.

“Người phụ nữ này, rời bỏ tiểu tử Ivan đi, đến bên tôi đi theo tôi, làm việc cho tôi, tôi Donny, Đức Mông, Iaman tất từ cam đoan cô tuyệt đối ăn thơm uống cay.” Bối cảnh của Phương Thu Trừng ông ta đã sớm phải người đi điều tra rõ, có năng lực gì ông ta cũng một rõ hai ràng.

Phương Thu Trừng vẫn là nhịn không được nhúu mày, lại không khách khí đối với cái ông chú luôn nói chuyện vòng vòng vô nghĩa này nói: “Không cần đi theo ông làm việc, tôi cũng có thể ăn thơm uống cay.” Thay vì làm việc với ông chú này? Thà cô đi về nhà xem sắc mặt cha mẹ cô còn tốt hơn.

Donny cười càng lớn tiếng: “Tôi bắt đầu biết vì sao tên Ivan kia không có cô thì không được rồi, thì ra là nguyên nhân này. Tôi còn cho rằng hắn là vì báo ân mới có thể muốn người phụ nữ chẳng giống nữ cũng chẳng giống nam chứ.”

Nghe được chữ không tầm thường, Phương Thu Trừng mày nhúu chặt hơn, “Báo ân? Ông nói Ivan là vì báo ân cái gì?” Lòng của cô, phút chốc trầm xuống, vì mơ hồ mà cảm thấy bất an.

Câu hỏi của cô, làm Donny ngẩn ra, “Cô không biết sao, cô đã từng cứu hắn một mạng đó?”

Trả lời này, càng thêm kì dị: “Chuyện khi nào?” Vì sao cô không nhớ? Mà trong trí nhớ của cô chỉ cứu duy nhất có một người, chỉ có người thiếu niên bị người ta đập ngã.

Đỗ Y Phàm, chính là tên thiếu niên kia?

“Thì ra cô cái gì cũng không biết.” Donny búng tỉnh hiểu ra, như là tìm được cơ hội gì giống nhau, bắt đầu thao thao bất tuyệt kể ra những điều ông biết, bao gồm Đỗ Y Phàm ở trong bệnh viện mấy ngày, cũng bao gồm Đỗ Y Phàm ra bệnh viện, còn có người quan trọng cứ vào định kỳ lại báo cáo những chuyện liên quan về cô.

Phương Thu Trường nghe Donny nói ra sự thật đáng sợ, trên mặt tái nhợt một mảnh.

Khó trách, cô luôn cảm thấy anh đối với cô hết thấy rõ như lòng bàn tay; khó trách, tính tình của anh, khi cô cự tuyệt trả lời anh anh lại dễ dàng buông tha truy vấn cô như vậy, anh lại không có hỏi lại chuyện liên quan đến quá khứ của cô; khó trách, lúc hai người gặp gỡ lần đầu, cô rõ ràng chủ động tỏ vẻ muốn anh, nhưng anh lại chần chờ, chưa qua được một lúc mới tìm cô.

Hết thấy đều là vì báo ân sao?

Tất cả ôn nhu, hai người cùng nhau có những kí ức tốt đẹp, thậm chí là nhiệt liệt hoan ái trên giường, đều là vì báo đáp cô cứu anh một mạng à?

Một cảm giác buồn nôn, dâng lên, làm cô cơ hồ nằm sấp trên mặt đất, muốn đem đồ ăn vừa ăn vào đều nôn ra hết.

“Cô không sao chứ?” Người đàn ông nhíu mày, không dự đoán được nói cho cô tất cả sự tình sau, phản ứng cô lại là cảm thấy buồn nôn ghê tởm, “Cô ăn trúng cái gì sao?”

“Tôi ăn gì đó không phải là thủ hạ ông chuẩn bị đó à. Nếu thật là bởi vì đồ ăn, thủ hạ ông chắc là đang muốn độc chết tôi mà.” Áp chế cảm giác buồn nôn, Phương Thu Trường lạnh lùng thốt.

Cô không có cách nào lại tiếp tục đợi ở chỗ này tự đoán, cô muốn gặp Đỗ Y Phàm, muốn nghe đáp án chân thật.

Thấy phản ứng của cô như thế, Donny bỗng dừng nhớ tới một sự kiện khác, “Nếu, hần không có như lời tôi nói với cô, hần ta có thể vì báo ân mới đến đây, như vậy kể tiếp tôi, tôi cam đoan, tên tiểu tử Ivan này chưa đề cập với cô những chuyện này!” Ngồi ở trên ghế da, mang theo nụ cười ác, hần đem gia tộc Iaman tát tạt, cùng địa vị Đỗ Y Phàm tất cả đều nói cho cô.

Nghe được câu cuối cùng, Phương Thu Trường cư nhiên cảm thấy một trận thất vọng đau khổ.

Cô cho rằng, những chuyện cô trải qua khi trưởng thành đã đủ đáng sợ, không nghĩ tới, Đỗ Y Phàm cư nhiên lại so với cô càng đáng sợ gấp bội, thậm chí hoàn cảnh lớn lên gấp trăm lần.

Phương Thu Trường vô pháp tưởng tượng, chú bác bề trên anh ở bốn phía đều như hổ rình mồi, muốn đem bản thân trừ khử khỏi cuộc sống rồi mừng, này đến cùng có bao nhiêu tuyệt vọng, sợ hãi cỡ nào? Những người đối với anh hân ân cần, ngay sau đó lại phái người đuổi giết anh. Ông trời! Tại sao hoàn cảnh lớn lên, Đỗ Y Phàm không có bức điên đi, thật sự là một cái kỳ tích.

“Về phần tại sao mang cô tới nơi này.” Donny vẫn cứ chậm một hai giây, mới chậm rãi nói: “Đương nhiên là vì dụ Ivan cắn câu.”

Vì Đỗ Y Phàm?

“Ông muốn làm cái gì?” Mang theo một điểm kinh hoàng, cô chất vấn người đàn ông.

“Tuy rằng Ivan đã cho thấy sẽ không lại nhúng tay chuyện gia tộc Iaman tát tạt, thậm chí ngay cả từ bỏ dòng họ; nhưng là, tin tức gần nhất tôi thu được, chỉ cần Ivan cố ý một lần nữa trở về gia tộc, tiếp tục phụ trợ Xiis. Bất quá cũng đúng, nếu tôi là Ivan, tôi cũng sẽ không thể cam tâm tình nguyện đem tài phú cùng địa vị vứt bỏ một cách dễ dàng, mà ở lại cái nơi nhỏ bé này làm cái gì là Kỹ Sư.” Người đàn ông ngừng một chút. “Bất quá, nếu này thật như lời nói, như vậy Ivan tuyệt đối là giữ lại không được.”

Huyết sắc trên mặt Phương Thu Trường vì những lời người này nói mà không còn chút máu.

Cho nên nói, cô làm Đỗ Y Phàm rơi vào nguy hiểm?

Phương Thu Trùng ép buộc bản thân bình tĩnh, chậm rãi nói: “Ông nói Ivan là vì tôi mới có thể buông tha tất cả nước Đức, như vậy hiện tại anh ấy làm sao có thể sẽ trở về nước Đức, làm cái gì người đỡ đầu?” Nhưng lòng của cô cũng là vặn vẹo phát đau. Không được, cô phải nghĩ biện pháp, để Donny đánh mất ý niệm đối phó Đỗ Y Phàm.

Donny nhìn cô, giống như đang suy tư khả năng xảy ra trong lời nói của cô, “Quả thực, lúc trước hắn nói đúng là vậy, rời đi nước Đức sau, hắn đối với ga tộc Iaman tất tưng một mực mặc kệ, cho dù là Xiis tự mình mở miệng giữ hắn lại, nhưng hắn vẫn là kiên trì phải đi. Thậm chí, mở miệng nói muốn cùng Xiis cắt quan hệ.”

Đỗ Y Phàm tuy rằng lớn hơn Xiis một năm, nhưng hắn đối với Xiis liền cùng một người cha cưng chiều người con cũng không khác gì, cho nên Đỗ Y Phàm uy hiếp muốn cùng Xiis cắt quan hệ, này chẳng những Xiis bị đả kích lớn, cũng làm bọn ông vì vậy kinh ngạc.

Phương Thu Trùng thấy ông có chút dao động, không ngừng cố gắng nói: “Đúng, nếu anh ấy thật là vì tôi mà buông tha quyền lực cùng tài sản của gia tộc, hiện tại lại cùng tôi ở cùng nhau, làm sao có thể trở về được?” Cái nơi không hề ấm áp đó, ngay cả nhớ tới cũng không nguyện ý, huống chi là phải đi về, tiếp tục trải qua cuộc sống giống như ác mộng?

Donny trầm ngâm.

Bỗng dưng, trên cửa truyền đến hai tiếng gõ cửa, Donny đầu tiên là nhìn cô một cái, rồi sau đó mới mở miệng: “Tiến vào.”

Đi vào vừa vặn là người đàn ông mang Phương Thu Trùng tới đây, “Ông chủ, người ngài đợi, đã đến đây.”

Đã Đến đây?

Ý tứ hắn là nói, Đỗ Y Phàm, đã đến đây?

Bóng dáng anh cao lớn đứng lặng ở giữa đại sảnh cực kỳ hấp dẫn.

Đỗ Y Phàm thân thể siết chặt, do lửa giận cả người phát ra mà ra, làm người ta không cần nhìn biểu cảm trên mặt anh, cũng đủ nhìn ra được anh đang đứng tức giận cỡ nào.

Anh cho rằng, chỉ cần rời khỏi nước Đức, liền không có vấn đề; nhưng rõ ràng anh hoàn toàn sai, sai thái quá.

Những người đó, thủy chung không tin anh đã vứt bỏ quyền lực cùng với tài phú gia tộc Iaman tất tưng, cho dù ngay cả họ anh cũng sửa lại, cũng rời khỏi nước Đức đi đến nơi không có thế lực của gia tộc, nhưng bọn họ vẫn nghi ngờ anh sẽ trở lại gia tộc, giống như lại tiếp tục làm cổ vấn cho Xiis, thay Xiis bày mưu tính kế, chèn ép bọn họ.

Ông trời chê cười, anh lúc đó sở dĩ ở bên cạnh làm cổ vấn cho Xiis, đều chỉ là vì củng cố vị trí Tộc trưởng của Xiis. Nếu anh thật sự muốn quyền lực cùng tài phú, thậm chí là muốn làm Tộc trưởng, nó căn bản chỉ là một chuyện dễ dàng.

Đáng tiếc, người không bị lợi ích làm mê hoặc, lại điểm ấy cũng nhìn không thấy, còn vọng tưởng làm cái gì Tộc trưởng, thật sự là sai lầm hoang đường của thiên hạ rộng lớn!

Tòng Long Tuyền bên kia nhận được tin tức ăn không nói có, Đỗ Y Phàm thật muốn bắt được cái kẻ đầu tiêu thói xấu nói lời đồn kia, đem đối phương xé thành từng mảnh; rồi sau đó, anh muốn trực tiếp san bằng dãy biệt thự này, tất cả những tên liên quan mang Phương Thu Trùng, một người cũng đều không buông tha!

Nhưng lúc anh biết đến cùng là ai dẫn Phương Thu Trùng đi đến dãy biệt thự này, anh thay đổi dự tính ban đầu, một mình đi đến biệt thự này.

“Ivan, không nghĩ mày lớn mật như vậy, cứ nhiên một mình đến.” Donny cười lớn, từ trên cầu thang đi xuống, nhìn em trai cùng cha khác mẹ đã lâu không gặp.

“Donny, trả người cho tao.” Đỗ Y Phàm ngay cả chào hỏi cũng tiết kiệm.

“Mày nói, là Phương tiểu thư sao?” Khó thấy được anh khấn trương để ý một người như thế, Donny nhường mày, cười nheo mắt lóe qua một chút tinh quang.

Đỗ Y Phàm nhìn hẩn, không nói câu nào.

Đáp án của anh không phải đã rất rõ ràng sao? Khắp nơi dưới bầu trời có thể khiến anh không khống chế được phát cuồng, ngay cả mạng sống cũng không cần, trừ bỏ Phương Thu Trừng, thì còn có ai?

Phản ứng anh không có khiến Donny tức giận, ngược lại, Donny cười càng thêm thoải mái, “Ivan, tao cũng thật không ngờ, thì ra mày không có đem mọi chuyện nói cho Phương tiểu thư.” Hẩn ta nói, giọng điệu cũng không hoài hảo ý: “Bất quá mày yên tâm, tao đã thay mày đem tất cả mọi chuyện nói cho cô ta, bao gồm chuyện mày ôm báo ân trở lại nơi này, cũng bao gồm mày đã từng là người đỡ đầu của Xiis.”

Thật ra thì anh đã đoán trước được chuyện này.

Đỗ Y Phàm sắc mặt không thay đổi, tính tình Donny, anh đã sớm nhận ra một rõ hai ràng, bằng không làm sao anh có khả năng chu toàn, để Xiis ngồi yên vị trí Tộc trưởng?

Anh lo lắng là Phương Thu Trừng nghe xong chuyện này, sẽ suy nghĩ miên man, cho rằng anh yêu cô chỉ là vì báo ân.

Trời biết, Đỗ Y Phàm anh làm sao có thể sẽ vì báo ân mà yêu một người sâu đậm đến thế?

Đỗ Y Phàm trên mặt bình tĩnh, Làm Donny thất vọng.

Donny cho rằng, hẩn nói chuyện như vậy, ít nhất sẽ làm Đỗ Y Phàm biến sắc; không dự đoán được, anh cư nhiên một chút phản ứng cũng không có! Chẳng lẽ, hẩn đã đoán sai, kỳ thực Phương Thu Trừng cũng không có như trong tưởng tượng của hẩn, đối với Đỗ Y Phàm quan trọng như vậy? Nhưng Đỗ Y Phàm tự mình tới cửa, hơn nữa còn không có mang một tên viện trợ nào, đơn thương độc mã đến đây.

“Donny, mày hẩn biết, liên tính tao chết, Xiis cũng sẽ không thể thoát vị.” Cho nên nói, giết anh cũng là giết trắng, đối với Donny đi lên vị trí Tộc trưởng không hề trợ giúp.

“Tao đương nhiên biết! Nhưng đối với Xiis mà nói, thiếu mày, tương đương chặt cánh tay phải của nó, đối với nó đã kích rất lớn.” Mà hẩn có thể thừa dịp giờ phút này thuyết phục các anh em khác, muốn bọn họ đối đầu Xiis một mất một còn, mà hẩn thì ngồi đó mà thu lợi ích.

“Chỉ sợ tính toán của mày không hữu dụng rồi.”

“Mày không sợ chết?” Anh cư nhiên còn có thể bình tĩnh như thế, Donny rốt cuộc vô pháp duy trì tươi cười trên mặt, sắc mặt tức thời trầm xuống, lộ ra biểu cảm phẫn nộ.

“Nếu sợ như lời nói, hiện tại tao sẽ không một mình đứng ở chỗ này.” Từ lúc Đỗ Y Phàm lên làm người đỡ đầu Xiis, anh sớm đã đoán trước bản thân sẽ có một ngày chết tại đây trên tay những người này; chỉ là anh chưa từng nghĩ tới sẽ đem Phương Thu Trừng kéo vào trong nước đục này.

Donny nghe vậy, gân xanh giữa trán nổi lên.

“Coi như tao xem mày là anh em, tao chỉ nhắc nhở mày một lần. Xiis cùng Lane khác nhau, Lane làm việc sẽ lưu ba phần đường sống, sẽ bởi vì mày và anh ấy là anh em huyết thống mà dễ dàng tha thứ ày một lần nữa; nhưng Xiis sẽ không, chỉ cần mày vượt qua điểm mấu chốt của nó, nó tuyệt đối sẽ không ày lưu lại một đường lui, chỉ biết đối với mày đuổi tận giết tuyệt!” Đỗ Y Phàm cảnh cáo hẩn ta, hi vọng hẩn ta có thể nghe vào lỗ tai, đừng lần nữa làm ra chuyện hủy diệt bản thân.

“Cái tiểu tử để vương tùy hứng chẳng coi ai ra gì, thiếu mày, nó có thể làm ra chuyện đại sự gì sao? Chỉ biết nó cùng cha nó giống nhau, bị chết không hiểu đi?” Donny cười nhạt, đối với cách nói của anh không cho là đúng.

Cũng là như thế, Đỗ Y Phàm cũng không nhắc nhở cái người anh trai không tin lời anh xem thường Xiis rồi sau đó hối không thôi, “Nói, tao cũng đã nói, muốn tin tưởng hay không là tùy mày; hiện tại, trả cô ấy lại cho tao!” Anh không muốn cũng không nguyện ý để cô đợi tại chỗ này.

“Ivan,mày cho là hôm nay mày có thể đi ra được cửa này sao?” Anh cho rằng, nơi này có thể tự do ra vào sao?

Hắn ta lộ ra một chút ý cười lạnh lùng, Đỗ Y Phàm vì ngây thơ của anh mà cảm thấy bi ai, “Donny,đây không phải là nước Đức,mày không thể ở nơi này hô gió gọi mưa. Hơn nữa,mày cũng xem nhẹ năng lực của tao quá rồi đó.”

“Mày đây là có ý gì?”

“Tao đến, là vì một chút tình anh em huyết thống, không nghĩ mày làm rất đoạn tuyệt, thật sự hủy diệt chính mày; về phần tao hôm nay có thể đi ra cửa này hay không,mày có thể thử nhìn xem.”

“Mày!” Donny tức giận, lấy súng lục trên người ra, nhắm ngay em trai làm hắn đổ tị , giữ cò súng.

“Kẹt”một tiếng thanh thúy, Đỗ Y Phàm đối diện vẫn như cũ Bất Động Như Sơn, không có trúng đạn, không có đau.

Donny không dám tin mở súng ra, nhưng lại phát hiện viên đạn bên trong đã sớm trống không, một viên cũng không có thừa lại.

“Vì sao lại như vậy?”Hắn ta khó có thể tin rít gào ra tiếng, rồi sau đó,ông ta bắt đầu gọi người, để thủ hạ ông ta đem Đỗ Y Phàm oanh thành ong mật tổ, “Doug! Doug!”

Người đàn ông tên Doug bị kêu lại, giống như ma quái hiện thân, phía sau của ông, còn mang theo vài người.

“Các người mau đưa người này giải quyết đi!”Hắn ta đối với Doug rống to, kích động chỉ vào Đỗ Y Phàm.

Doug ngay sau đó di chuyển, nhưng là hắn không phải lấy súng lục ra bắn Đỗ Y Phàm, mà là mang theo thủ hạ, đứng ở phía sau Đỗ Y Phàm.

Bỗng chốc, chia rẽ rõ ràng.

Donny trừng mắt to, trừng mắt thuộc hạ luôn trung thành và tận tâm, thế nhưng không nghe theo mệnh lệnh của hắn ta, mà là đi đến phía sau Đỗ Y Phàm, “Doug, đây rốt cuộc là chuyện như thế nào?”

“Tôi nghe lệnh của thiếu gia Ivan.” Doug nhàn nhạt trả lời.

Donny bị đả kích lớn, bởi vì, từ năm năm trước Doug liền luôn luôn đi theo bên cạnh hắn ta; mà hiện tại,cư nhiên đối với hắn nói,hắn nghe lệnh Đỗ Y Phàm? Thật ra là phải nói, kỳ thực Đỗ Y Phàm từ năm năm trước đã an bày một người cơ sở ngầm ở bên cạnh hắn ta, mà hắn ta lại ngu xuẩn không hề phát hiện?

Hắn vẫn cho là bản thân bày mưu nghĩ kế, tất cả đều như trong dự đoán của hắn ta tiến hành,nhưng hắn ngàn nghĩ vạn nghĩ, cũng không nghĩ tới người hắn vốn tin nhiệm nhất là nội gián.

Hắn ta vô lực ngã ngồi trên sofa,biết rõ bản thân thua triệt để.

Muốn thu thập Ivan? hắn không bị thu thập, đã là ông trời ban.

“Dem Donny đuổi về nước Đức, giao cho Xiis, cũng vĩnh không cho phép hắn ta đi ra khỏi lãnh thổ nước Đức nữa bước.” Đỗ Y Phàm quay đầu hướng Doug phân phó, “Cô ấy đâu?” Giải quyết Donny, anh nôn nóng đợi không được hỏi.

Không cần chỉ rõ nói họ, Doug liền biết trong miệng anh “cô ấy” , là chỉ ai, “Phương tiểu thư ở lầu hai trong thư phòng.”

Đỗ Y Phàm gật gật đầu, lập tức thẳng đến thư phòng lầu hai.

Bị bỏ ở trong thư phòng Phương Thu Trùng không thể an tâm, chỉ cần cô nghĩ đến Đỗ Y Phàm một mình đối mặt với cái ý đồ bất chính của hắn ta, thậm chí Donny muốn đã thương anh, cô liền không thể ngoan ngoãn ngồi trên sofa.

Cô đi đến cạnh cửa, dùng sức chuyển động khóa cửa, thử qua vài lần, nhưng là ổ khóa như trước đóng kín, giam cô trong thư phòng, kết quả ổ khóa làm bằng công nghệ cao, không có mật mã chính xác thì không khả năng mở ra, trong ngoài đều giống nhau.

Cô cơ hồ tuyệt vọng, trong đầu tất cả đều là Đỗ Y Phàm! Chỉ cần cô nghĩ đến, Đỗ Y Phàm ở bên ngoài, sẽ có khả năng bị Donny đã thương, thậm chí giết chết, lòng của cô sẽ bị một trận co rút, vô pháp hô hấp.

Cô đánh giá tìm kiếm cách khác có thể rời đi thư phòng, rồi sau đó, tầm mắt của cô dừng ở trên cửa sổ.

Nơi này là lầu hai chỉ cần cẩn thận một chút, sẽ không đánh mất cái mạng nhỏ của cô! Cô đánh giá khoảng cách độ ật đất, dùng sức kéo rèm cửa sổ xuống, cột vào cây sắt lớn.

Tất cả chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa sau, cô thăm dò người mình, từng bước một, dè dặt cẩn trọng bắt đầu leo xuống; ngay tại thân thể của cô trượt đến một nửa, một đôi tay thành linh nắm lấy cổ tay cô.

Làm cô bất chợt hoảng sợ, lòng bàn chân vừa trượt, kém một chút liền rơi xuống! May mắn đôi bàn tay kia vững vàng bắt được cô, hơn nữa lôi cô về thư phòng.

Hai chân vừa giẫm lên trên đất liền một trận suy yếu tim cô đập điên cuồng còn chưa có bình phục lại, một chút lại một chút thỉnh thoảng va vào lòng của cô bỗng một tiếng rít gào tựa như âm thanh tiếng sấm vang lên, từ trên đầu cô nổi giận.

” Em chết tiệt!” Đỗ Y Phàm đem người phụ nữ ngốc, dùng sức , gắt gao ôm vào trước ngực, tim anh đập nhanh, thậm chí chỉ có hơn chớ không kém; chỉ một màn kia đủ để anh sợ tới mức tuổi giảm bớt ít nhất mười năm.

Lỗ tai dán sát vào lòng ngực rắn chắc của anh, này “thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng” tiếng tim đập từ chút lại từ chút gõ vào lỗ tai cô.

Cô chưa bao giờ cảm giác giống như bây giờ, cảm thấy tiếng tim đập cuồng tráng dễ nghe như thế. cô không thể không chế đem hai tay vòng qua eo anh, cảm động đến thậm chí nghĩ nước mắt chảy xuống.

Ông trời, cô thật sự không thể tưởng tượng, thiếu anh, cô nên làm cái gì bây giờ? Anh ở trong cô, đã quan trọng đến không thứ gì có thể thay thế, có thể so sánh anh, anh là người cô yêu nhất

Yêu nhất?

Phát hiện bản thân thể nhưng hình dung từ không có khả năng, cô ngây ngẩn cả người một hồi, sau đó, cô rốt cục thừa nhận, bản thân đã sớm yêu anh người đàn ông ôn nhu lại bá đạo này.

Nghĩ đến đây, mắt cô, lệ ầm rồi.

” Làm sao lại khóc?” Nước mắt cô, làm anh hoảng hốt. Cô rất ít ở trước mặt anh rơi lệ, chỉ trừ bỏ ở trên giường, khó nhịn kịch liệt hoan ái; nhưng hiện tại cô cứ nhiên ở trong lòng anh khóc.

Vì sao? Là vì, cô cho rằng anh yêu cô, chỉ vì báo ân? Hay là bởi vì, anh không có nói cho cô thân thể của anh, hại cô gặp gỡ loại sự tình này? Không giải được đáp án, nhưng người phụ nữ trong lòng lại ngay lập tức khóc lên, không có cho anh trả lời, làm anh hoảng lên.

“Anh biết nên nói sớm cho em biết, nhưng là anh không có cách nào.” Bất quá anh nghĩ, xác thực anh hẳn là cho cô một lời giải thích kỹ càng.

Lời nói của anh làm cô nhớ lại lời Donny lúc trước nói với cô.

Tim cô se lại, sợ anh thật là vì báo ân mà cùng mình ở cùng nhau, nếu là thật, cô tuyệt đối sẽ chịu không nổi Hơn nữa cô phát hiện, kỳ thực bản thân rất yêu anh.

“Có lẽ em đã quên, có lẽ không có, nhưng rất nhiều năm trước em đã từng cứu một thiếu niên bị xe máy đụng vào, hơn nữa còn tặng cho anh ta một số lượng máu lớn, cứu một mạng nhỏ của anh ta trở về. Người thiếu niên kia, là anh.” Ngón tay nâng lên, nhẹ nhàng lau đi nước mắt chảy qua gò má tái nhợt kia, anh bắt đầu chậm rãi kể ra, đem những bí mật luôn luôn giữ ở tận đáy lòng: “Ngay từ đầu, anh thừa nhận, anh là bởi vì báo ân mà phái người đi điều tra em, nhưng là sau này không phải là vì báo ân nữa rồi! Mà là bởi vì anh thật sự yêu em!”

Nghe anh nói xong, cô thở hắt hắt thở..

Không phải vì báo ân, không phải vì cái ân huệ đáng chết kia, mà là anh thật sự yêu cô! Những lời này, giống như mật đường ngọt trên thế giới chảy qua trái tim cô vậy, làm cô nhẹ thở ra một hơi, trái tim ầm ầm nổi lên đau cũng theo đó mà biến mất.

“Lòng anh đau vì sự cô quạnh của em, đau lòng những chuyện em đã trải qua, hận không thể mọc lên một đôi cánh bay đến cạnh em, vĩnh viễn ở lại bên cạnh em! Nhưng thời gian đó, anh trai anh bị hại chết. . . .” Anh tiếp tục nói, lại phát hiện người trong lòng không có khóc nữa, anh cũng an tâm.

Nghe anh rõ ràng một lời giải thích ngon tiếng ngọt cũng không có, nhưng là cô tựa như ăn mật vậy, cảm giác được hương vị ngọt ngào lan toả trong lưỡi.

Anh yêu cô.

Anh thật sự yêu cô, mà không phải cô đơn phương yêu anh.

“Cho nên, xin em hãy tin tưởng anh, anh không phải cố ý gạt em, anh yêu em, lại càng không phải vì báo ân! Nếu là báo ân, anh sẽ lấy cách khác đến báo đáp em.” Anh nâng lên mặt cô, con ngươi thâm thúy gắt gao nhìn chăm chăm đôi mắt đen ôn nhu.

Nghiêm túc của anh, chân thành của anh, anh kể tất cả đều là sự thật, không có nửa phần dối trá lừa dối. Mà cô hoàn toàn tin tưởng anh.

“Em yêu anh, Ivan.” Nhìn vào cặp mắt kia, cô nhẹ giọng nói cho anh biết cô cùng anh có tâm ý giống nhau cùng với yêu say đắm.

Đỗ Y Phàm đóng chặt mắt, rồi sau đó lại phút chốc mở ra.

Là anh quá mức khát vọng, cho nên mới nghe được câu chữ tuyệt vời làm người ta lâng lâng?

“Đỗ Y Phàm, em yêu anh, tuy rằng em còn không vừa lòng anh ở trên giường luôn biến em eo mỗi lưng đau, nhưng em thật sự, thật yêu anh.” Nhìn anh ngu dốt, khiến cô đau lòng. Anh cho rằng, cô sẽ không thương anh sao? Cho dù nhiều chuyện xảy ra như vậy, anh vẫn cho rằng cô sẽ không yêu anh?

Trên mặt cô cười tươi ngọt, mắt anh nhu đi, trong đầu toàn bộ chỉ lặp lại những câu nói của cô lần nữa.

Cô nói, cô yêu anh.

Cô nói, cô thật sự, thật yêu anh.

Những câu chữ tuyệt vời làm người ta lâng lâng, không phải anh ảo tưởng, mà là người trước mắt anh, nói yêu anh rất nhiều, người phụ nữ anh đợi rất nhiều năm, chính miệng nói.

Đỗ Y Phàm khép mắt, cảm thấy mỹ mãn. Cho dù hiện tại ông trời muốn anh chết đi, anh cũng thỏa mãn, không dám có nửa câu oán hận.

Đạt được cô yêu, so với cái gì tài phú cùng với danh dự, càng làm anh thêm mừng rỡ như điên! Anh quả thực muốn lớn tiếng tuyên bố, anh rốt cục đạt được cô yêu! Nhưng anh không có làm như vậy, bởi vì môi của anh đang vội, vội vàng mà hôn môi người phụ nữ trong lòng anh.

Ông trời, anh thật sự yêu cô.

Mà cô, cũng yêu anh.

Không có gì so được với giờ phút hạnh phúc này.

Ông trời nhất định là rủ lòng thương xót anh biết bao, thế nhưng ban cho anh bảo bối trân quý như thế! Anh thề, nhất định sẽ hảo hảo mà quý trọng cô, yêu cô, cho đến khi chết cũng sẽ không ngừng lại. . . .

9. Chương 9

Phương Thu Trùng một mình ngồi trên ghế sofa lớn, đối diện cô chia nhau ngồi Mạc Giải Ngữ cùng với Dương Phượng Nhi vừa mới hoàn bản thiết kế.

“Có chuyện gì à? Sao vội vàng kêu bọn em tụ họp lại?” Một bên đánh cái ngáp dài, Dương Phượng Nhi hơn phân nửa tinh thần kỳ thực đã đi đến cùng Chu công chơi cờ, bất quá bởi vì tình cảm bạn bè ở chung tốt lắm, cho nên cô nỗ lực chống đỡ.

“A, thật ra. . . .” Nhìn mắt Dương Phượng Nhi sưng lên không còn nhận ra đôi mắt tròn xoe đáng yêu, Phương Thu Trùng trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng không thể nói lên lời nào.

Mạc Giải Ngữ cười nhợt nhạt, giúp cô: “Thu Trùng, có phải anh ấy của cậu muốn cậu qua ở với anh ấy phải không?” Tuy rằng là câu hỏi, nhưng này giọng nói chắc chắn, giống như cô đã sớm biết Phương Thu Trùng sẽ đưa ra quyết định như vậy.

Phương Thu Trùng bị cô hỏi vậy, ngược lại đỏ mặt lên, “Đúng vậy.” Cô thành thật trả lời.

Dương Phượng Nhi lấy lại tinh thần, bởi vì đối thoại của các cô mà quay đầu lại. Cô kinh ngạc nhìn Phương Thu Trùng cả hai má đều đỏ ửng, “Thu Trùng, mặt của chị đỏ rồi kìa?” Giọng nói của cô, giống nhìn không thể tin được mình nhìn thấy được khuôn mặt như vậy.

Phương Thu Trùng mặt càng đỏ hơn, “Chị, chị đỏ mặt em có cần phải làm giống như có tên thái giám cuối cùng của Thanh triều xuất hiện trước mặt em vậy không chứ?” Xấu hổ lúng túng làm cô bắt đầu nói bừa.

Dương Phượng Nhi gãi gãi đầu, giọng nói cô có khoa trương như vậy sao ta?

Mạc Giải Ngữ cười khê ra tiếng, “Đây là một chuyện tốt, chứng minh các cậu đã muốn tiến thêm một bước nữa.” Thân là bạn cô, đương nhiên sẽ ủng hộ Thu Trùng cảm thấy vui vẻ.

“Ừm, hôm nay anh ấy cầu hôn với mình rồi.” Mang theo chút e lệ, Phương Thu Trùng có chút đỏ mặt ngượng ngùng nói; đỏ mặt là vì hôm nay khi cô lo lắng, người đàn ông kia dùng cách xấu hổ muốn chết bức cô đáp ứng anh, cùng với đáp ứng trước chuyển qua ở cùng anh.

“Oa! Thu Trùng chị trở thành người trong ba chúng ta, kết hôn sớm nhất nha.” Dương Phượng Nhi thán phục ra tiếng: “Em vẫn cho là chị Giải Ngữ trước chứ.” Bởi vì tính tình dịu dàng thành thạo, tuyệt đối là lựa chọn làm vợ đầu tiên.

“Dương Phượng Nhi, hôm nay em cố tình gây với chị phải không?” Chỉ mỗi một câu đều có thể bịt mồm cô lại! Phương Thu Trùng tức giận trừng mắt cô bé nhỏ ở chung nhà.

“Oan uổng nha đại nhân, em nào có ý đó, chị nghĩ nhiều rồi, chỉ là. . . .” Luôn vui vẻ nhướng mày lên, giờ phút này buông xuống, không lại hào hứng, “Chỉ là em nghĩ đến, sau khi chị chuyển ra, phòng ở sẽ chỉ còn có em cùng chị Giải Ngữ, về sau ba người chúng ta sẽ không thể giống trước kia, cùng nhau núp ở trên sofa xem phim kinh dị, hoặc là vây lại một chỗ ăn cơm chị Giải Ngữ nấu, em còn có chút. . . . Có chút. . . . Em sẽ không nói!” Tiểu nha đầu mắt hồng hồng, biết rõ phải để Phương Thu Trùng được hạnh phúc, nhưng là khi nghĩ đến về sao trong nhà thiếu đi một người chị yêu thương cô, cô chính là không tự chủ được cảm thấy một trận buồn.

Lời vừa nói ra, vốn Mạc Giải Ngữ còn giả bộ không có gì, cũng một trận trầm mặc; thật vất vả bởi dưỡng tình cảm cùng với ăn ý, cho dù cô sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng Phương Thu Trùng tự mình mở miệng, vẫn là làm cô có chút luyến tiếc.

Đáng ghét, từ khi cùng Đỗ Y Phàm ở cùng nhau, cô liền trở nên thật thích khóc! Phương Thu Trùng nhìn các cô, trong mũi một trận chua xót.

Thật vất vả ở dưới cơ hội và duyên phận gặp được hai hảo tri kỷ, còn chưa có hưởng thụ đủ niềm vui ở cùng một chỗ, còn chưa có nhiều kỷ niệm đẹp liền chuyển đi, cô cũng luyến tiếc.

“Được rồi, hôm nay chị liền nói với anh ấy, chị không muốn nhanh như vậy cùng anh ấy kết hôn, cũng không cần chuyển qua ở cùng anh ấy.” Cô hạ quyết tâm, không muốn nhìn bộ dáng đau lòng của các cô, “Chị cũng không muốn chuyển ra mà.”

Cô hiếm khi nói lời tuý hững, lại đưa tới một chuỗi tiếng cười, chẳng những Mạc Giải Ngữ nở nụ cười, ngay cả Dương Phượng Nhi nghe xong cũng cười khanh khách. Tiếng cười ngọt ngào êm ái, quét đi bầu không khí nặng nề.

“Hai người cười cái gì?” Bị cười một cách quái lạ, không rõ nguyên do cười ra tiếng cô liền đặt câu hỏi.

“Thu Trùng, cậu muốn bọn mình bị anh ấy của cậu oán hận sao? Cậu yên tâm, mình cùng Phượng Nhi không phải [tình nhân đi tìm cái chết] đoàn viên, sẽ không oán trách, nguyên rủa của các cậu.” Cô có tâm cũng đã làm các cô cảm thấy thỏa mãn rồi. Mạc Giải Ngữ thoáng ngừng tiếng cười, lại dừng không được cười. “Hơn nữa mình đoán, đây cũng không là lần đầu tiên anh ấy của cậu yêu cầu cậu chuyển qua ở cùng anh ấy đúng không?”

Phượng Thu Trùng đỏ mặt một chút, “Ừm.”

“Đúng dịp, mình cũng có một người con gái của cô mình muốn tìm phòng chuyển đi, cậu chuyển đi rồi, mình liền cho con bé thuê; bất quá Thu Trùng, cậu phải nhớ kỹ, nơi này của mình vĩnh viễn đều sẽ giữ lại một phòng trống cho cậu, chỉ cần cậu muốn, cậu có thể trở về bất cứ lúc nào.” Mạc Giải Ngữ ôn nhu nói.

Phượng Thu Trùng cảm động nhìn cô, “Cám ơn cậu, Giải Ngữ.” Cô thật sự, không có nhìn lầm bạn bè rồi.

“Đúng vậy, đúng vậy, chị có liền đem nơi này trở thành ngôi nhà mẹ đẻ thứ hai của chị, muốn trở về thì trở về, mỗi tuần đều về em cũng không để bụng.” Dương Phượng Nhi nâng hai tay chống đỡ.

“Nhắc tới nhà mẹ đẻ, Thu Trùng, chuyện cậu kết hôn cậu thông báo cho cha mẹ cậu chưa?” Mạc Giải Ngữ hỏi, tuy rằng Thu Trùng rất ít nhắc tới cha mẹ cô, nhưng Mạc Giải Ngữ đoán, cha mẹ cô vẫn còn khỏe mạnh.

Nghe Mạc Giải Ngữ nói như vậy, Phượng Thu Trùng mới nhớ lại, cô cũng chưa có thông báo cho cha mẹ; nhưng bọn họ có hứng thú nghe sao? Hoặc là bọn họ ngay cả người chủ hôn cho cô cũng không nguyện ý?

Nhìn thấy trên mặt Phượng Thu Trùng chợt lóe lên vẻ cô đơn, Mạc Giải Ngữ cùng Dương Phượng Nhi trao đổi ánh mắt; sau đó, hai cô đi vào trong phòng bếp lấy đồ ăn vặt, lại lấy trong tủ lạnh vài lo nước lạnh có ga, sau đi đến một cái tủ khác lấy một đĩa DVD, cầm ra một đĩa phim kinh dị mới vừa mua gần đây.

“Mình mới vừa mua, nhưng là cậu cùng Phượng Nhi luôn bận rộn, không rảnh cùng mình xem. Không bằng tối hôm nay chúng ta cùng nhau xem, thuận tiện chúc mừng cậu tìm được một người đàn ông yêu thương, thế nào?” Mạc Giải Ngữ giờ giờ đĩa phim trong tay lên, nhợt nhạt cười hỏi.

Dùng ăn vặt cùng phim điện ảnh đến chúc mừng, thế nào nghe đều có chút quái dị. Nhưng Phượng Thu Trùng một chút cũng không để ý, bởi vì các cô chính là khôn muốn để cô tiếp tục cảm thấy đau khổ nữa thôi.

Cho nên, cô dùng sức gật gật đầu, tiếp nhận đồ ăn vặt cùng nước ngọt Dương Phượng Nhi đưa qua, tiếp theo ba người phụ nữ ở trên ghế sofa gật gao ỷ ôi, xem những hình ảnh đáng sợ trên màn hình lớn.

Chỉ là Phượng Thu Trùng nghĩ, có lẽ, cô cũng nên hướng cha mẹ cô nói một tiếng, miễn cho bản thân lại rơi vào tội danh bất hiếu.

Tuy rằng quyết định, nhưng nên là dùng phương thức gì, khi nào thì về nhà một chuyến, nói cho cha mẹ chuyện cô muốn kết hôn?

Phượng Thu Trùng ghé vào trên giường, suy tư về vấn đề khiến cô phiền lòng.

Đỗ Y Phàm vừa ở trong thư phòng cùng Xiis nói chuyện điện thoại xong trở lại phòng ngủ, nhìn thấy cô vợ tương lai anh cau mày, một bộ dạng buồn rầu phiền não không tìm được cách giải quyết.

“Làm sao vậy?” Lên giường, đem cô tiến vào trong lòng ngực mình, anh thấp giọng hỏi, bàn tay to ở trên lưng cô nhẹ nhàng ma sát.

Bị xoa thoải mái cô khép mắt, than nhẹ một tiếng sau mới nói: “Em đang suy nghĩ, em sẽ chờ một dịp nào đó trở về thưa với cha mẹ chuyện chúng ta kết hôn.”

Anh cũng không có nghĩ tới vấn đề này, bởi vì anh chưa bao giờ tính toán cho cái người đối xử tàn khốc với cô giao phó cái gì; bất quá, cô muốn nói cho bọn họ, anh cũng sẽ không thể phản đối.

Họ từ đầu đến cuối vẫn là cha mẹ cô.

“Em muốn khi nào thì trở về, anh cũng đều sẽ đi cùng em.” Hiểu cô đối với cha mẹ có chút oán trách, lại không thể thoát khỏi huyết thống ràng buộc này, nhưng chuyện này người ngoài không thể giải quyết, anh chỉ có thể nói như vậy.

Cô nâng tay, ôm lấy cổ của anh, môi tựa vào bên tai anh thì thầm: “Cám ơn anh.” May mắn cô có anh, cho cô thêm can đảm, bằng không cô thật không biết sẽ kéo dài tới khi nào.

“Dùng những vật khác đến báo đáp anh, như thế nào?” Anh ôm chặt cô, để cả người cô áp ở trên người anh, cái gì “Những vật khác”, không cần nói cũng biết.

Hai gò má cô như bị phồng, nhịn không được trừng anh, “Trong đầu anh lúc nào cũng chỉ có nó thôi sao?” Trong giọng nói không thể không tránh hờn dỗi.

“Hiện tại thật là chỉ có hình ảnh đè em ở trên giường, làm cho em khóc cầu anh.” Nghĩ đến những hình ảnh nhục dục, thân thể anh liền theo mà sôi trào hừng hực.

Toàn là lời nói vô vị, “Em mới sẽ không khóc cầu anh!” Điểm này cô rất tin tưởng.

“Thiệt sẽ không? Lúc lần đầu tiên của chúng ta, không phải là khóc cầu xin anh đó sao? Còn có lần trước, không phải cũng khóc sao?” Anh nhắc nhở, ngày đó bị anh áp ở dưới thân, bức cô đáp ứng lời cầu hôn anh.

Nhớ tới Hoạt Sắc Sinh Hư, người anh đều cảm thấy căng lên.

Người đàn ông này, lúc ở trên giường liền thay đổi thành một người khác!

“Đừng náo loạn.” Cô cảnh giới thối lui, dè dặt cẩn trọng tránh đi khả năng phát sinh chuyện.

Bàn tay to sau lưng, chặt chẽ, đem cô kéo lại trước ngực anh, không thể nhúc nhích nửa phần, “Thu Trì, anh đánh cá một chút, xem em có phải lại một lần nữa khóc lóc cầu anh muốn em hay không.”

“Không muốn!” Không chào đón nồng nhiệt, này “Không muốn” là hàng thật đúng giá không muốn, “Ngày mai chúng ta còn đi làm mà.” Cô gờ lên một chút cười lấy lòng.

“Ngày mai xin phép.” Anh bá đạo quyết định, bàn tay to bắt đầu lột bỏ quần áo trên người cô.

“Đỗ Y Phàm, anh tại sao có thể bá đạo như vậy chứ!” Cô bắt lấy tay anh, nhưng là kéo không ra, động tác có chút không ngăn cản được anh; mà anh, vẫn mong muốn cô, lại bá đạo một chút.

Quần áo trên người bị bàn tay to giầy vò rất nhanh đã bị ném trên mặt đất.

Nụ hôn cực nóng, che lại đôi môi đang kháng nghị của cô, hơi thở thuộc về anh gất gao vây quanh cô. Lưỡi anh làm càn lật chuyển khuấy đảo trên môi cô, nhất thời lại động đến lưỡi của cô, muốn cô tiến vào trong môi anh để anh hút, cường thế muốn cô đáp lại anh.

Hôn nồng nhiệt khiến cô suýt nữa thở không nổi mới ngừng lại, cô xoay mặt, tham lam hô hấp.

Mà anh, cũng không có lãng phí thời gian hôn mặt cô, ngũ quan cô, rồi sau đó dần dần hôn xuống dưới, hôn qua cổ mảnh khảnh cô, ôn nhu hôn lên trước ngực cô.

Đầu vú hồng nhạt trước ngực vô cùng mềm mại, có cảm giác dựng thẳng đứng, một mảnh tuyết trắng có vẻ càng thêm chọc người triu mến; anh ngậm cái phần nộn vào trong miệng, dùng lưỡi vòng hút, dùng răng khẽ cắn, bàn tay to xoa một nhũ mềm khác không để nó trống, ngón tay linh hoạt đùa bỡn đầu vú.

Chỗ kín giữa hai chân cơ hồ là đáp lại vậy trở nên thấm ướt. Cô có chút khó chịu cắn ngón tay trái, không để anh hư hỏng nghe được bản thân kèm nén không được rên rỉ.

“Ngoan nào, đừng cắn ngón tay bản thân.” Anh hất tay cô ra, không cho cô đem thử dốc kiều mị giấu đi.

Mất đi trở ngại, âm thanh ngâm nga theo môi hồng nhuận phát ra, quanh quẩn ở trong phòng.

Một bàn tay khác, dọc theo đường cong giữa lưng mảnh khảnh đi xuống, quỳn rũ đùi cô vòng qua thắt lưng anh, ngón tay anh xoa tiểu hạc cát chứa ở trong tầng tầng cánh hoa của cô, này nổi lên xúc cảm ấm

ướt, khiến anh vừa lòng cười, “Đều ẩm ướt, có phải em muốn rồi không?” Ngữ mật, liền hơi hơi dùng sức bóp nặn.

Một chuỗi yêu kiều thay thế kháng nghị, anh căn bản không tính toán muốn cô trả lời! Nhưng anh tận lực vỗ về chơi đùa, cô căn bản là không có sức lực trả lời, chỉ có thể lần nữa phát ra âm thanh thở dốc làm chính cô nghe xong vừa thẹn lại vừa đỏ mặt.

Thủy huyết tràn ra mặt dịch truyền đến một trận trống rỗng, cô ưỡn người, không tiếng động ám chỉ anh, nhưng ngón tay anh chỉ là tiếp tục nhào nặn tiểu hạch cô, tựa hồ nhìn không hiểu ám chỉ của cô.

Anh lại chọc ghẹo cô!

Người đàn ông này, thật yêu thích đem thân thể cô trêu chọc đến mức độ khác nhau, sau đó quan sát phản ứng của cô, nếu phản ứng đó anh thích, anh tuyệt đối sẽ lần nữa ở trên người cô trêu chọc, lần nữa khiến eo cô vì anh mềm nhũn, triệt để ẩm ướt rồi.

Ý nghĩ không chịu thua vào lúc này bùng lên! Không biết cô lấy sức lực ở đâu, cô thể nhưng có thể quay người đè anh ở dưới thân mình, giằng chân ở trên bụng anh, thủy dịch đậm đặc vì vậy tư thế này dính vào thắt lưng của anh, mặt cô nháy mắt nóng lên đến dọa người.

Nhưng cô quyết không lùi bước.

“Em muốn chủ động?” Đỗ Y Phàm bị thành linh áp ở dưới thân, một chút cũng không có vì tình huống xảy ra bất ngờ này mà cảm thấy không vui, ngược lại, anh ép buộc dục vọng rục rịch, cùng đợi coi cô kế tiếp sẽ làm ra hành động gì, đến thỏa mãn tình dục hai người.

Tư thế này, anh đã từng thử dạy qua cô, nhưng là cô lại cực kì thẹn thùng không chịu ngồi lên, liền xấu hổ đến bỏ trốn mất dạng, thế nào cũng phải anh cưỡng thế ôm cô trở về giường, áp chế dưới thân hung hăng giữ lấy cô, mới có thể đem dục hỏa dập tắt bị gọi lên hừng hực.

Mà hôm nay, cô muốn dùng tư thế này với anh, anh đương nhiên là cầu còn không được, thậm chí cô mau mau động tác, đừng làm cho anh đợi quá lâu!

Cô nhìn xuống người đàn ông dưới thân, nhìn xuống cảm giác thẹn thùng, tay phải chậm rãi sờ lên ngực anh; cô thích thân thể anh, cường tráng mà rắn chắc, khiến cô yêu thích không buông tay.

Đầu ngón tay từ từ di chuyển đến đầu đỏ màu cà phê trước ngực anh, nhẹ nhàng mà cọ qua.

Hô hấp của anh cứng lại, rồi sau đó tăng thêm.

Đây là một trong vùng mẫn cảm của anh, cô giống như tiểu cô nương phát hiện bí mật gì đó, gợi lên một chút cười hoạt bát, đem cách học được từ trên người anh hồi báo ở trên thân anh.

Anh hít sâu, thở hào hển, nhưng vẫn là không thể đối với khiêu khích như vậy gắng giữ được tỉnh táo, “Yêu nữ!” Tiếng nói anh trở nên khàn đục giống như đang chống cự một cái gì rất đau đớn vậy.

Nhìn anh đẹp trai, kêu gọi phản ứng, cái gì thẹn thùng tất cả đều bị Phương Thu Trùng ném đến sau đầu. Cô tựa như bị mê hoặc, thân mình nằm sấp phủ ở trên người anh, dùng môi thay thế ngón tay, đem đầu đỏ của anh bị đùa đứng thẳng nút vào trong miệng, học anh dùng lưỡi vòng hút, dùng răng khê cắn.

Hô hấp của anh trở nên càng trầm nặng.

Vẫn không có không khống chế được. Nhìn khuôn mặt nam tính khép đôi mắt chống cự khoái cảm mãnh liệt, Phương Thu Trùng quay đầu đi, trong đầu hiện lên một ý niệm, là tuyệt đối phải làm cho anh mở miệng cầu xin cô.

Nửa người dưới cô trượt xuống, hai tay cô xoa nhẹ nam tính dưới đáy quần anh, dục vọng đã cao thẳng, đã nóng lại nóng, giống như một khối nóng thiết bị cô bao vây ở trong lòng bàn tay.

“Ông trời!” Anh không dám tin mở mắt ra, nhìn người phụ nữ không biết khi nào thì trở nên lớn mật như vậy, cứ nhiên nắm giữ dục vọng của anh, lên xuống trượt đứng lên, thậm chí khi lướt qua đỉnh đầu, dùng ngón tay cọ xát đầu cứng rắn vĩ đại.

“Thích không?” Cô cố ý hỏi, ngón tay lại tận lực cọ qua đầu mẫn cảm đến cực điểm.

“Đáng chết!” Anh rít gào ra tiếng, muốn nắm tay đang giở trò xấu của người phụ nữ, hung hăng tiến vào cô, muốn cô cả đêm đều vì anh nỉ non ra tiếng; nhưng là ngón tay cô mang đến khoái cảm Cực lạc, lại làm tâm anh vô pháp để cô tùy ý làm như vậy, “Dùng sức một chút, nhanh một chút!” Anh khàn đục mệnh lệnh.

Phản ứng của anh, chắc là thích không sai! cô nghe lời tay nắm càng chặt, tăng thêm lực đạo ngón tay, không tính thuần thực nhưng vẫn khiến anh thống khoái đầm đìa đến thỏa mãn anh.

Nhưng rõ ràng anh cũng không có chạm vào cô, nhưng là, hai mắt nhìn bộ dạng này của anh, chớp mũi ngửi được mùi vị anh nam tính động tình, cô cư nhiên cũng có cảm giác, thủy huyết cảm giác trống rỗng càng rõ ràng rồi.

Nhìn nam tính dục vọng trong lòng bàn tay, cô nuốt nước bọt, buông tay ra, thay thế đưa vào thủy huyết ướt đầm, chống đỡ lên anh.

Chợt mất đi khoái cảm làm anh như phát cuồng muốn nắm cô trở về, nhưng cô tách hai chân ra, dùng tiểu huyết thủy ẩm để ở trên anh, tất cả động tác này nháy mắt yên lặng.

Cô cảm giác được ánh mắt anh đủ để đốt cháy tất cả, bất quá cô vẫn là chuyên chú nhuỷ huyết khát vọng dưới thân, một tắc một tắc cắn nuốt cắn răng chịu đựng của anh.

Lúc anh hoàn toàn tiến vào cô, đùi cô đã sớm run run không kèm chế được.

Anh không cho phép cô đang lúc này dừng lại, nâng mông của cô, anh dùng sức thẳng tiến vào thân thể của cô, mỗi một cái tiến vào đều thẳng đến chỗ sâu nhất của cô, khi rời khỏi lại mang theo một lượng thủy dịch của cô, giữa nơi hai người ái ân ẩm ướt một mảnh.

Anh so với trước kia đi vào càng sâu, làm thân thể cô toàn bộ quá trình đều căng đến thật chặt thật chặt, chỉ chốc lát sau liền bị đưa lên cao trào, run run ghé vào trên người anh.

Người đàn ông dưới thân rất cuộc kềm nén không được quay người, đem người phụ nữ mềm nhũn một lần nữa áp xuống, đỡ đùi cô lên, đem nam tính sưng đến đau đớn, lại một lần nữa vùi thật sâu vào cô, thậm chí không cho cô thời gian thở dốc, tự mình trong nơi ngọt ngào mất hồn cô tạo từng đợt khoái cảm.

Mới vừa cao trào không lâu thân thể cực kỳ mẫn cảm, khi anh cuồn cuộn đã ra vào, rất nhanh liền sẽ nghênh đón một cao trào khác; chân thon dài trắng nõn chủ động vòng qua eo anh, mông khi anh tiến vào càng nâng lên, nghênh hợp xâm nhập của anh.

“Ivan. Ivan.” Hai tay cầm vào tóc anh, để ngón tay đan vào tóc trắng của anh; cô khó nhịn gọi tên của anh, khẩn cầu thương yêu càng nhiều.

Nâng mông của cô lên, anh tăng thêm lực vòng eo, mỗi một cái đều chôn vùi thật sâu vào cô, rồi sau đó rời khỏi nông thiện, lại nặng nề mà chôn vào, đem cô một lần nữa đưa lên cao trào.

Thủy dịch tràn ra tựa như sóng lớn, làm động tác anh vào ra càng thêm thông thuận, không có nửa điểm cản trở. Thủy huyết đến cao trào truyền đến từng trận co rút chặt kết, lần nữa bức dề nặng anh ở trong cơ thể cô, khoái cảm điên cuồng khiến luật động anh cấp tốc, cho đến khi đem tất cả dục dịch bắn vào trong cơ thể cô.

“Em. Không có khóc cầu xin anh.” Cô mệt đến sắp mê man, vẫn còn không quên đánh cực lúc nảy của hai người.

Nghe vậy, Đỗ Y Phàm lộ ra một nụ cười sủng nịch, “Đúng vậy, em không có khóc cầu xin anh, mà là anh cầu xin em.” Người phụ nữ anh thật cường quật, ngay cả loại sự tình này cũng muốn cùng anh tranh cãi. Muốn anh nhận thua cũng không có sao, dù sao, ngon miệng “Ngon ngọt” anh đã ăn vào bụng, khiến một chút chịu thua cũng không có quan hệ.

Bất quá hiện tại, anh phái người đi thăm dò điều tra, cha mẹ cô có cải tiến hay không, hay là vẫn là như trước kia vô lại giống nhau, chỉ biết thương tổn lòng cô.

Nếu bọn họ vẫn cứ chết cũng không hối cải, như vậy, liền tính dùng hết tất cả cách, anh cũng sẽ không thể để bọn họ đến tham dự hôn lễ bọn họ.

Tuyệt sẽ không!

10. Chương 10

Ngồi trên ghế da lớn màu đen, Phương Thu Trùng đánh giá người đàn ông khôi ngô trước mắt. Khuôn mặt này, trắng nõn mà không tỳ vết, nếu không phải giọng nói của hắn thì cô sẽ cho rằng hắn là “con gái”.

Ngẫm lại, giống như gần đây cô bị “Mời” đến thư phòng người khác khá nhiều lần nha! Hôm nay chẳng qua là đến siêu thị mua một vài thứ đồ đơn giản, trở về nấu cho Đỗ Y Phàm nếm thử mà thôi, nào biết vừa đi ra siêu thị lại bị mấy người đàn ông bao vây xung quanh, làm cô muốn điện thoại cho Đỗ Y Phàm cầu cứu cũng không thành.

Bị đưa vào thư phòng, người đàn ông khôi ngô này liền trực tiếp kêu cô “Thím nhỏ”, giới thiệu chính hắn.

Thì ra hắn chính là cháu trai chỉ nhỏ hơn Đỗ Y Phàm một tuổi, Xiis. Nghe một người đàn ông lớn hơn mình một tuổi kêu mình là thím nhỏ, cảm giác này, trừ bỏ bị người ta kêu mình già hơn bên ngoài, vẫn là quá mức quái dị.

“Anh ném tất cả chuyện bên nước Đức, chạy từ xa đến nơi này, chỉ vì muốn gặp tôi thôi sao?” Tộc trưởng gia tộc rảnh rỗi đến vậy à? Phương Thu Trùng bưng Hồng Trà lên, uống một chút rồi mở miệng hỏi.

” Đó chỉ là một trong những nguyên nhân, thím nhỏ, thật là nghe danh không bằng gặp mặt.” Thấy cô bình tĩnh không sợ hãi, khiến Xiis nhìn với cặp mắt khác xưa; khó trách Ivan không thể không có cô, thậm chí ngay cả Donny một lão hồ ly cũng muốn đem mời cô đi theo ông ta.

“Như vậy nguyên nhân khác là gì?” Không có chuyện gì khác, chẳng lẽ chỉ là người đàn ông trước mắt này đi? Cô đánh giá hắn.

“Xin thím nhỏ giúp tôi một việc.”

“Dùng cách bắt cóc đến xin tôi?” Phương Thu Trùng nhú mày, cho rằng bản thân nghe lầm, “Cách này của anh là đánh đâu thắng đó?”

Quả thật toàn là những câu có gai, thì ra Ivan thích phụ nữ đã nòng lại còn cay.

“Không phải, mà là Ivan luôn bồi bên người thím nhỏ, tôi không thể không dùng hạ sách này để mời thím nhỏ đến ở trong gia tộc tôi.” Xiis lộ ra cười nhợt nhạt, nụ cười này, xinh đẹp làm cho người ta không thể dời mắt.

Phương Thu Trùng hoa mắt một chút, vì sao Đỗ Y Phàm không có cảnh cáo cô, cháu của anh sẽ vừa đáng sợ còn yêu nghiệt như vậy chứ? Chỉ vì một yêu cầu vậy mà anh đích thân đến đây tìm tôi? Hoa mắt thì hoa mắt, nhưng cô đủ bình tĩnh, sẽ không dễ dàng bị yêu nghiệt mê đảo.

“Tôi nghĩ chắc Donny đã nói qua Ivan đối với tôi, có bao nhiêu quan trọng rồi phải không?”

Những lời này, nghe qua thực ái muội! Phương Thu Trùng tức giận liếc hắn một cái, tuyệt không sợ hắn sẽ tức giận.

Theo như lời nói kia của hắn, cô là vị hôn thê của Đỗ Y Phàm, như vậy hắn tuyệt đối không dám động nửa cọng tóc cô; huống chi, hắn còn cầu xin cô, nếu cô không nhận, thế nào có thể đối được bản thân? Càng đừng nói muốn thay Đỗ Y Phàm vài năm, trả giá là thay hắn làm trâu làm ngựa.

“Tôi đoán, anh hao phí tinh thần đến đây [mời] tôi tới nơi này, là hi vọng tôi có thể thuyết phục Ivan, muốn anh ấy cùng anh trở về Đức, tiếp tục giống trước kia giúp anh?” Thật có lỗi nha, tính toán này của anh không thành rồi! Tôi muốn Ivan quyết định, anh ấy đã suy nghĩ rõ ràng rồi. Tôi nghĩ mấy câu nói quyết định của tôi cũng không thể ảnh hưởng gì với anh ấy, cho nên anh tìm lầm người.”

“Không, thím nhỏ, thím đoán sai lầm rồi, tôi cũng không muốn thím đi thuyết phục chú nhỏ, muốn chú theo tôi trở về Đức.” Xiis lộ ra một chút cười, nhẹ giọng nói.

Không phải muốn cô đi thuyết phục Đỗ Y Phàm trở về làm trâu làm ngựa cho hắn, vậy mục đích hắn tìm cô là gì? Phương Thu Trùng không nói chuyện, chờ chính hắn mở miệng.

“Mục đích tôi mời thím nhỏ đến đây là xin thím nhỏ hãy rời khỏi Ivan.” Hấn lại lộ ra nụ cười điên đảo chúng sinh, nhẹ giọng nói với cô, mục đích hấn đến đây.

Tuyệt đối cũng không nghĩ tới, hấn lại đưa ra điều kiện như vậy, Phương Thu Trùng có ngây ngốc một lát, “Vì sao?” cô hỏi.

“Vì thím, Ivan cư nhiên từ bỏ gia tộc, không cần quyền lực, không cần tài phú, càng không nói hai lời từ bỏ tôi, để tôi tự tại đối mặt với những người thân thích buồn cười, nói thật, tôi còn rất giận chú.” Giọng nói hấn bình tĩnh đàm luận, nói đến sồn tóc gáy: “Mà thím, tôi thật đối với thím hận thấu xương, hận không thể cho thím vĩnh viễn biến mất trên thế giới này; nhưng nếu trừ bỏ thím, Ivan lại sẽ hận tôi cả đời, mà tôi đương nhiên sẽ không để chuyện này xảy ra, cho nên đành phải ủy khuất bản thân, tiếp tục cùng thím đứng trên cùng một mảnh đất, hô hấp không khí giống nhau.”

Phương Thu Trùng cô tài gì đức gì, cư nhiên có thể để một người thống hận.

“Bất quá tôi nghĩ muốn, nếu dùng thím tới đối cùng chú, chú chắc sẽ đáp ứng điều kiện của tôi phải không?” Khuôn mặt tuần mỹ, hiện lên một chút cười lạnh, nhìn về phía cô lạnh như băng mà không hề tình cảm.

Quả nhiên là một đứa nhỏ lớn lên trong một nơi không có nhân tính người mà, bộ dáng hấn, Phương Thu Trùng quả thật đối với cái gì quý tộc này có phản cảm.

“Anh hấn là biết, anh ấy không thích cái [nhà] kia.” Cô nói xong, miệng cố ý giọng điệu trào phúng; mặc cho ai cũng không có khả năng sẽ thích cái loại địa phương quỷ quái đi?

Xiis đương nhiên biết.

Đỗ Y Phàm rời đi, trừ bỏ nguyên nhân chính là Phương Thu Trùng, một cái khác chính là Đỗ Y Phàm cũng thống hận cái nơi trưởng thành tràn ngập thống khổ cùng không thoải mái.

“Nếu đã biết, anh còn buộc anh ấy trở về làm gì! Xiis, anh đúng thật là một tiểu quỷ ích kỷ.” Rõ ràng hấn lớn hơn mình một tuổi, nhưng hành động việc làm cứ như một tiểu tử còn chưa lớn vậy, Phương Thu Trùng nhin không được châm chọc nói.

Bị châm chọc, Xiis giận quá hóa cười, “Mặc kệ cô nói cái gì cũng được, tóm lại, cô cùng Ivan mà nói, cô phải rời khỏi chú, cùng với người bạn trai cũ nói lại tình duyên, sau đó đừng xuất hiện trước mặt Ivan nữa.”

“Tôi nói này, anh có tin không? Anh xem nhẹ Ivan quá rồi đó, Ivan chỉ tin tưởng tôi thôi, cháu trai Xiis à?” Cô vẫn là giọng điệu trào phúng, như là cố ý chọc giận hấn.

“Cô tốt nhất chớ chọc giận tôi, nếu không cô không gánh nổi hậu quả đâu.” Nụ cười trên mặt thoáng thu lại, Xiis hơi hơi nheo mắt lại, cảnh cáo nói.

“Cậu không tin anh ấy sẽ không bao giờ đồng ý để tôi cùng Trần Dương trở lại với nhau.” Cô tuyệt không để ý, không ngừng cố gắng làm cho hấn triệt để phát cuồng mới thôi.

Bởi vì cô tin tưởng, Ivan sẽ rất mau sẽ đến cứu cô.

Mà thật sự như cô mong muốn, Xiis thật sự triệt để tức giận rồi. Hấn lần người tiến lên, đem Phương Thu Trùng áp ở trên sofa, một phen vạch tìm tòi áo cô, lộ ra áo ngực màu hồng phía dưới, “Cô cảm thấy sao nếu cô bị tôi chơi đùa rồi, chú Ivan sẽ còn muốn cô sao?” Hấn lộ ra nụ cười dữ tợn.

Anh ấy sẽ muốn!

Chỉ là Phương Thu Trùng còn chưa kịp mở miệng, Xiis ở trên người cô liền bị người khác nặng nề mà văng ngã ra ngoài.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy người mà mình luôn đợi.

“Anh rốt cuộc cũng đến, thật chậm đó nha.” Cô đứng lên, ôm anh vào trong vòng tay mình, “Cháu của anh thực không có lễ phép, tỷ thì muốn giết em, tỷ thì vừa muốn phi lễ em.” Cô nỗ lực dậm mắt thêm muối.

Ôm cô vào trong ngực, cũng cởi áo sơ mi trên người mặc trên thân thể cô, Đỗ Y Phàm trừng hướng đứa cháu càng ngày càng to gan lớn mật, “Xiis, chú cho rằng, chú đã nói rất rõ ràng.” Chỉ biết anh là chú, nhưng sẽ không lại trở về làm người đỡ đầu Tộc trưởng gia tộc Iaman tất tưng.

Giơ tay lên lau vết máu ở khoeo môi đi, Xiis có chút không cam lòng anh sẽ đến nhanh như vậy, nhưng nhất nghĩ đến thể lực Long Môn ở trong này, muốn tìm ra chỗ hắc ở quả thật quá dễ dàng.

“Ivan, chú ở tại chỗ này, nên biết là cái gì cũng không có.”

“Chú không phải không có gì, bởi vì chú còn có cô ấy.” Đỗ Y Phàm nắm chặt cánh tay, ôm chặt người phụ nữ trong lòng, “Xiis, đừng ép chú ngay cả tình thân cuối cùng bỏ đi.” Đỗ Y Phàm ném ra một lần cảnh cáo cuối cùng, làm Xiis lập tức ngậm miệng.

Hắn biết rõ tính tình Đỗ Y Phàm. Bởi vì Đỗ Y Phàm từ trước đến nay nói được thì làm được, nếu anh thật sự muốn hoàn toàn không để ý tới đứa cháu như hắn, anh hoàn toàn có thể làm được.

Xiis giống như chú chó bị thua cuộc, buông hai vai xuống, uể oải giống như là Ngày Tận Thế.

“Em không có sao phải không? Thực xin lỗi, anh đã tới chậm.” Anh cho rằng Xiis sẽ không ra tay, bởi vì Xiis biết cô đối với anh mà nói, rốt cuộc có bao nhiêu quan trọng! Nhưng không nghĩ tới. . . . Anh vừa tới, liền nhìn thấy Xiis áp ở trên người cô, một màn xé mở áo cô, nếu Xiis không phải là cháu anh, không phải là đứa cháu trai anh trai yêu thương nhất, mà tự chủ của hắn lại là hơn người, anh có thể, anh sẽ lỡ tay đem Xiis xé mở từng khối.

“Em không sao.” Phương Thu Trừng lắc lắc đầu, cô đã sớm biết anh sẽ đến cứu cô, cho nên cô một chút cảm giác lo lắng hãi hùng cũng không có! Nhưng là cô có một nghi vấn, “Anh thật sự không quay về sao? Ở trong này, anh chỉ có thể là một kỹ sư nho nhỏ, tất cả đều không thể so sánh với nước Đức nha.”

“Vậy em nguyện ý theo anh đến nước Đức sao?” Muốn cô bỏ tất cả bạn bè bên này, công việc, đi theo anh đến một nơi hoàn toàn mới bắt đầu lại, cô có bằng lòng hay không?” Thu Trừng, anh tuyệt đối sẽ không để em một mình ở chỗ này.” Anh vô cùng nghiêm túc nói.

Nhìn lên khuôn mặt làm cô yêu say đắm không thôi, anh cam tâm tình nguyện vì cô vứt bỏ danh lợi trong gia tộc một cách dễ dàng, vì sao cô không thể thay anh hy sinh một việc nhỏ này?

Công việc, thì đến bên kia không lẽ không tìm được? Bạn bè, hiện tại khoa học kỹ thuật thông tin thiết bị tốt như vậy, muốn tùy thời tùy chỗ liên hệ các cô cũng có thể, không được việc, đập máy bay trở về ở cũng có thể. . . . Cho nên, trong vài giây ngắn ngủn này, cô liền quyết định tốt rồi.

“Ivan, nếu anh muốn trở về Đức, em nguyện ý cùng anh trở về.” Tay cô xoa gương mặt anh, lộ ra một chút cười nhợt nhạt, nói.

Lời của cô, làm anh cảm động khép mắt, ôm chặt cô.

Người phụ nữ này, làm sao có thể làm anh mỗi ngày đều yêu em nhiều hơn một chút, mỗi ngày đều sẽ gây cho anh càng nhiều cảm động cùng với vui vẻ? Làm sao có thể?

Xiis không đoán được điều này, hắn cho rằng, Phương Thu Trừng sẽ không giống Đỗ Y Phàm, nguyện ý bỏ xuống tất cả, đi theo anh cùng đến nước Đức đây.

Thì ra. . . . Cô yêu, cũng không thua kém Đỗ Y Phàm.

“Không được, chúng ta không đi nước Đức.” Nhưng ngoài ý muốn Xiis cùng Phương Thu Trừng, Đỗ Y Phàm cự tuyệt.

“Vì sao?” Hai tiếng nói, cùng một câu hỏi, cùng vang lên. Xiis cùng Phương Thu Trừng, cũng không rõ vì sao anh sẽ quyết định như vậy.

Đỗ Y Phàm cúi đầu, khẽ hôn trán của cô, sau đó chuyển hướng nhìn cháu trai “Xiis, Thu Trừng không thích hợp cuộc sống gia tộc Iaman tất tưng. Nước kia sẽ làm cô ấy càng thêm tịch mịch cùng với chịu cô lập, cô ấy ở chỗ này sẽ tương đối vui vẻ.”

“Như vậy vui vẻ của cháu đâu? Lại có ai tới chiếu cố a?” Xiis không cam lòng hỏi. Hẳn thật vất vả cho rằng rất cực có thể thoát khỏi những ngày đáng sợ này, vì sao hiện tại hết thấy lại về tới điểm đầu, hẳn vẫn là phải trở cái gia tộc về Iaman tất tư hắc ám đó, một gia tộc không hề có tình thân?

“Xiis, cháu cần một cái người thừa kế.” Đỗ Y Phàm tận lực lại nhắc nhở anh.

“Chú. . . .” Xiis kém một chút liền nhảy lên, chỉ vào chóp mũi chú rống to! Sau đó, hẳn như là bùng tỉnh đại ngộ giống nhau, “Ivan, chú đã từng đáp ứng cháu một điều kiện, hiện tại, cháu nghĩ mình muốn điều kiện gì rồi.”

Đỗ Y Phàm không có nghĩ tới hẳn sẽ đột nhiên nhắc tới điều này, nhưng vẫn là hỏi: “Là điều kiện gì?”

“Chú nói cháu cần một người thừa kế, chú nói không sai, cho nên, trong vòng hai năm chú phải cho cháu người thừa kế.” Như vậy anh chỉ chờ thêm hai năm, là có thể chính thức thoát khỏi gông xiềng đáng sợ này, “Đây là điều kiện chú có thể vĩnh viễn thoát ly gia tộc Iaman tất tư !”

“Vì sao? Cậu muốn người thừa kế sao cậu không tự mình sinh đi? Vì sao muốn con của chúng tôi tương lai tiếp tục thay cậu làm trâu làm ngựa?” Đỗ Y Phàm còn chưa có phản đối, người phụ nữ trong lòng anh cũng đã ở giậm chân rồi.

Ngoài những người đã được mang đi đầu hám lợi của gia tộc, làm sao có thể sẽ có những người khác, nguyện ý đem con cháu mình đẩy vào vị trí phí sức lại chẳng có kết quả tốt, lúc nào cũng chờ người đến ám sát?

“Bởi vì tôi thích nam, hai người đàn ông không thể sinh con, cho nên một trong đứa con của hai người phải trở thành của tôi.”

“Cậu là đồng tính?” Phương Thu Trừng ngàn tưởng vạn tưởng cũng tưởng không đến là vì nguyên nhân này.

“Đúng vậy.” Hẳn hào phóng thừa nhận.

“Cậu!” Lửa giận kém một chút liền hoàn toàn bùng nổ, làm Phương Thu Trừng thật sự xông lên trước đem tiểu tử này đập bẹp, ép buộc hẳn bỏ cái điều kiện muốn đứa con của cô.

Chẳng qua Đỗ Y Phàm lại vào lúc này ôm lấy cô, “Giao cho anh xử lý, được không?”

Lời nói không nặng cũng không nhẹ, lại trấn an cô, để cô đem tức giận áp chế.

Bàn tay mơn trớn tóc cô, giống như đang sờ đầu sủng vật nhu thuận, Đỗ Y Phàm lại nhìn đứa cháu vẫn là một mặt khối mù kia, “Xiis, chú đáp ứng cháu, nếu tương lai cháu không có sinh hạ người thừa kế, chúng ta liền đem con đầu cho cháu nhận nuôi.”

Xiis nhìn nhìn người phụ nữ trong lòng anh cảm giận bất bình, “Hi vọng, chú có thể làm theo lời đã ước định. Cháu không hy vọng, kết quả một hồi một hồi vẫn là vô ích vui mừng.” Hẳn lúc này đây, cũng không sẽ vì bất luận kẻ nào thay đổi ước nguyện ban đầu.

“Chú tuyệt không nuốt lời.”

“Như vậy, cháu cũng không cường ép các người.” Xiis quay lưng lại, lạnh nhạt hạ lệnh đuổi khách.

Hẳn cũng hẳn là hiểu, Đỗ Y Phàm là tuyệt đối sẽ không lại cùng hẳn trở về nước Đức rồi.

Vì người phụ nữ, Đỗ Y Phàm động thủ đánh hẳn.

Tay xoa nhẹ vết thương ở khoe môi, đau đớn này, lần nữa nhắc nhở hẳn, vừa rồi đã phát sinh chuyện quá nhiều.

Kỳ thực, anh xác thực nên cảm thấy thỏa mãn, vì củng cố vị Tộc trưởng anh, Ivan đợi năm năm, hẳn nại thời gian năm năm mới rời đi hẳn, buông tay để chính hẳn trưởng thành.

Đúng, cũng nên thỏa mãn rồi.

Tuy rằng về sau sẽ không còn có Ivan như một người anh cũng như một người cha bên cạnh, nhưng hẳn đã trưởng thành không cần thiết đến mức có người đỡ đầu bên người,

Chuyện còn lại anh phải làm, chính là chuẩn bị một hoàn cảnh thích hợp để người thừa kế đời tiếp theo tiếp tục vị Tộc trưởng.

Hắn chờ bản thân có thể chờ gỡ xuống gánh nặng ngày nào.

“Vì sao anh phải đáp ứng cậu ta?” Vừa đi ra thư phòng Xiis, Phương Thu Trường nhin không được hỏi anh, tuy rằng đứa nhỏ còn chưa có sinh ra, nhưng nó là phần cơ thể cô ; bất quá, cô cũng tin tưởng, đứa nhỏ cũng là một phần cơ thể anh, anh không có khả năng để con bản thân đi làm cái gì Tộc trưởng nha.

Thấy cô tuy rằng không rõ, nhưng không có giống vừa nảy tức giận, anh liền biết, cô biết ý tứ anh làm như vậy, cho nên anh khom người xuống, cho cô một cái hôn nồng nhiệt, sau đó mới chậm rãi trả lời cô: “Con của chúng ta, nhất định sẽ không lên làm Tộc trưởng.”

“Vì sao? Có một quý xui xẻo không may bị tiểu tử xấu này coi trọng nó sao?”

“Không phải.”

“Vậy thì vì sao?”

“Xiis bây giờ còn có chút chậm chạp, chỉ cần nó thông suốt , vấn đề nó muốn người thừa kế sẽ giải quyết dễ dàng.” Bất quá, cũng không biết phải đợi bao lâu.

Nói đến đây, cô cũng hiểu rồi.

Chỉ cần con cô không cần đi làm trâu làm ngựa làm đến gần chết cho người khác, cô cũng mặc kệ cái tiểu tử Xiis tự đại.

Bất quá nói trở về, “Tiểu tử này thật sự chỉ nhỏ hơn anh có một tuổi thôi sao? Vì sao em nhìn phải nhìn trái, cậu ta giống như một tiểu tử bị làm hư vậy?” Biểu hiện bốc đồng, nơi nào giống một người trưởng thành chứ?

Đỗ Y Phàm trầm cười ra tiếng, “Tuy rằng nó không giống, nhưng nó đúng thực chỉ nhỏ hơn anh một tuổi. Đúng rồi, anh đã hẹn cha mẹ em hẹn cha mẹ em, chủ nhật này họ sẽ đến, thuận tiện đem hôn sự chúng ta thông báo cho bọn họ.” Bổng dừng, anh nói.

“Chủ nhật này?” Nhanh như vậy? Phương Thu Trường lấp bắp kinh hãi, cô còn chưa có chuẩn bị tâm lý cho tốt, đi gặp cha mẹ ít nhất ba năm chưa gặp, hơn nữa, “Bọn họ bằng lòng gặp em sao?” Cô có chút không nhất định, bất ngờ sợ hãi hỏi.

“Bọn họ đương nhiên nguyện ý.” Anh nắm tay cô, cho cô dũng khí.

Anh chậm rãi nói cho cô, ông ngoại, bà ngoại cô qua đời, em trai của cô, cũng chính là con trai mà đôi vợ chồng khốn kiếp nâng trong lòng bàn tay, đã nhìn ra được thay đổi cô; em trai luôn muốn mang cô trở về nhà, nhưng lo lắng duy nhất chính là vợ chồng này còn không có thấy rõ ràng cô, sẽ đối xử với cô giống trước kia.

Đợi em trai cô kiếm được từ đôi vợ chồng kia, làm cho bọn họ cực kỳ hối hận vì bản thân từng đã đối với cô làm ra loại chuyện này, cô cũng đã chuyển đi rồi, rốt cuộc làm cho bọn họ tìm không ra; cho nên lúc anh vừa đến cửa, bọn họ liền gắt gao bắt lấy anh, hỏi tất cả những chuyện liên quan tới cô,

Anh biết, bọn họ sẽ quý trọng cô, cho nên, anh mới có thể đưa ra chủ nhật mang cô trở về.

“Thật sự? Bọn họ thật sự nguyện ý. Tiếp nhận em?” Cảm thấy lông mi có nước mắt ngưng tụ, cô ngay cả nhắm mắt cũng không dám, sợ biểu cảm cảm động cùng thương tâm nước mắt sẽ rơi xuống.

“Tin tưởng anh, bọn họ vạn phần nguyện ý, nhưng lại khẩn cấp muốn đem em gả cho anh! Anh nghĩ bọn họ đã chuẩn bị đồ cưới, cùng với danh sách khách mời nữa là.” Ít nhất khi anh rời đi thì bọn họ đã bắt đầu chuẩn bị này đó không sai.

“Là anh đi tìm bọn họ à?” Cô không ngu ngốc, bỗng chốc chỉ biết chắc chắn của anh từ đâu đến, “Cám ơn anh, Ivan, thật sự vô cùng. Cám ơn anh.”

“Không cần cảm ơn anh.” Anh duỗi ngón tay lau đi nước mắt cô vẫn rơi xuống, “Nếu em thật sự muốn cảm ơn anh, sinh cho anh vài đứa nhỏ đi.” Đứa nhỏ bọn họ, nhất định sẽ xinh đẹp như thiên sứ.

Trúng thưởng rồi!

Nhìn kết quả có thai trước mặt, Phương Thu Trùng không thể xác định bản thân hẳn là cảm thấy cao hứng, hay là cảm thấy khổ sở.

Có cục cưng, cô đương nhiên cao hứng không thôi, chẳng muốn lao ra cùng người đàn ông đang khẩn trương bên ngoài chia xẻ chuyện đáng giá vui sướng này, chuyện đáng giá mặc sức vui vẻ! Nhưng là lời tên tiểu tử Xiiss, lại giống như độc xà quấn quanh lòng của cô, hung bạo đem vui sướng này bóp chết đi.

Ai mà muốn con mình không có hưởng thụ một thời thơ ấu thật vui vẻ chứ, còn bị buộc học cái chương trình học hỗn tạp của người thừa kế? Nghĩ tương lai con mình lại khổ như vậy, cuộc sống đáng sợ, Phương Thu Trùng trừ bỏ kém một chút khóc đến thành gió bão, cũng chỉ muốn vọt tới nước Đức đem cái tên hỗn tiểu tử Xiis kia xé thành từng khối, lại ném tới Thái Bình Dương đi cho cá ăn!

” Thu Trùng?” Ngoài cửa truyền đến giọng nói Đỗ Y Phàm, tuy rằng cố giữ vững bình tĩnh, nhưng như trước có thể nghe được anh khẩn trương.

Bởi vì người phụ nữ đi vào trong toilet hơn nửa giờ, chỉ kiểm tra một chút có mang thai hay không mà thôi, cũng không cần nhiều thời gian như vậy nhỉ?

Nghe được câu hỏi của anh, Phương Thu Trùng đấu tranh mãi, mới chậm rãi mở cửa ra, thấy cặp mắt xanh tràn ngập lo lắng kia, không thể nói rõ cảm giác bỗng chốc liền cướp đoạt trong cô, vành mắt cô đỏ lên, áp vào trước ngực anh.

“Trúng thưởng a, chúc mừng anh đã làm cha rồi.” Cô than nhẹ một tiếng, nói xong.

Đỗ Y Phàm chỉ cảm thấy lòng bản thân giống như đang ngồi trên Yun-night Speed[1], cảm giác thoải mái đến lợi hại. Biểu cảm khổ sở vừa nãy của cô, anh còn tưởng rằng bọn họ đoán sai rồi; nhưng kết quả là cô rõ ràng có, nhưng lại một biểu cảm giống như trời sắp sụp xuống không bằng?

Nâng mặt cô lên, nếu không phải biết cô yêu anh thật nhiều, cũng yêu thích đứa nhỏ, cô biểu cảm yếu ớt này tuyệt đối sẽ làm anh hiểu lầm thành cô không muốn sinh đứa con của anh.

Thông minh như anh, bỗng chốc liền đoán được biểu cảm cô từ đâu mà như vậy, “Anh đã từng nói với em rồi mà con chúng ta tuyệt đối sẽ không lên làm người thừa kế gia tộc?” Đối với anh một chút tin tưởng cũng không có, thực nên xử phạt.

“Nhưng không phải tiểu tử Xiis là đồng tính sao?” Đàn ông cùng đàn ông làm sao có thể sinh con? “Hay là cậu ta muốn đi tìm người mang thai hộ?” Cô mang theo điểm ao ước hỏi.

“Không phải, gia tộc cũng không cho phép loại sự tình này xảy ra! Mẹ người thừa kế, phải là vợ chính, bằng không giống như đều không cho lên làm người thừa kế.” Anh vô ý đánh vỡ vọng tưởng của cô, nhưng sự thật chính là tàn khốc.

Nghe vậy, mặt cô càng thêm đỏ, “Cũng là anh có dự cảm, chúng ta chỉ biết có con gái, không có con trai, cho nên bọn nhỏ đều không thể đi thay cái gia tộc quý kia làm trâu làm ngựa à?” Cô hỏi lại, không ngừng nghĩ lý do thuyết phục bản thân.

Trong nháy mắt đó, Đỗ Y Phàm có một nghi vấn, có phải người phụ nữ mang thai thì tính tình đều sẽ thay đổi hoàn toàn hay không? Bằng không, Thu Trùng của anh vì sao chỉ nghĩ những chuyện không có khả năng xảy ra vậy chứ?” Thu Trùng, anh không phải là tiên tri, anh không có khả năng biết chúng ta có phải có con trai hay không.”

“Vậy anh dựa vào cái gì cho rằng, con của chúng ta sẽ không làm cái quý người thừa kế cực khổ gì đó?” Phụ nữ có thai không khống chế được rống to ra tiếng, ôm lấy hai tay của anh, tóm chặt cổ áo anh, một bộ như nếu anh không tìm ra được một lý do thuyết phục cô là anh sẽ không đem đứa nhỏ đi làm cái người thừa kế kia!

Vì là người mẹ kiên cường, ngay cả chồng cũng không cần.

Nhìn bộ dạng cô, Đỗ Y Phàm cong khóe môi lên, vì khí thế cô liều mình bảo vệ đứa nhỏ, “Đừng vội, mang thai này mình còn chưa biết con trai hay con gái, nếu là con gái như lời nói, không phải có thể sao?” Anh thử trấn an thai phụ không khổng chế được.

Lời nói của anh, thoáng để cho cô an tĩnh lại, cũng cho thời kì ba tháng yên tĩnh; thậm chí cả ngày Xiis không ngừng đưa thuốc bổ cho cô, cô còn an ủi bản thân mang thai là con gái, nên không sợ bị Xiis đoạt đi.

Nhưng là lúc cười đến ôn nhu, bác sĩ hiền lành nói cho cô, đứa nhỏ trong bụng của cô là một cậu bé khỏe mạnh, cảm xúc ẩn nhẫn ba tháng bị bùng nổ, ở phòng khám thai liền dùng sức đánh ngực ba đứa nhỏ.

“Đỗ Y Phàm, anh gạt em, anh gạt em, anh gạt em, anh gạt em!” Liên tiếp lên án, cộng thêm liên tiếp lực đạo mười phần đánh đấm.

Ông trời có mắt, anh chưa từng nói với cô cái thai này nhất định sẽ là con gái mà! Đỗ Y Phàm có chút oan uổng, lại càng không dám ngăn cái người đánh anh muốn nội thương, sợ cản sau đó cô sẽ càng thêm tức giận, thương tổn đến chính cô.

Giọng nói không có gì uy hiếp, ôn hòa vang lên: “Phụ nữ có thai phải tránh nổi giận, sẽ ảnh hưởng đến thai nhi phát triển.”

Động tác đánh đấm như là hình ảnh bị ngừng giống nhau, cách ngực anh em.

Đỗ Y Phàm ánh mắt cảm kích hướng tới bác sĩ, cảm kích đối phương cứu anh một mạng.

“Bên cạnh nơi đó có một gian phòng nhỏ, Đỗ tiên sinh, anh có thể dẫn vợ anh đi nghỉ ngơi một chút, đợi cảm xúc cô ấy ổn định một chút lại rời đi.” Bác sĩ chỉ chỉ cái phòng phía trước có một cái cửa nhỏ.

“Cám ơn.” Đỗ Y Phàm ôm Phương Thu Trùng, đi vào cánh cửa nhỏ này, “Khá hơn chút nào chưa?” Anh cúi đầu, hỏi thai phụ có thai trong lòng còn đang thờ hồ hển.

Phương Thu Trùng vui mặt ở trước ngực anh, đối với bản thân vừa mới không khổng chế được cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Không cần lo lắng, con của chúng ta nhất định sẽ không bị Xiis mang đi.” Biết không còn cách nào để che giấu chuyện của Xiis nữa, Đỗ Y Phàm than nhẹ một tiếng, tựa vào bên tai Phương Thu Trùng nói nhỏ: “Tuy rằng Xiis nói nó là đồng tính luyến ái, nhưng bên cạnh nó chưa bao giờ xuất hiện tình nhân nào, mặc kệ là nam, hay là nữ.”

Phương Thu Trùng đầu tiên là không hiểu ngắc đầu nhìn anh, sau một hồi khá lâu, ở trong lòng anh im lặng sau đó ánh mắt bình tĩnh ngộ, “Anh là nói, kỳ thực tiểu tử này không phải thích nam, chỉ là muốn chạy trốn tránh vị trí người thừa kế, cho nên mới giả bộ thành đồng tính?”

“Đúng vậy. Hơn nữa có La Sana ở đây, anh có thể khẳng định con của chúng ta trăm phần trăm an toàn!” Cho nên xin không cần lại đánh ngực anh nữa.

“La Sana? Cô ấy là ai?”

“La Sana là con gái của quản gia trước đây, hiện tại tiếp nhận chức của cha trở thành quản gia của Xiis, chăm sóc cuộc sống Xiis.” Thấy cảm xúc cô dần dần bình phục lại, Đỗ Y Phàm cũng lộ ra một chút cười như trút được gánh nặng, tuyệt không áy náy bản thân đem bí mật của cháu trai khai ra.

“Xiis thích cô gái đó sao?”

“Tuy rằng Xiis không có thừa nhận, nhưng anh nghĩ đúng vậy, Xiis thích La Sana.” Nhưng lại thật yêu một loại.

“Cậu ta không có thừa nhận ư? Cậu ta cũng chưa từng chính miệng mình nói ra cậu ta thích La Sana?” Nghe câu này, vốn là thoáng bình phục cảm xúc lại một lần nữa sóng gió nổi lên, “Nếu cậu ta không có thật sự thích La Sana, anh đoán sai lầm, vậy cục cưng.”

Đỗ Y Phàm không nói gì rồi.

Mà kết quả, bị đánh đủ mười tháng,đứa nhỏ“Oa oa”được sinh ra,kẻ đầu tên thói xấu Xiis, nắm một cô mỹ nữ lạnh nhạt tóc vàng, cùng đi đến phòng bệnh thăm Phương Thu Trùng vừa sinh đứa bé, cùng với rõ ràng nhận hết tra tấn của Đỗ Y Phàm.

“Ivan,cháu cho rằng sinh đứa nhỏ chính là thím nhỏ.” Mà kẻ đầu tên thói xấu cư nhiên còn ra vẻ thú vị nói, cuối cùng đương nhiên là bị ném ra khỏi phòng bệnh, tương lai mười năm đều đợi tại cái văn phòng kia làm trâu làm ngựa,không còn có thời gian nhìn thẳng nhỏ.

Từ lần sau đó, Xiis liền hiểu một chuyện, chính là chọc ai cũng được,ngay cả chọc tức Đỗ Y Phàm cũng không sao, nhưng ngàn vạn đừng làm cho Phương Thu Trùng tức giận, bằng không hậu quả so với chọc giận Đỗ Y Phàm càng thêm nghiêm trọng!

Xiis thật sự ân hận lúc đầu đã làm sai!

[1] Yun-Night Speed: Tàu lượn siêu tốc

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-co-quanh-moi-yeu-anh>